

Phồn Hoa Ánh Tình Không

Contents

Phồn Hoa Ánh Tình Không	1
1. Quyển 1 - Chương 1-1: Tiết Tử	2
2. Quyển 1 - Chương 1-2: Chân Hưng Vị Minh (nhất)	3
3. Quyển 1 - Chương 2: Chân Hưng Vị Minh (nhị)	12
4. Quyển 1 - Chương 3: Chân Hưng Vị Minh (tam)	18
5. Quyển 1 - Chương 4: Chân Hưng Vị Minh (tứ)	27
6. Quyển 1 - Chương 5: Chân Hưng Vị Minh (ngũ)	32
7. Quyển 1 - Chương 6: Chân Hưng Vị Minh (lục)	41
8. Quyển 1 - Chương 7: Chân Hưng Vị Minh (thất)	44
9. Quyển 1 - Chương 8: Chân Hưng Vị Minh (bát)	49
10. Quyển 2 - Chương 1: Chân Tướng Không Rõ (một)	56
11. Quyển 2 - Chương 2: Chân Tướng Không Rõ (nhị)	59
12. Quyển 2 - Chương 3: Chân Tướng Không Rõ (tam)	63
13. Quyển 2 - Chương 4: Chân Tướng Không Rõ (tứ)	66
14. Quyển 2 - Chương 5: Chân Tướng Vị Minh (ngũ)	69
15. Quyển 2 - Chương 6: Chân Tướng Vị Minh (sáu)	73
16. Quyển 2 - Chương 7: Chân Tướng Vị Minh (thất)	76
17. Quyển 2 - Chương 8: Chân Tướng Vị Minh (tám)	80
18. Quyển 2 - Chương 9: Chân Tướng Vị Minh (cửu)	83
19. Quyển 3 - Chương 1: Chân Tình Vị Minh (nhất)	87
20. Quyển 3 - Chương 2: Chân Tình Vị Minh (nhị)	91
21. Quyển 3 - Chương 3: Chân Tình Vị Minh (tam)	95
22. Quyển 3 - Chương 4: Chân Tình Vị Minh (tứ)	98
23. Quyển 3 - Chương 5: Chân Tình Vị Minh (ngũ)	101
24. Quyển 3 - Chương 6: Chân Tình Vị Minh (lục)	105
25. Quyển 3 - Chương 7: Chân Tình Vị Minh (thất)	109
26. Quyển 3 - Chương 8: Chân Tình Vị Minh (bát)	114
27. Quyển 3 - Chương 9: Chân Tình Vị Minh (cửu)	119
28. Quyển 3 - Chương 10: Phiên Ngoại Nhị: Tin Đồn Cửu Hoa	123

Phồn Hoa Ánh Tình Không

Giới thiệu

Edit: Fantasia SangoBeta: nao-chanThể loại: cổ đại, giang hồ, võ hiệp, hài. Vị chương môn Cửu Hoa chết một cách ly kỳ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phon-hoa-anh-tinh-khong>

1. Quyển 1 - Chương 1-1: Tiết Tử

Đây là hai phần mộ mới.

Thế nhưng tại nơi bia mộ như rừng như biển này thì không thể nhận thấy được.

Chỉ thấy trước mộ có một tiểu nam hài, khoảng năm, sáu tuổi, trên mặt đã có vẻ thành thực trước tuổi.

Hắn quỳ ở nơi đó đã lâu, lâu đến mức hai chân đã cùng với bùn đất thành một thể.

Ba tháp ba tháp. (SFX: tiếng đồ vật va chạm)

Từ phía sau hắn truyền đến tiếng bước chân.

Một nam hài xấp xỉ tuổi hắn xách một cái giỏ nhỏ đan bằng tre, từng bước đi tới.

“Phiền Tế Cảnh, cha ta nói ta tới đưa cơm cho người.” Sau đó tiểu nam hài đem cái giỏ đặt trước mặt hắn.

“Phiền Tế Cảnh, người có nghe ta nói không vậy?” Tiểu nam hài đẩy đẩy vai Phiền Tế Cảnh.

Phiền Tế Cảnh đột nhiên vươn tay, chỉ vào phần mộ bên trái nói: “Đây là cha ta.”

Tay của tiểu nam hài dừng lại.

Phiền Tế Cảnh lại đưa tay chỉ sang bên phải, “Đây là mẹ ta.”

Tiểu nam hài sủa hồ hồ (ngây ngốc) đứng bên cạnh.

Phiền Tế Cảnh rút tay về, kể tục trầm mặc quỳ.

Tiểu nam hài đột nhiên ngồi xuống, đưa tay ôm bờ vai hắn, nói: “Người xưa viết: nhân sinh tự cổ thùy vô tử [1]... Ôn cố nhi tri tân [2], ách, phương tri, phương tri (hiểu biết)... Tình đào thâm xử (tình cảm sâu đậm)... Thuyền đình bạc [3]. Những lời này nói cho chúng ta, mọi người đều sẽ chết, cha mẹ cũng sẽ chết, ách, chúng ta nhớ tới họ, thế nhưng cũng phải bảo trọng bản thân. Cha ta thường nói, ‘cự địch bất khứ tân địch bất lai’ [4], cho nên người không nên quá đau buồn.”

Y nói xong, phát hiện Phiền Tế Cảnh đang trừng mắt nhìn mình, mặt không khỏi có chút đỏ, “Ta nói đều là lão sư dạy. Lão sư nói, đều là thánh nhân dạy, đều là đạo lý.”

Phiền Tế Cảnh không nói gì nhìn y.

Y bị nhìn thẹn quá hóa giận, “Người không tin thì tự đi mà nhìn thư! Cha ta nói, người thông minh đều là đọc thư mà ra. Kẻ ngu ngốc mới động đao động thương.”

“Khái khái.” Phía sau y truyền đến tiếng ho khan.

Tiểu nam hài quay đầu lại nhìn, lập tức rút đầu lại, cẩn thận trạc trạc vai Phiền Tế Cảnh nói: “Cha ta cùng sư bá người tới.”

Thân thể Phiền Tế Cảnh khẽ run.

“Người đang hồ ngôn loạn ngữ cái gì?” Khuôn mặt tuấn mỹ của Hoa Vân Hải nhăn lại.

Tiểu nam hài lúng túng nói: “Nhi tử hiện đang an ủi hắn.”

“Thật không?” Hoa Vân Hải đem âm cuối kéo dài.

Tiểu nam hài liều mạng gật đầu.

Hoa Vân Hải thở dài, quay sang Bộ Lâu Liêm bên cạnh nói: “Khuyến tử si ngoan [5], khiến Bộ chưởng môn chê cười.”

Bộ Lâu Liêm thản nhiên nói: “Hoa đại hiệp khách khí.”

Hoa Vân Hải đối với thái độ ôn hòa của hắn không lưu tâm, hướng về Phiền Tế Cảnh nói: “Tế Cảnh, người tới.”

Phiền Tế Cảnh hơi nhắm mắt, chậm rãi đứng lên xoay người, đầu vẫn cúi thấp.

Hoa Vân Hải nói: “Ta đã cùng Bộ chương môn thương lượng. Người tuy là nhi tử của Vân Khê, nhưng xuất giá tòng phu [6], Vân Khê đã gả nhập Phiên gia, từ đây về sau đã là người của Phiên gia. Cho nên, người nên cùng với đại sư bá người hồi Cửu Hoa phái.” Hân nói xong, liền hướng Bộ Lâu Liêm chấp tay nói, “Sau này đành phiên Bộ chương môn quản giáo.”

“Đâu có.” Bộ Lâu Liêm sắc mặt hòa hoãn, đối Phiên Tế Cảnh nói, “Ta cùng phụ thân người tuy là sư huynh đệ, nhưng tình cảm còn thân hơn thân huynh đệ. Từ nay về sau, ta sẽ coi người là thân sinh nhi tử dưỡng dục tài bồi, quyết không phụ linh hồn phụ mẫu người trên trời. Nhưng sau này người không được khóc nữa. Nam tử hán đại trượng phu, phải đỉnh thiên lập địa, quang minh lỗi lạc, mới không thẹn với trời đất [7].”

Khóe miệng Phiên Tế Cảnh khẽ nhếch, chậm rãi ngẩng đầu, hai mắt đã khô không còn nước mắt.

“Tế Cảnh cần tuân giáo huấn của sư bá.”

Vậy là tiết tử của PHATK cũng đã được tung ra. Trong tuần tới sẽ bắt đầu nhả hàng lại dần ;x

~phần chú thích này credit cho beta nao-chan ;x nàng đã trở lại sau bao ngày bị bắt cóc ;x~ và đã dội bom chúng ta bằng phần chú thích vô cùng chi tiết và khổng lồ này ; ;

[1] Nhân sinh tự cổ thùy vô tử: Xưa nay hỏi có ai không chết? Câu thơ này thường được sử dụng thành cặp trong:

Nhân sinh tự cổ thùy vô tử

Xưa nay hỏi có ai không chết?

Lưu thủ đan tâm (1) chiếu hân thanh (2)

Hãy để lòng son chiếu sử xanh

(1) Đan tâm: lòng trung với vua

(2) Hân thanh: sử sách. Thanh: xanh; hân thanh là tre xanh, hơ lửa cho chảy nước ra, đời xưa chưa có giấy dùng để viết, chỉ có viết trên thẻ tre. Bởi vậy dùng hai chữ ấy để nói sử sách. Chữ nho có chữ “thanh sử”, ta dịch là “sử xanh”, cũng do chữ ấy mà ra.

Hai câu thơ trên được trích trong bài thơ rất nổi tiếng Quá Linh Đình Dương () của Văn Thiên Tường. Khi ông bị quân Nguyên bắt giam, ép dụ thân thuộc ra đầu hàng. Văn Thiên Tường không chịu, làm bài thơ này, quân Nguyên đọc xong không nỡ ép, lại đối xử tử tế.

Văn Thiên Tường (, 06/06/1236 – 09/01/1283), ông xuất thân từ Cát Châu Lô Lăng (), bây giờ là huyện Cát An, tỉnh Giang Tây, ông là thừa tướng thời Tống mạt (nhà Nam Tống), là một thi sĩ nổi tiếng và là anh hùng dân tộc của Trung Hoa. Ông cùng với Lục Tú Phu và Trương Thế Kiệt được sử Trung Quốc gọi là “Tống vong tam kiệt” (ba bậc hào kiệt lúc nhà Tống mất). Văn chương của Văn Thiên Tường có lời lẽ hùng tráng, khẳng khái, hào hùng của kẻ sĩ trong thời nước nhà lâm nạn, khí tiết của Văn Thiên Tường ảnh hưởng rất nhiều đến sĩ phu đời sau.

Sau đây là bài thơ gốc Quá Linh Đình Dương của Văn Thiên Tường:

2. Quyển 1 - Chương 1-2: Chân Hưng Vị Minh (nhất)

Lam Diễm Minh tàn sát giang hồ đã lâu, rốt cục kích thích bạch đạo công phẫn. Huy Hoàng môn Kỹ Vô Định dựa vào sự chi trì của Vũ Dương Lăng Vân đạo trưởng, Thiếu Lâm Từ Ân phương trưởng, hiệu triệu bạch đạo võ lâm đồng đạo, tiến hành một đợt tiêu diệt Lam Diễm Minh.

Phiền Tế Cảnh là đại biểu tham dự của Cửu Hoa phái, cùng với bạch đạo đồng đạo đạt được thắng lợi to lớn. Từ nay về sau, Lam Diễm Minh trở thành giang hồ tà ác truyền thuyết, bạch đạo chúng nhân sau khi khai hoàn trở về liền thu thập bao phục hồi gia.

Phiền Tế Cảnh sau gần hai tháng đi đường, cuối cùng đã về tới Cửu Hoa Sơn. Hắn vừa bước chân vào đại môn Cửu Hoa phái, liền nhìn thấy nhị sư thúc Tổng Bách Lâm và ngũ sư thúc Ngô Thường Bác vẻ mặt ngưng trọng đứng đó.

“Nhị sư thúc, ngũ sư thúc.” Phiền Tế Cảnh lưng đeo bao phục, cung kính hành lễ.

“Người biết rồi sao?” Tổng Bách Lâm trầm giọng nói.

Phiền Tế Cảnh ngây người, nghi hoặc hỏi: “Không biết nhị sư thúc đang nói đến chuyện gì?”

“Sư phụ người đã chết.”

...

Không hề có báo trước cùng trì hoãn, cái gọi là tình thiên phích lịch [1] bất quá cũng chỉ như vậy.

Phiền Tế Cảnh cả người như bị sét đánh, nhất thời không có phản ứng.

Ngô Thường Bác tức giận nói: “Nhị sư huynh, người quá trực tiếp rồi.”

Tổng Bách Lâm dùng khóe mắt nhìn hắn, “Không người nghĩ nên nói thế nào?”

Ngô Thường Bác vội ho một tiếng, kéo dài thanh âm nói: “Tế Cảnh a.”

Phiền Tế Cảnh có điểm phản ứng, mê man nhìn hắn, nhãn thần mơ hồ mang theo chờ mong, chờ mong hắn bác bỏ những gì Tổng Bách Lâm nói.

“Sư phụ người đã chết.”

...

Phiền Tế Cảnh lại bị sét đánh trúng lần nữa.

Khóe mắt Tổng Bách Lâm giật giật, “Người nói với ta nói có gì khác nhau?”

Ngô Thường Bác nói: “Ta gọi tên hắn, nhượng hắn cảm nhận được sự quan tâm của ta dành cho hắn.”

Tổng Bách Lâm chỉ vào Phiền Tế Cảnh vẫn còn chưa hoàn hồn nói: “Vậy hắn hiện giờ với khi này có gì khác biệt?”

Ngô Thường Bác nói: “Hắn vừa rồi là khiếp sợ, hiện tại là cảm động.”

“Người cường từ đoạt lý [2].”

“Người vô lý thủ nháo [3].”

“Người xảo ngôn lệnh sắc [4].”

“Người tham đồ mỹ sắc [5].”

Tổng Bách Lâm tức đến mức râu thiếu chút nữa vểnh lên, “Ta lúc nào tham đồ mỹ sắc?”

Ngô Thường Bác hừ lạnh nói: “Ta lúc nào xảo ngôn lệnh sắc?”

“Người hiện tại chính là như vậy!”

“Ta...”

“Nhị sư thúc, ngũ sư thúc...”

“Chuyện gì?” Tổng Bách Lâm và Ngô Thường Bác tức giận quay đầu lại nhìn hắn.

Phiền Tế Cảnh chớp mắt, chậm rãi mở miệng nói, “Sư phụ ta chết như thế nào?”

Sắc mặt Tổng Bách Lâm tối sầm nói: “Là bị người giết.”

“Người nói thật dễ nghe.” Ngô Thường Bác lập tức bổ sung nói, “Lúc thích khách ám sát, hấn không tránh được một kiếm tại cổ, lại không tìm được thứ gì để chặn miệng vết thương, không may mất máu quá nhiều... Ai.”

Phiền Tế Cảnh nói: “Thế nhưng võ công của sư phụ rất cao, giang hồ danh liệt tiền mao [6], năm xưa ngay đến Vũ Đường Lăng Vân đạo trưởng từng khen ngợi Tiên Liên kiếm pháp của sư phụ là thiên hạ độc bộ [7]. Từ Ân phương trượng cũng từng...”

“Được rồi được rồi. Người trở về sao lại biến thành nói nhiều như vậy.” Tống Bách Lâm lạnh lùng nói, “Sư phụ người là bị ám sát chết. Đối phương dùng chính là Tiên Liên kiếm pháp mà Lăng Vân đạo trưởng khen không ngớt.”

Ngô Thường Bác khó có dịp không phản bác, phụ họa nói: “Sư phụ người vừa đem Tiên Liên kiếm pháp truyền cho ba y bát truyền nhân [8], liền bị Tiên Liên kiếm pháp ám sát. Điều này làm cho chúng ta hoài nghi...”

Hấn kéo dài âm cuối, Phiền Tế Cảnh quả nhiên truy vấn hỏi: “Hoài nghi cái gì?”

Tống Bách Lâm nói: “Hoài nghi hung thủ chính là người trong phái.”

Phiền Tế Cảnh thất sắc nói: “Sao có khả năng?”

Tống Bách Lâm nói: “Trừ sư phụ người ra, hội Tiên Liên kiếm pháp chỉ có đại sư huynh người Quan Tĩnh, nhị sư huynh Chu Liêu Đại và ngũ sư đệ Thi Kế Trung. Sư phụ người đối với bọn họ vô cùng tín nhiệm, nếu một trong số họ đột nhiên xuất thủ...”

Phiền Tế Cảnh nói: “Thế nhưng cũng không có khả năng thành công. Võ công sư phụ hơn xa các sư huynh đệ, dù là ám toán cũng khó mà thành công.”

Ngô Thường Bác nói: “Một người khó có thể thành công, nhưng nếu là cả ba người bọn họ thì rất khó nói.”

Phiền Tế Cảnh kinh hãi nhìn hấn: “Ngũ sư thúc, ý của người là...”

Ngô Thường Bác bữu môi nói: “Trước khi tra ra chân tướng, tất cả đều là có thể.”

Phiền Tế Cảnh nghiêm mặt nói: “Sư thúc nói thế sai rồi. Mọi việc đều phải dựa vào chứng cứ xác thực, hướng chi đây là thí sư sát nhân đại sự. Ba người họ đáng nghi, nhưng nếu không phải do sư huynh đệ họ gây nên, để bọn họ chịu đựng lưu ngôn phi ngữ [9], sư thúc có thể yên lòng sao?”

Ngô Thường Bác bị hấn nói vậy, trên khuôn mặt già nua hiện lên mặt ửng đỏ.

Tống Bách Lâm hừ lạnh nói: “Nếu không phải bọn họ, còn ai hội Tiên Liên kiếm pháp?”

Phiền Tế Cảnh nói: “Vật hữu tương tự [10], nói không chừng kiếm pháp của thích khách rất giống Tiên Liên kiếm pháp.”

Tống Bách Lâm nói: “Sư huynh chết vì chiêu ‘Vấn hải cuồng triều’ của Tiên Liên kiếm pháp, ta tuyệt đối không nhìn lầm!”

Ngô Thường Bác đột nhiên thanh thanh giọng.

Tống Bách Lâm nhin không được nói: “Ta thấy người vừa trở về, sở dĩ nhắc nhở người. Việc Quan Tĩnh bọn họ thí sư là điều chắc chắn, người nên tự giải quyết cho tốt.” Hấn nói xong, liền phất tay áo rời đi.

Ngô Thường Bác liếc mắt nhìn Phiền Tế Cảnh, tựa hồ muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng chỉ thở dài, đi theo Tống Bách Lâm.

Lúc trước là bởi vì nghĩ đến hung thủ, Phiền Tế Cảnh còn chưa cảm thấy gì. Giờ Ngô Thường Bác và Tống Bách Lâm vừa đi, nghĩ đến khi Bộ Lâu Liêm còn sống, đau đớn vì mất đi sư phụ như cuồng phong cuốn cuộn trong lòng, ngay cả khi bao phục từ trên vai trượt xuống cũng không phát giác.

Không biết đã đứng bao lâu.

Màn đêm dần buông xuống, ánh trăng trải dài khắp nơi.

Có tiếng bước chân nhẹ nhàng từ bên trong truyền ra.

Chốc lát.

Thượng Quan Đình Ninh từ hành lang lộ đầu ra, nhỏ giọng nói: “Tam sư huynh.”

Phiền Tế Cảnh hai mắt mờ mịt tìm kiếm hồi lâu, mới nhận ra hình bóng nàng hòa hợp trong bóng đêm.

“Sư muội.” Đôi mắt hắn chợt trở nên trong trẻo, đi về phía trước, chăm chú nhìn nàng nói, “Vừa rồi sư thúc nói sư phụ bị ám hại, là thật hay giả?”

Thượng Quan Đình Ninh nhìn hắn, nhẹ nhàng gật đầu.

Tuy rằng trời rất tối, nhưng nương theo ánh trăng, nàng nhìn thấy sắc mặt Phiền Tế Cảnh tái nhợt như tuyết.

“Tam sư huynh.” Nàng đem thanh âm phóng cực thấp nói, “Chúng ta trước tiên về Nhạc Ý cư rồi hãy nói.”

“Nhạc Ý cư?” Phiền Tế Cảnh khó hiểu nhìn nàng.

Thượng Quan Đình Ninh cũng không giải thích, cúi người giúp hắn nhặt bao phục, liền chạy về phương hướng của Nhạc Ý cư.

Phiền Tế Cảnh đi theo sau nàng.

Cửu Hoa phái chia làm tiền hậu tả tam đại trạch.

Tiền trạch là nơi ở của phổ thông đệ tử, hậu trạch là nơi ở của Bộ Lâu Liêm, Tổng Bách Lâm, Phiền Tế Cảnh bọn họ. Mà tả trạch chính là Nhạc Ý cư, là nơi để tiếp đón khách nhân.

Tới Nhạc Ý cư, Thượng Quan Đình Ninh mới chậm rãi thở ra, dùng thanh âm bình thường nói: “Cuối cùng cũng trốn về được.”

Phiền Tế Cảnh nói: “Cái gì trốn về?”

Thượng Quan Đình Ninh nói: “Nhị sư thúc và ngũ sư thúc đã kiểm soát bên kia, chúng ta không thể làm gì khác hơn là chuyển đến đây ở.”

“Các người...”

“Chính là ta cùng đại sư huynh nhị sư huynh ngũ sư đệ.” Thượng Quan Đình Ninh cười híp mắt vỗ tay hắn, “Hiện tại có thêm tam sư huynh người a.”

Phiền Tế Cảnh ghen hòng, nhìn nàng trân trối, nói: “Sự tình vì sao lại phát triển đến mức này?”

Thượng Quan Đình Ninh nhún vai nói: “Đều là do nhị sư thúc và ngũ sư thúc bức bách. Bọn họ một mực chắc chắn nói là do đại sư huynh nhị sư huynh ngũ sư đệ giết sư phụ, còn hạn cho họ phải lập tức giao ra hung thủ, nếu không sẽ giam giữ tất cả. Chúng ta không có biện pháp, không thể làm gì khác hơn là len lén chuyển tới đây.”

“Thế nhưng...”

“Không có thế nhưng gì hết, người còn chưa ăn gì, đi theo ta.” Thượng Quan Đình Ninh hướng hắn ra hiệu, vãng buồng trong chạy đi.

Quan Tĩnh bọn họ đều ở trong phòng ăn.

Thượng Quan Đình Ninh kích động chạy vào nói: “Tam sư huynh tới.”

Phiền Tế Cảnh vừa mới bước qua thềm cửa, vẻ mặt của những người trong phòng nhìn hắn đều trở nên quái dị.

Quan Tĩnh trước sau vẫn một bộ diện vô biểu tình, Thi Kế Trung liền vùi đầu vào ăn, coi như không thấy. Chỉ có Chu Liêu Đại đứng lên nói: “Tam sư đệ, tới, ngồi đây.”

Phiền Tế Cảnh nghe lời ngồi xuống.

Thượng Quan Đình Ninh tranh công nói: “May mà ta qua đó thám thính tin tức, mới biết được tam sư huynh trở về. Hẳn lúc đó còn sủa hồ hồ một mình đứng chờ ra.”

Chu Liêu Đại trong mắt chợt lóe, nói: “Tam sư đệ, chẳng lẽ sư thúc đã nói gì với người?”

“Bọn họ nói...” Phiên Tế Cảnh cố nén bi thống nói, “Sư phụ bị hại chết.”

Chu Liêu Đại liếc mắt nhìn Quan Tĩnh, thấy hắn không có phản ứng mới nói: “Không sai. Hung thủ đến giờ còn ung dung bên ngoài.”

Phiên Tế Cảnh nói: “Nghe sư thúc nói, sư phụ là chết vì ‘Văn hải cuồng triều’ của Tiên Liên kiếm pháp?”

Chu Liêu Đại lắc đầu nói: “Điều này chúng ta không biết. Chúng ta không nhìn thấy di thể của sư phụ. Sư phụ chết vì Tiên Liên kiếm pháp cũng chỉ là những gì bọn họ nói từ một phía.”

Phiên Tế Cảnh nói: “Sư thúc cũng sẽ không đến mức gạt chúng ta.”

Chu Liêu Đại cười lạnh nói: “Điều này không chắc. Bọn họ mơ ước Tiên Liên kiếm pháp đã lâu, giờ vừa hay là lúc để bọn họ thực hiện mộng tưởng.” Hắn bỗng nhớ đến điều gì đó, đưa tay vỗ vỗ tay Phiên Tế Cảnh nói: “Kỳ thực sư phụ lần này đã phế bỏ quy củ tuyển y bát truyền nhân, phạm là thân truyền đệ tử của người đều có thể học. Đáng tiếc người đi dự thọ yến của Vũ Đường Lăng Vân đạo trưởng, không được sư phụ tự mình truyền thụ. Nhưng chờ đến khi sự tình được giải quyết, ta sẽ tìm cơ hội truyền thụ cho người, cũng coi như an ủi linh hồn sư phụ trên trời.”

Ba.

Thi Kế Trung buông đũa đứng lên nói: “Ta ăn no rồi.” Hắn nói, mắt nhìn Quan Tĩnh.

Quan Tĩnh gật đầu, “Đi thôi.”

Thi Kế Trung lúc này mới xoay người ly khai, từ đầu tới cuối đều không nói gì với Chu Liêu Đại bọn họ.

Vẻ tươi cười trên mặt Chu Liêu Đại nhất thời có chút mất tự nhiên, “Ngũ sư đệ vẫn luôn nóng tính như vậy.”

Quan Tĩnh nói: “Bởi vì trên đời luôn có nhiều chuyện khiến người ta nóng tính.”

Môi Chu Liêu Đại giật giật, một lúc sau cười gượng nói: “Người mau ăn đi, thức ăn đều lạnh rồi.”

Phiên Tế Cảnh đột ngột nghe tin dữ, không có hứng thú ăn uống, tùy tiện ăn vài miếng, liền vội vã cáo từ tìm gian khách phòng nghỉ ngơi.

+++++

[1] Tình thiên phích lịch : sấm sét giữa trời quang, tai họa đột ngột, đất bằng dậy sóng: xảy ra những chuyện ngoài dự tính.

[2] Cường từ đoạt lý: lời nói vô lý.

[3] Vô lý thủ nháo: cố tình gây sự.

[4] Xảo ngôn lệnh sắc: hoa ngôn xảo ngữ, nói lấy lòng người khác.

[5] Tham đồ mỹ sắc: ham muốn sắc đẹp.

[6] Giang hồ danh liệt tiền mao: nhất nhĩ giang hồ

[7] Thiên hạ độc bộ: thiên hạ kiệt xuất.

[8] Y bát truyền nhân : Y Bát là mảnh áo chén cơm. Ý nghĩa câu này sử dụng trong PHATK là: đây là đệ tử duy nhất (trong đây có tới 3 người ^) được truyền thụ võ học chân truyền của Cửu Hoa phái.

Cả câu Y bát truyền nhân và ý nghĩa câu này xuất xứ từ trong Đạo pháp Phật giáo.

Y: Cái áo. Bát:cái bình bát vu của các vị sư Phật giáo mang đi khất thực, dùng để đựng cơm và đồ ăn bổ thí.

Y bát là cái áo cà sa và cái bình bát của một vị sư, là hai món rất cần thiết của một vị sư phái khất sĩ của Phật giáo.

Nguyên gốc câu trên là Y Bát () chơn truyền. Vì sao lại gọi là Y Bát chơn truyền. Sau đây là một chút lịch sử về Y Bát chơn truyền.

Khi vị Phật lịch sử có thật là Đức Bổn Sư Thích Ca Mâu Ni Phật (1) khai sáng ra Phật giáo ở Ấn Độ thời cổ đại, thì Đức Bổn Sư Thích Ca Mâu Ni Phật đã cùng lúc khai sinh ra truyền thống “Khất thực” trong giai đoạn khởi thủy của Phật giáo. Phật giáo có nhiều hệ phái, Khất thực của Hệ phái Khất sĩ có một nguồn gốc lịch sử lâu đời từ thời tiền Phật giáo, từ thời kỳ tìm đạo, tu đạo, thành đạo và hóa đạo của Đức Bổn Sư Thích Ca Mâu Ni Phật ở Ấn Độ thời cổ đại, chẳng những trong giai đoạn tìm kiếm chân lý mà ngay cả sau khi sáng tỏ đạo mầu thì Ngài cũng cho rằng khất thực là một pháp môn phương tiện chính để sinh sống và khẳng định nó là pháp môn truyền thống của chư Phật ba đời.

Bồ đạo Phật là đạo Khất sĩ du tăng, con đường của bậc giác ngộ, đi theo con đường ấy là đến với chân lý của vũ trụ, để đạt mục đích Niết bàn (2), Khất sĩ – Y bát là bậc thượng trí, sau sự học của lớp thế gian. Kẻ du học ấy phải đi xin ăn, mặc một bộ áo ba mảnh, và một cái chén đựng đồ ăn, để nhẹ mình lo tu học, và đi khắp xứ.

Vậy nên Y Bát lịch sử đã ra đời trong Phật giáo.

Dựa theo kinh Bổn Sanh (3) thì sau khi ra khỏi cung thành Ca Tỳ La Vệ (4) và vào tận rừng sâu thì thái tử Tất Đạt Đa Cồ Đàm (5) đã đổi bộ y phục sang trọng may bằng lụa xù Ba-la-nại (6) cho một người thợ săn vốn là hóa thân của một Phạm thiên (7) để nhận một bộ y phục nhợt màu sồn cù. Ngài nghĩ rằng chiếc áo cà sa (8) đơn giản thì thích hợp hơn khi Ngài còn đang vân du khắp nơi để tìm cầu chân lý.

Dựa theo Luật tạng Nhất Thiết Hữu Bộ (9) thì vào thời quá khứ tại cung thành Ca Tỳ La Vệ có mười anh em cùng xuất gia, tu tập và chứng quả Bích Chi Phật (10). Trước khi nhập diệt (11), tất cả những vị Bích Chi Phật này đã trao lại những tấm y bá nạp của mình cho bà mẹ và cùng thưa rằng vào đời tương lai có Đức Thích Ca Mâu Ni là con vua Tịnh Phạn (12) chứng được quả vô thượng Bồ-đề.

Nếu đem những y phục này dâng cho Ngài thì sẽ được phước báu vô lượng. Người mẹ theo ý nguyện trên nên giữ gìn cẩn thận những bộ y đó. Trước khi qua đời bà trao chúng lại cho người con gái của mình để giữ gìn. Đến khi cô con gái trở nên già yếu thì cô bèn đem những tấm y đó treo trên cây và cầu vị thần cây bảo hộ để sau này trao lại cho con vua Tịnh Phạn. Vị Phạm thiên đã đem y về giữ gìn và đợi đến khi thái tử xuất gia thì hiện thành một người thợ săn đến đổi y phục cho thái tử.

Bộ y phục này được xem là khởi đầu cho truyền thống mặc y phần tảo (pāṃsukūla) (13) hay y bá nạp (loại y được may từ những mảnh vải rách lượm từ đồng rác hay nghĩa địa được giặt sạch) trong Tăng đoàn.

Ngoài tấm y ra thì bình bát (14) của Đức Phật được xem là bảo vật truyền thừa của chư Phật. Sau khi thành đạo dưới cội Bồ-đề (15), có hai vị thương gia tên là Đề Vĩ (Tapussa) và Ba Lợi (Bhāllika) dâng cúng thức ăn cho Phật và đây là bữa ăn đầu tiên vào tuần thứ tám của Ngài ở Bồ-đề đạo tràng sau khi thành đạo. Khi được hai vị thương gia cúng dường thức ăn thì Đức Phật liền nghĩ rằng chư Phật trong ba đời đều dùng bình bát để thọ dụng vật thực, nay ta cũng nên theo truyền thống này. Lúc bấy giờ có bốn vị Thiên Vương biết được tâm niệm đó nên mỗi người mang một bình bát bằng đá đem dâng lên Đức Phật. Vì thương tưởng các vị Thiên Vương nên Đức Phật liền nhận cả bốn bình bát và Ngài liền dùng thần lực khiến cho bốn bình bát này trở thành một cái duy nhất. Bình bát này về sau trở thành vật tùy thân của Đức Phật trong suốt 49 năm du hóa của Ngài.

Đó là về sự của Y Bát, còn Giáo Lý Y Bát chơn truyền nghĩa rằng: Y là Pháp, Bát là Đạo. Tức là đạo pháp đường chân truyền dạy, có Y Bát mới có chân như. Luật pháp cũng như manh áo che tâm, sự đi sư tầm gom góp Kinh Luật Luận, cũng như lượm từ miếng vải đầu kết lại, cho thành kho Tạng (16).

Giáo lý y bát có ba pháp vấn tất là Giới định huệ. Giới là những hành vi chuẩn mực của thân và khẩu. Định là thanh tịnh ý nghiệp. Huệ là diệu dụng của tâm, là những thấy biết đúng chân lý do ba nghiệp trong sạch mà khai mở được.

Chính Đạo Phật là Đạo Bát Chánh, là Đạo Khất Sĩ mới có Bát Y, là con đường đến Niết Bàn kêu là Đại Đạo, đường đi ngay thẳng chỗ chứa tâm người.

Thế nên sự được ban truyền Y Bát, rất kỹ lưỡng khó khăn và kẻ nào thọ lãnh được là vinh hạnh lắm, rồi sẽ nối chí giống hệt Tổ thầy, nối truyền chân đạo, nên khắp trời người đều uy tín hy vọng cho kẻ đó sẽ đắc đạo buổi tương lai vậy. Vậy nên Y Bát Chơn Truyền, xưa nay là giáo lý riêng đặc sắc của thầy tổ trao dạy, một thầy chỉ có một trò thôi. Quý báu vô cùng, nhờ đó Đạo Phật mới được nâng cao, và mãi mãi bền dài không dứt tuyệt.

Y Bát chơn truyền:

Trước khi Đức Phật Thích Ca nhập Niết Bàn, Ngài đem cái áo cà sa (Y) và cái bình bát vu (Bát) của Ngài trao cho Ma Ha Ca Diếp để làm tín vật và truyền ngôi Tổ Sư Phật giáo cho Ma Ha Ca Diếp, giữ ngôi Nhứt Tổ, chưởng quản Giáo hội tăng già (17).

Sau đó, Ma Ha Ca Diếp truyền Y Bát lại cho A-Nan làm Đệ Nhị Tổ Sư Phật giáo Ấn Độ.

Y Bát này được truyền dần xuống những vị Tổ Sư kế tiếp, truyền mãi đến vị Tổ Sư thứ 28 là Bồ Đề Đạt Ma.

Tổ Sư Bồ Đề Đạt Ma vâng lệnh vị Tổ Sư tiền nhiệm, sang truyền đạo nơi nước Trung Hoa và đem Y Bát qua nước Trung Hoa.

Ngài Bồ Đề Đạt Ma ẩn cư tại chùa Thiếu Lâm nước Trung Hoa, quay mặt vào vách đá Thiền định trong 9 năm, Ngài thấu được một người đệ tử vừa ý là Huệ Khả, rồi sau đó Ngài truyền Y Bát cho Huệ Khả làm Tổ Sư Phật giáo tại Trung Hoa.

Thế là Ngài Bồ Đề Đạt Ma trở thành Đệ nhứt Tổ Sư của Phật giáo Trung Hoa, và Huệ Khả là Đệ nhị Tổ Sư của Phật giáo Trung Hoa. Y Bát chơn truyền của Phật giáo Ấn Độ đã chuyển sang nước Trung Hoa, và Y Bát này được truyền dần xuống các vị Tổ Sư nối tiếp theo.

Huệ Khả truyền Y Bát cho Tăng Xán làm Tam Tổ.

Tăng Xán truyền Y Bát cho Đạo Tín làm Tứ Tổ.

Đạo Tín truyền Y Bát cho Hoàng Nhẫn làm Ngũ Tổ.

Hoàng Nhẫn truyền Y Bát cho Huệ Năng làm Lục Tổ.

Từ đây trở về sau, không còn lệ truyền Y Bát nữa. Như vậy, Huệ Năng là vị Tổ Sư cuối cùng của Phật giáo có được Y Bát.

Vì sao Lục Tổ Huệ Năng lại bỏ lệ truyền Y Bát? – Bởi vì Ngài tuân theo mật lệnh của các vị Tổ Sư đời trước, vì theo lời dặn dò của Đạt Ma Tổ Sư, sau 200 năm kể từ ngày Đạt Ma Tổ Sư nhận Y Bát thì không truyền nữa, chớ không phải do ý riêng của Ngài.

Y và Bát của Đức Phật Thích Ca là hai bảo vật thiêng liêng. Có lẽ các vị Tổ Sư biết trước rằng, sau đời Lục Tổ Huệ Năng thì Phật giáo bắt đầu thất chơn truyền, đi vào thời kỳ Mạt pháp. Con người vào thời Mạt pháp ít học ít tu, dễ sanh lòng tham dục, muốn dùng bạo lực để tranh đoạt báu vật, không ngại giết hại lẫn nhau. Chính Đại Sư Thần Tú khi hay tin Ngũ Tổ đã truyền Y Bát cho Huệ Năng, liền cho đệ tử đuổi theo Lục Tổ, ý cũng muốn tranh đoạt Y Bát, nhưng thất bại.

Các vị Tổ Sư đã ý thức được điều đó, nên truyền mật lệnh cho Lục Tổ Huệ Năng, sau đời Ngài thì chôn giấu Y Bát một cách bí mật cho tuyệt tích luôn, để tránh việc tranh giành báu vật mà giết hại lẫn nhau.

(1) Thích Ca Mâu Ni: Shakyamuni. Đức Phật Thích ca nguyên tên là Tất đạt đa. Họ Ngài là Thích ca (tiếng Phạn: śākya), một dòng họ hoàng tộc lớn thống trị đất nước lúc bấy giờ của hoàng gia Kiều tất la (tiếng Hán: 憍尸迦, tiếng Phạn: kośala, tiếng Pali: kosala). Tên Ngài nói đủ là Kiều tất la Thích ca Tất đạt đa Cồ đàm (Kośalaśākya Siddhārtha Gautama). Còn Mâu ni là đức tính trong sạch, vắng lặng của Ngài, chỉ là tiếng để khen ngợi.

(2) Niết bàn: chữ Hán:niệpán ,tiếng Phạn:nirvāṇa,tiếng Pali:nibbāna,tiếng Nhật:nehan là từ được dịch âm từ gốc tiếng Phạn nirvāṇa hoặc tiếng Pali nibbāna. Thuật ngữ Niết-bàn có thể được hiểu là: Tình trạng ngọn lửa phiền não đã bị dập tắt; Là động từ, có nghĩa là đã nhập niết-bàn và Vô vi (Vô vi nghĩa là không phụ thuộc, không bị ảnh hưởng, không vì nhân duyên mà sinh ra, đối nghĩa với vô vi là Hữu vi (, tiếng

Phạn: saṃskṛta), cũng thường được hiểu là “Không làm”. Trong Phật giáo nguyên thủy thì chỉ có Niết – bàn được xếp vào hạng vô vi, tất cả các pháp còn lại đều là hữu vi.)

(3) Kinh Bốn Sanh: tiếng Hán: 四生經, tiếng Phạn: Jātaka, gọi âm Hán theo Xà-đà-già: 舍達伽, còn gọi là Bản Sanh Kinh, Bốn Duyên Kinh, Bản Duyên Kinh, truyện tiền thân đức Phật, truyện tái sinh của Bồ Tát, là 1 trong 9 bộ Kinh Nam Truyền (Nikaya) và là 1 trong 6 bộ Kinh Bắc Truyền.

(4) Cung thành Ca Tỳ La Vệ: chữ Hán: 迦毘羅城, tiếng Phạn: Kapilavastu, thuộc Nepal ngày nay. Ca Tỳ La Vệ là hoàng thành nơi hoàng tộc dòng Thích Ca cai trị ở vương quốc Kiều Tát La.

(5) Thái tử Tất Đạt Đa Cồ Đàm: là tên phiên âm từ tiếng Phạn Siddhārtha Gautama – có nghĩa là “người đã hoàn tất (siddha) ý nghĩa cuộc sống (artha) – của vị Phật lịch sử Thích Ca Mâu Ni. Đôi lúc ta cũng tìm thấy cách dịch ý Nhất thiết nghĩa thành, Thành tựu chúng sinh dịch từ dạng dài của tên Phạn ngữ là sarvāthasiddha. Như vậy Tất Đạt Đa Cồ Đàm là tên của vị Phật lịch sử, từng sống trên trái đất, người sáng lập Phật giáo.

Năm sinh và năm Đức Phật nhập diệt rất khó để tìm ra, và có nhiều tài liệu đưa ra nhiều số liệu khác nhau. Nhưng tổng kết chung các số liệu đó thì chúng ta chỉ có thể đưa ra một khoảng thời gian cho năm sinh và nhập diệt Niết bàn của Đức Phật Thích Ca. Hầu hết các nhà sử học đầu thế kỷ 20 nhận định rằng Đức Phật Thích Ca được đản sanh vào khoảng năm 563 trước công nguyên và nhập diệt năm 483 trước công nguyên. Nhưng có nhiều ý kiến của những nhà nghiên cứu khác lại cho rằng Đức Phật nhập diệt năm 486 trước công nguyên, và cũng có những nhà nghiên cứu về tôn giáo trên thế giới lại đưa ra những ý kiến khác nữa, là Đức Phật nhập diệt vào khoảng những năm 411 hoặc 400 trước công nguyên. Cũng có những tài liệu lại cho rằng Đức Phật sinh năm 623 trước công nguyên và nhập diệt năm 543 trước công nguyên. Chỉ có một điều tất cả mọi tài liệu đều thống nhất với nhau là Đức Phật thọ 80 tuổi.

(6) Xứ Ba-la-nại: Varanasi còn được gọi là Bénares – thành Ba La nại – hay Kasi, nằm bên bờ tây sông Hằng, thuộc bang Utta Pradesh Ấn Độ.

(7) Phạm thiên: Phạm còn gọi là Phạm nghĩa là Phật (Thanh tịnh). Thiên là Trời. Phạm Thiên là Phật Trời – cõi thanh tịnh.

Phạm Thiên (Brahma) là một vị thần trong ba vị thần linh tối cao của Ấn Độ giáo. Brahma là đấng sáng tạo.

Theo Chú Giải Kinh Bốn Sanh, vị Phạm thiên này vốn là một người bạn của thái tử trong thời Phật Ca diếp. Kinh Phổ Diệu còn ghi rằng khi trở về thiên giới, vị phạm thiên này đã xây một bảo tháp để thờ bộ y phục bằng lụa xứ Ba-La-Nại của thái tử, và tháp này có tên là Xuất gia y tháp.

(8) Áo cà sa: Cà-sa (Trung văn phiên âm từ tiếng Phạn: (ca-sa); phiên âm latin từ tiếng Phạn: Kasāya), là một loại áo dài mặc ngoài của giới tăng lữ Phật giáo, được may bằng các mảnh vải ghép lại, có hình chữ nhật dài để quấn quanh người.

Áo cà-sa có 3 loại: đại, trung, tiểu. Loại đại gồm 9 – 25 mảnh vải (còn gọi cửu điều), loại trung có 7 mảnh (còn gọi thất điều), loại tiểu dùng 5 mảnh (còn gọi ngũ điều). Loại trung và tiểu thường được mặc bên trong. Màu sắc áo tùy theo vùng. Ấn Độ thường dùng màu vàng nghệ (sẫm); Trung Quốc dùng màu đỏ pha đen, đến đời Võ Hậu đời Đường cho tăng ni dùng thêm màu tím; Nhật Bản dùng màu trà sẫm; Việt Nam dùng màu nâu và vàng sẫm.

(9) Luật tạng Nhất Thiết Hữu Bộ: Luật tạng (chữ Hán: 四分律; tiếng Phạn & Pali: vinaya-piṭaka) là phần thứ hai của Tam tạng, quy định về việc sống tập thể của chư tăng, chư ni. Luật tạng có nhiều hệ khác nhau như Luật tạng của Thượng toạ bộ, Pháp Tạng bộ, Thuyết nhất thiết hữu bộ.

Thuyết nhất thiết hữu bộ (chữ Hán: 一切有部, tiếng Phạn: sarvāstivādin), còn gọi là Căn bản thuyết nhất thiết hữu bộ (根本一切有部, tiếng Phạn: mūlasarvāstivādin, tiếng Tây Tạng: thams cad yod par smra ba'i sde) hoặc Nhất thiết hữu bộ (chữ Hán: 一切有部), là một bộ phái Phật giáo cho rằng mọi sự đều có, đều tồn tại (nhất thiết hữu, tiếng Phạn: “sarvam asti”). Là một nhánh của Tiểu thừa tách ra từ Thượng toạ bộ (tiếng Phạn: sthaviravādin) dưới thời vua A-đục. Giáo phái này quan niệm là tất cả, hiện tại, quá khứ, vị lai đều hiện hữu đồng thời. Tông phái này hoạt động mạnh tại Kashmir và Càn-đà-la (gandhāra). Quan điểm của bộ

này được xem như nằm giữa Tiểu thừa và Đại thừa. Thuyết nhất thiết hữu bộ có kinh điển riêng viết bằng văn hệ Phạn ngữ, ngày nay chỉ còn bản dịch chữ Hán và Tây Tạng.

(10) Bích Chi Phật (): còn được gọi là Độc Giác Phật (), có gốc từ chữ pratyeka trong tiếng Phạn (hay paccekabuddha trong tiếng Pali). Đôi khi còn được biết với tên Duyên Giác Phật.

Vị Phật là người đạt được Phật quả do tự mình chứng ngộ. Người ta cho rằng Độc giác Phật không đạt được các năng lực như Nhất thiết trí (sarvajñatā) hay Mười lực (daśabala) của một vị Tam-miệu Tam-phật-đà (samyak-sam). Độc giác Phật được xem như bậc ở quả vị giữa A-la-hán và Phật. Có khi Độc giác Phật là danh hiệu chỉ người đạt giác ngộ trong thời không có vị Phật nào xuất hiện trên Trái Đất. Độc giác thừa là một trong ba cỗ xe để đạt Niết Bàn.

(11) Nhập diệt : Nhập: Vào, đi vào, đem vào, trái với Xuất. Diệt: ý nói Hư vô tịch diệt, tức Niết Bàn. Nhập diệt là đi vào cõi Hư vô tịch diệt, tức là linh hồn đi vào cõi Niết Bàn. Đây là từ ngữ của Phật giáo, chỉ bậc cao tăng đắc đạo, lìa bỏ xác trần, linh hồn bay lên đi vào cõi Niết Bàn.

Tịch diệt : đồng nghĩa Nhập diệt: Tịch: yên lặng. Diệt: tiêu tan, dứt sạch các mối ràng buộc với cõi trần. Tịch diệt là từ ngữ của Phật giáo, chỉ trạng thái linh hồn của người tu đắc đạo thoát ra khỏi thể xác, rời bỏ cõi trần, đi lên nhập vào cõi Niết Bàn. Cõi giới tịch diệt là cõi Niết Bàn.

(12) Vua Tịnh Phạn (chữ Hán: , tiếng Phạn: śuddhodana): Cha của thái tử Tất Đạt Đa.

(13) Y phần tảo (pāṃśukūla): Tắm y mà thái tử Tất Đạt Đa đã đổi cho người thợ săn chính là y phục mà thái tử đã mặc trong suốt thời gian tu khổ hạnh. Theo kinh Phổ Diệu, trải qua thời gian sáu năm khổ hạnh, tắm y này của thái tử dần dần cũ và bị rách đi, và ngài đã đến nghĩa địa nhặt những mảnh vải cũ vốn được dùng để bọc tử thi của một tỷ nữ. Cô gái này đã chết trong ngôi nhà gần nơi trú ngụ của vị trưởng làng. Thái tử đã giặt sạch những mảnh vải này và sau đó khâu thành một bộ y phục mới cho mình tại một gốc cây mà nơi này về sau có tên là Pāṃśukūlasīvana (nơi khâu y phần tảo).

(14) Bình Bát: Bát Vu: : Bát: Tám, thứ tám. Vu: Cái bầu đựng đồ ăn. Bát vu là cái bình đựng đồ ăn của các tăng ni Phật giáo thuộc phái Khất sĩ, dùng để đi khất thực. Mỗi vị sư trong phái Khất sĩ, khi thọ cụ túc giới thì được vị hoà thượng chọn danh Giáo hội phát cho một cái bát, hoặc khi cái bát bị bể thì Giáo hội cũng phát cho cái khác.

Lúc thọ lãnh bát, vị sư nguyện ba lần bài chú sau đây:

“Thiện tai Bát-đa-la, Như Lai ứng lượng khí!

Phụng trì dĩ tư thân, trưởng dưỡng trí mạng.

Ấn chỉ rị chỉ rị phật nhựt ra hồng phần tra.”

Nghĩa là: Lành thay cái Bát-đa-la, món đồ ứng lượng của Phật! Tôi nay phụng trì để nuôi thân và nuôi lớn cái mạng trí huệ. Tiếp theo sau cùng là câu Thần chú bằng tiếng Phạn.

Bát-đa-la là chữ phiên âm từ tiếng Phạn: Patra, có nghĩa là cái Bát, cái Bình bát hay Bình bát vu.

Bát của hàng Tỳ-kheo (khất sĩ) và Sa-di (tập sự khất sĩ) giống nhau, đều bằng đất, hông tròn 6 tấc, miệng rộng, đốt đen, có nắp bằng nhôm trắng. Còn bát của hàng tập sự xuất gia (gọi tắt: “Tập sự”) bằng nhôm trắng, không sơn. Ngày nay, ngoài bát đất, Tăng, Ni khất sĩ còn dùng cả bát bằng gỗ, bằng nhựa trắng hoặc nhựa đen. Các loại bát này đều được sơn đen bên ngoài và cả bên trong, riêng bát đất thì bên trong thường trắng men.

Đáy bát bằng, tự đứng được, không cần cái kiềng để đỡ như bát của Phật giáo Nam tông. So với bát của Phật giáo Bắc tông thì bát Khất Sĩ to gấp đôi. Với chu vi khoảng 0,6m và cao khoảng 0,12m, bát Khất Sĩ vừa phải để sử dụng mà lại gọn vì không cần thêm một cái kiềng.

Để mang bát cần phải có túi đựng bát. Túi bát bằng vải màu vàng, tròn vừa với bát, có 2 nắp phủ, có quai đeo rộng 1 tấc và dài đến ngang thắt lưng khi mang túi lên vai. Túi bát được may bằng 8 miếng vải nhỏ xung quanh, trông như một hoa sen 8 cánh xinh đẹp được làm nên bởi những người hộ pháp thuần thành...

Chư Tăng khất sĩ mang túi bát bên vai phải, phía trong y thượng. Chư Ni khất sĩ mang túi bát xéo từ vai trái qua hông bên phải và ở phía ngoài y thượng. Bát của chư Ni trông khiêm tốn hơn bát của chư Tăng vì chúng nhỏ hơn một chút, mặc dù Tổ sư không quy định như thế. Các vị khất sĩ không ai cố ý làm cho cái bát của mình đẹp hơn, tốt hơn bát của vị khất sĩ khác. Để phân biệt, bên ngoài mỗi bát đã thường được viết hoặc dán tên chủ nhân của nó lên, ngoài ra không được trang trí thêm gì cả.

Bát là vật dụng để Tăng, Ni khất sĩ đi khất thực và thọ trai hàng ngày. Theo thực tế mà nói, thì bát chính là chén cơm của vị khất sĩ. Với cái bát chơn truyền, vấn đề đời sống của vị khất sĩ đã được giải quyết ổn thỏa một phần từ mấy ngàn năm nay. Ai cũng biết rằng các khất sĩ không làm kinh tế, không sản xuất.

Sống trong cuộc đời, vị khất sĩ có thể làm tròn phận sự của mình là nhờ có y bát chơn truyền. Y bát đã hỗ trợ, đã bảo vệ người biết sử dụng chúng.

(15) Bồ-đề: (Hán: 菩提, tiếng Phạn, Pali: bodhi) là danh từ dịch âm từ bodhi tiếng Phạn, dịch nghĩa là Tỉnh thức, Giác ngộ (Hán: 覺悟). Trong thời Phật giáo nguyên thủy, Bồ-đề là từ chỉ trạng thái chứng được bốn cấp Thánh đạo (tiếng Phạn: āryamārga) bằng cách hành trì 37 Bồ Đề phần và diệt trừ Vô minh, thông suốt được Tứ diệu đế.

(16) Kho Tạng: Kinh Tam Tạng (chữ Hán: 三藏, tiếng Phạn: tripiṭaka, tiếng Pali: tipiṭaka, tiếng Tây Tạng: sde snod gsum), là ba phần cốt tủy của kinh sách đạo Phật, gồm: Kinh Tạng (chữ Hán: 經藏, tiếng Phạn: sūtra-piṭaka, tiếng Pali: sutta-piṭaka, tiếng Tây Tạng: mdo sde'i sde snod), Luật Tạng (chữ Hán: 律藏; tiếng Phạn, tiếng Pali: vinaya-piṭaka, tiếng Tây Tạng: 'dul ba'i sde snod) và Luận Tạng (chữ Hán: 論藏, tiếng Phạn: abhidharma-piṭaka, tiếng Pali: abhidhamma-piṭaka, tiếng Tây Tạng: mngon pa'i sde snod).

(17) Giáo hội tăng già: Tăng-già (chữ Hán: 僧伽; tiếng Phạn & Pali: saṅgha) của đạo Phật gồm có Tỳ Kheo (chữ Hán: 比丘, tiếng Phạn: bhikṣu, tiếng Pali: bhikkhu), Tỳ Kheo Ni (chữ Hán: 比丘尼, tiếng Phạn: bhikṣuṇī, tiếng Pali: bhikkhunī) và giới Cư sĩ.

[9] Lưu ngôn phi ngữ: đồn đại vô căn cứ.

[10] Vật hữu tương tự: cái gì cũng có thứ tương tự.

3. Quyển 1 - Chương 2: Chân Hưng Vị Minh (nhị)

Đêm khuya tĩnh lặng.

Phiền Tế Cảnh nằm trên giường trần trọc, thật lâu không thể ngủ.

Trong đêm tối thâm trầm này, những chuyện cũ trước kia như nước từ trong đầu chảy ra. Giọng nói, dáng cười của Bộ Lâu Liêm chưa khi nào lại rõ ràng đến thế, rõ ràng đến mức như đang đứng trong đêm tối, im lặng nhìn hẩn như mọi khi.

Thế nhưng, hẩn chung quy sẽ không còn được gặp lại người nữa.

Hẩn cảm thấy ngực mình dần dần bị thứ gì đó nắm chặt, cơ hồ không thể thở được.

Lạch cạch.

Một hòn đá nhỏ đánh trúng song linh (song cửa sổ).

Phiền Tế Cảnh vén chăn, đứng dậy choàng y phục.

Cửa sổ nửa mở, ánh trăng mỏng manh chiếu lên người hẩn, có dạng mờ ảo lỗi giác. Hẩn đi tới trước cửa sổ, thấy một bóng lưng chìm đắm trong ánh trăng, mái tóc rối tung được ánh trăng chiếu lên có chút nhạt màu.

“Sư đệ...” Phiền Tế Cảnh nghi hoặc khẽ gọi.

Thi Kê Trung chậm rãi quay đầu lại.

Hắn lớn lên nhìn không tốt lắm, mũi điều hâu, cằm dài, ngũ quan mạnh mẽ dưới ánh trăng càng trở nên nổi bật. Rõ ràng chỉ mới mười sáu tuổi, nhìn qua lại như người ba mươi sáu tuổi, toàn thân đều lộ ra một cỗ ngưng luyện trầm ổn của người lớn tuổi.

“Tam sư huynh.” Thanh âm hắn có chút khàn khàn, là sự đan xen giữa nam nhân trưởng thành và nam hài.

Phiền Tế Cảnh nhẹ nhàng nhu nhu ngực, như là muốn xóa bỏ những tích tụ trong lòng, “Còn chưa ngủ?”

“Ngủ không được.”

Phiền Tế Cảnh thở dài, đôi mắt trở nên u ám, “Là vì chuyện của sư phụ? Ta cũng vậy.”

“Không phải...” Thi Kế Trung dừng một chút, nói, “Cơm tôi ăn quá nhanh, bị nghẹn.”

...

“Nga.” Phiền Tế Cảnh một lát sau mới nói, “Sau này ăn chậm một chút.”

“Ân.”

Bầu không khí vốn ngưng trọng nhất thời có chút khác lạ.

“Vừa rồi là người đập cửa sổ của ta?” Phiền Tế Cảnh hỏi.

“Ân.”

“Có việc?”

“Lúc ném tảng đá không cẩn thận ném trúng.” Thi Kế Trung mặt không biến sắc nói dối.

Phiền Tế Cảnh chớp chớp mắt, tựa hồ không tin. “Ban đêm gió lớn, sớm trở về phòng nghỉ đi.”

Thi Kế Trung mân chặt môi, trầm giọng nói: “Sư phụ không có dự định đem Tiên Liên kiếm pháp truyền thụ cho người.”

Phiền Tế Cảnh đang định xoay người về phòng, bỗng dừng lại cước bộ, chậm rãi xoay người nhìn hắn.

Thi Kế Trung mặt không biến sắc nói: “Đại sư huynh nhượng ta nói cho người biết.”

Phiền Tế Cảnh nhìn hắn, trong mắt lấp lánh sự nghiêm túc chưa từng có, “Ta thuở nhỏ thất hổ (mồ côi), là sư phụ một tay nuôi dạy lớn lên, ân trọng như núi. Có thể luyện Tiên Liên kiếm pháp hay không đối với ta mà nói không phải là điều trọng yếu, hiện tại việc duy nhất mà ta muốn làm là tìm ra hung phạm, để an ủi linh hồn sư phụ trên trời.”

Đối mặt với sự kiên định trong mắt hắn, Thi Kế Trung diện vô biểu tình gật đầu nói: “Hảo. Giờ ta trở về phòng nghỉ.”

Phiền Tế Cảnh sớm đã quen với sự thờ ơ của hắn.

Bộ Lô Liêm khi còn sống từng đánh giá bọn họ, Quan Tĩnh trầm ổn nhưng không có chí tiến thủ, Chu Liêu Đại có chí tiến thủ nhưng cũng rất khéo đưa đẩy, Thượng Quan Đình Ninh tiểu sự thông tuệ đại sự mơ hồ (việc nhỏ thì rõ, việc lớn thì mơ hồ), Thi Kế Trung lãnh tĩnh đạm mạc tựa như băng. Mà hắn...

Phiền Tế Cảnh ngửa đầu nhìn trăng sáng trên trời, khẽ thở dài.

Ngày hôm sau.

Phía đông mới xuất hiện một mặt xám trắng, thiên địa vạn vật còn đang nửa tỉnh nửa mơ, Tổng Bách Lâm liền mang theo các đệ tử của Cửu Hoa phái dâng môn (đến gặp).

Phiền Tế Cảnh mãi gần sáng mới ngủ được, lúc bị gọi dậy chỉ cảm thấy thiên toàn địa chuyển [1], hai tai ong ong không nghe được gì, Thượng Quan Đình Ninh phải gọi đến lần thứ hai hắn mới nghe thấy.

Chu Liêu Đại gấp đến độ đi vòng vòng trong sân.

Quan Tĩnh và Thi Kế Trung đều lãnh đạm nhìn hắn, một bộ không liên quan đến bản thân.

“Tam sư huynh, ở đây chỉ có người là không bị nghi ngờ, người nhanh nghĩ biện pháp, giúp chúng ta tẩy sạch hiềm nghi.” Thượng Quan Đình Ninh vội la lên.

Phiền Tế Cảnh dùng sức vỗ vỗ đầu, dường như muốn đánh cho đầu hết hồn hồn ngạc ngạc (ngơ ngơ ngác ngác, ta nghĩ ở đây là cho hết ngái ngủ mơ hồ), “Ta ngày hôm qua cũng nói qua với sư thúc, vật hữu tương tự, chiêu thức cũng thế. Có thể chiêu thức mà hung thủ dùng vừa hay lại tương tự với ‘Văn hải cuồng triều’, vì thế nếu chỉ dựa vào điểm này mà một mực chắc chắn rằng là do người trong phái gây nên, thật có phần độc đoán.”

Chu Liêu Đại giống như người chết đuối vớ được tấm gỗ, liên tục gật đầu nói: “Đúng thế.”

Quan Tĩnh nói: “Những chiêu thức khác còn có thể, thế nhưng vết thương do ‘Văn hải cuồng triều’ tạo ra là độc nhất vô nhị.”

Phiền Tế Cảnh sửng sốt.

Ở đây chỉ có hắn và Thượng Quan Đình Ninh không được học Tiên Liên kiếm pháp. Bởi vậy cũng không biết “Văn hải cuồng triều” là chiêu thức như thế nào.

Chu Liêu Đại thần sắc căng thẳng, trừng mắt nhìn Quan Tĩnh: “Đại sư huynh.”

Quan Tĩnh thản nhiên nói: “Muốn chứng minh sự trong sạch của bản thân phải dùng chứng cứ rõ ràng. Bệnh cấp loạn đầu y [2] sẽ chỉ khiến cho bản thân càng thêm khả nghi.”

Chi Liêu Đại miễn cưỡng bình tĩnh nói: “Vậy không biết đại sư huynh có đối sách gì?”

Quan Tĩnh nói: “Thanh giả tự thanh [3].”

Chu Liêu Đại chế giễu nói: “Người cho rằng sư thúc hội cho chúng ta cơ hội sao? Từ khi sư phụ muốn truyền thụ Tiên Liên kiếm pháp cho ba chúng ta, bọn họ liền bắt mẫn. Lúc thì nói sư phụ tế tở (vi phạm quy định của tổ tông), lúc thì nói sư phụ cân nhắc cân nhắc tái cân nhắc. Nếu sư phụ không kiên trì, sợ là hiện giờ chúng ta ngay đến Tiên Liên kiếm pháp cũng không biết là gì.”

Thi Kế Trung lạnh lùng nói: “Là người và ta không biết. Đại sư huynh là đệ tử được sư phụ định làm y bát kế thừa, sư phụ nhất định hội truyền thụ cho hắn.”

Chu Liêu Đại nghẹn lời, hồi lâu mới cười lạnh nói: “Chẳng lẽ người hiện tại là bắt mẫn cùng ta chia sẻ một chén canh? Đừng quên đây là nguyện vọng của sư phụ! Muốn Cửu Hoa phái phát dương quang đại (rạng rỡ phát triển), phải vứt bỏ ràng buộc ngăn cách giữa trưởng môn và đệ tử, nhượng phổ thông đệ tử cũng có thể học được kiếm pháp thâm sâu tối cao của phái. Nếu không Cửu Hoa phái chỉ có thể quanh quẩn làm một môn phái nhất lưu nhị lưu, vĩnh viễn không có khả năng cùng các đại phái như Vũ Dương Thiếu Lâm Huy Hoàng Môn bình khởi bình tọa (địa vị ngang nhau)! ”

Thượng Quan Đình Ninh lặng lẽ kéo kéo ống tay áo của hắn, “Việc cấp bách hiện giờ là ứng phó như thế nào với sư thúc bọn họ.”

Chu Liêu Đại hít một hơi thật sâu, quay đầu nhìn Phiền Tế Cảnh.

Bởi ánh mắt của hắn vô cùng quỷ dị, nên những người khác cũng đều nhìn không được quay đầu nhìn theo.

Phiền Tế Cảnh bị nhìn khiến mặt nóng lên, “Làm sao vậy?”

Chu Liêu Đại chậm rãi nói: “Sư thúc mấy ngày nay vẫn mặc kệ chúng ta, mặc cho chúng ta chuyển đến đây. Thế nào hôm nay đột nhiên lại tới?”

Ánh mắt của những người khác nhất thời có điểm bất đồng.

Chỉ có Phiền Tế Cảnh ngơ ngác hỏi ngược lại: “Vì sao?”

Chu Liêu Đại nói: “Có thể là bởi vì... Người?”

Phiền Tế Cảnh mờ mịt nói: “Ta?”

Thi Kế Trung lạnh lùng nói: “Sư phụ chục năm nay vẫn luôn bình an vô sự, thế nhưng đúng lúc người hội học Tiên Liên kiếm pháp thì lại xảy ra việc, chẳng lẽ không phải là bởi vì người?”

Chu Liêu Đại tức giận đến mức ngực phập phồng, “Ngũ sư đệ! Học Tiên Liên kiếp pháp cũng có phần của người.”

Thi Kế Trung nói: “Ta chưa từng phủ nhận.”

Thượng Quan Đình Ninh hòa giải nói: “Được rồi được rồi, đừng nói nữa. Càng nói càng giống như trong chúng ta có người giết sư phụ.”

“...”

Yên tĩnh.

Yên tĩnh đột ngột đến.

Ngay cả Thượng Quan Đình Ninh cũng bị câu nói vô tâm của mình dọa sợ.

Nhất thời, không một ai lên tiếng.

Tổng Bách Lâm ở bên ngoài chờ người hiển nhiên là không nhận được nữa, sai đệ tử đi vào xem.

Đệ tử đi vào nhìn thấy mấy người đưa mắt nhìn nhau, không động đậy nhúc nhích, cả kinh nhanh chân bỏ chạy, “Đại sư huynh bọn họ bị người ám toán! Bị điểm huyết đạo rồi!”

“...”

Chu Liêu Đại nguyên bản là mũi ngựa ngửa, định gãi gãi mũi nhất thời cứng đờ, trong đầu hiện lên ý niệm tương kế tựu kế.

Những người khác tựa hồ cũng không nghĩ sự tình sẽ phát triển thành như vậy, chờ Tổng Bách Lâm vội vã đi tới thì, sự tình đã không còn đường lui, chỉ có thể dùng ánh mắt cảnh cáo lẫn nhau ——

Nghìn vạn lần đừng động!

“Chuyện gì xảy ra?” Tổng Bách Lâm kinh sợ nhìn bọn họ.

Phiền Tế Cảnh khỏe miệng giật giật, nghĩ mở miệng, nhưng rất nhanh bị nhân thần tàn bạo của Chu Liêu Đại cấp trùng trở về!

Đệ tử bên cạnh Tổng Bách Lâm nói: “Giống như bị điểm huyết đạo.”

“Nói giỡn! Tại địa bàn của Cửu Hoa phái, ai có thể thần không biết quỷ không hay song song điểm...” Hắc bổng nhớ tới Bộ Lâu Liêm đồng dạng thần không biết quỷ không hay bị giết, lưng bổng nhiên cảm thấy một cỗ lãnh ý, tiến lên trước, vỗ vỗ huyết đạo của Chu Liêu Đại.

Chu Liêu Đại bị vỗ đến đau nhức, vẫn cắn răng không nhúc nhích.

Tổng Bách Lâm lảo lảo nói: “Đây là loại thủ pháp gì? Quỷ dị như thế!”

Phiền Tế Cảnh rốt cục nhìn không được, giật giật, mở miệng nói: “Sư thúc...”

“A! Rốt cục cũng hết thời gian rồi.” Theo động tác vung tay của Chu Liêu Đại, Quan Tĩnh và Thi Kế Trung cũng chậm rãi cử động.

Thượng Quan Đình Ninh giả vờ kinh hoàng nói: “Sư thúc. May mà ngài tới kịp, vừa rồi thật sự là...”

Mắt Tổng Bách Lâm đảo một vòng nhìn bọn họ, sau đó nhìn thẳng vào Phiền Tế Cảnh nói: “Đến tột cùng xảy ra chuyện gì?”

Chu Liêu Đại căng thẳng nhìn hắc.

Phiền Tế Cảnh bị kẹt ở giữa khó xử, chốc lát mới nhẹ giọng nói: “Ta cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.”

Chu Liêu Đại vội vàng nói tiếp: “Người nọ xuất thủ thật là quá nhanh, chúng đệ tử cũng nhìn không rõ.”

Thượng Quan Đình Ninh nhận được ám chỉ của hắc, cẩn cẩn dục dục nói: “Người đó có thể hay không là kẻ đã sát hại sư phụ...”

Tổng Bách Lâm hừ lạnh một tiếng, nhìn Quan Tĩnh nói: “Người là đại sư huynh, người nói.”

Quan Tĩnh cúi đầu nói: “Đệ tử xấu hổ.”

Xấu hổ? Xấu hổ cái gì? Cái này có rất nhiều loại giải thích, mỗi người một ý. Chỉ ít với tình huống hiện giờ, loại xấu hổ này chỉ có một loại giải thích, đó chính là hấn cũng không thấy rõ tướng mạo của đối phương.

Tổng Bách Lâm di chuyển ánh mắt, muốn nói gì đó, đột nhiên có đệ tử vội vã tới thông báo, “Nhị sư thúc, Hoa gia tam công tử tới.”

Hấn nhíu mày, “Ai?”

“Hoa gia tam thiếu gia Hoa Hoài Tú công tử.”

Tổng Bách Lâm nhìn về phía Phiên Tế Cảnh, đã thấy vẻ mặt hấn tràn đầy kinh ngạc.

[1] Thiên toàn địa chuyển : trời đất quay cuồng.

Xuất xứ của câu này từ trong tuyệt phẩm Trường Hận Ca – Hận tình muôn thuở – của đại thi hào Bạch Cư Dị (nhà Đường), kể về mối tình bi lụy của Đường Minh Hoàng và Dương quý phi.

Bạch Cư Dị tự Lạc Thiên (), hiệu là Hương Sơn cư sĩ () và Túy ngâm tiên sinh (), thụy là Văn () (vì thế còn gọi là Bạch Văn Công), người đời nhà Đường, quê ở Thái Nguyên, tỉnh Sơn Tây, đậu Tiến sĩ năm 28 tuổi, nhận chức Hàn lâm học sĩ. Có lúc ông bị biếm làm Tư mã đất Giang Châu. Sau, ông giữ chức Thứ sử ở Tô Châu, Hàng Châu. Về già, được thăng Hình bộ thượng thư. Sau mất tại Hương Sơn, Lạc Dương.

Chứng kiến được cảnh thảm khốc của một bi tình si lụy của Đường Minh Hoàng, họ Bạch để lòng cảm xúc bằng bài “Trường hận ca”. Thơ ông mang đậm tính hiện thực, lại hàm ý châm biếm nhẹ nhàng kín đáo. “Trường hận ca” nói về mối tình đẹp của Đường Minh Hoàng và Dương Quý Phi, nhưng đọc kỹ thì những ý châm biếm, mỉa mai kín đáo đều có.

Sơ lược một chút về nguồn gốc xuất xứ của Trường Hận Ca:

Hoàng đế Đường Huyền Tông (08/09/685 – 03/05/762), họ tên thật là Lý Long Cơ (), thụy hiệu Đường Minh Hoàng, là vị hoàng đế thứ 6 đời nhà Đường. Lúc thiếu thời là một người anh vũ, có tài thao lược. Dưới triều đại của ông, đất nước được thanh bình. Nhưng mấy năm sau cùng, nhà vua đã 50 tuổi, đam ra si mê Dương Quý Phi tức Dương Ngọc Hoàn, lại tin dùng bọn Dương Quốc Trung (anh họ của Dương Quý Phi), Lý Lâm Phủ... nên quốc chính ngày càng suy tệ.

Lúc bấy giờ có tướng An Lộc Sơn, người Hồ, quê ở vùng Nhiệt Hà là người rất thông minh, được nhà vua tin mến. Nhất là đối với Quý Phi, họ An rất được yêu thương. An xin làm con nuôi của Quý Phi để được phép ra vào cấm uyển mà khỏi ai dị nghị. Nhà vua mù quáng lại vui lòng ưng thuận.

Vì có sự hiềm khích với Tể tướng Dương Quốc Trung, An Lộc Sơn sợ bị ám hại nên bỏ trốn, rồi cử binh từ quận Ngự Dương, tự xưng hoàng đế, đánh thẳng vào kinh đô Trường An. Binh triều đại bại, vua cùng một số quần thần phải bỏ kinh thành chạy vào đất Thục.

Đến Mã Ngôi, tướng sĩ không chịu đi nữa, lại đồng nhau phải giết chết quyền thần Dương Quốc Trung; và bức vua phải đem thắt cổ con người ngọc kia thì họ mới chịu phò vua. Vì họ cho rằng Quý Phi là mầm sinh đại loạn.

Lương thực hết, quân sĩ khổ mệt, căm tức. Gặp bước đường cùng, nhà vua đành giấu mặt, cắt lòng mà “hy sinh người yêu khuynh quốc”.

Sau, loạn dẹp xong, Đường Minh Hoàng trở về Trường An. Đế đô còn đó, mà con người ngọc yêu dấu ngày xưa nay đâu còn nữa. Nỗi nhớ thương dào dạt, đắng đặc đầy lòng.

Mối tình vương giả này, rồi sẽ bị chìm trong lãng quên của thời gian, nếu không có ngòi bút tài hoa tuyệt vời của Bạch Cư Dị tô điểm cho thêm phần lâm ly, chua xót.

Sau đây là câu thứ 50 đến câu thứ 56 trong nguyên tác tiếng Trung của Trường Hận Ca, đoạn thơ này nói về đoạn Đường Minh Hoàng sau khi đã dẹp yên được phản loạn, trên đường hồi kinh:

Nguyên bản

Hán Việt

Dạ vũ văn linh (1) trường đoạn thanh,
Thiên toàn (tuyền) địa chuyển hồi long ngư.
Đáo thử trừ trừ bất nhãn khứ,
Mã Ngôi (2) pha hạ nê thổ trung.
Bất kiến ngọc nhan không tử xứ,
Quân thần tương cố tận triêm y,
Đông vọng đô môn tín mã quy.

(1) Văn linh: Khi đến Tà Cốc, Đường Huyền Tông nghe tiếng chiêng trong lúc mưa dầm, buồn bã vì nhớ tới Quý Phi, liền làm ra khúc ca gọi là Vũ Lâm Linh khúc (khúc chiêng trong lúc mưa dầm).

(2) Mã Ngôi: Tên đất, nay ở phía tây huyện Hưng Bình, tỉnh Thiểm Tây, nơi Dương Quý Phi chết.

Dịch thơ

Đêm mưa dứt ruột, canh dài tiếng chuông.
Phúc trời đất quay cuồng vận số,
Bánh xe rồng đến chỗ ngày xưa.
Đất bùn chỗ chết còn tro!
Thấy đâu mặt ngọc, bây giờ Mã Ngôi!
Đầm vạt áo vua tôi giọt lệ,
Gióng dây cương ngựa tể về Đông.

(Tản Đà dịch)

Dịch nghĩa

Trong đêm mưa, nghe tiếng chiêng, toàn là những tiếng đoạn trường.
Trời xoay, đất chuyển, xe rồng nhà vua lại trở về.
Đến nơi đây ngựa trừ trừ không nở dãi chân.
Trong đám đất bùn, dưới bãi Mã Ngôi,
Mặt ngọc nào thấy đâu, chỉ còn tro chỗ thác uống!
Vua tôi nhìn nhau, ai nấy lệ rơi thấm áo.

Trông về cửa kinh đô phía đông, mặc cho vó ngựa quen đường lữ thứ bước về.

[2] Bệnh cấp loạn đầu y : cái gì cũng có thể thử khi tuyệt vọng. Đưa vào trong ý nghĩa cả câu trong chương trên là “khi tuyệt vọng thì có thể làm ra nhiều việc để cứu vãn tình thế, nhưng những việc làm này sẽ chỉ càng tăng thêm sự nghi ngờ cho bản thân mình mà thôi.”

[3] Thanh giả tự thanh : thanh () là thanh bạch, tức là trong sạch, không làm điều bậy. Giả () là người. Tự () là tự mình, chính mình. Vậy ý nghĩa câu này là: Người vô tội tự nhiên sẽ được trả lại sự trong sạch, khi mình trong sạch thì tự mình trong sạch, không cần biện minh hay bào chữa cũng sẽ trong sạch, cứ để thời gian sẽ chứng minh mình trong sạch.

4. Quyển 1 - Chương 3: Chân Hưng Vị Minh (tam)

Mấy người Phiên Tế Cảnh chân trước vừa bị người tập kích, Hoa Hoài Tú chân sau liền tới chơi, vừa khớp như vậy nhưng Tống Bách Lâm liền tưởng đến rất nhiều thứ.

Hắn cân nhắc một lúc, một bên phái đệ tử thân tín đưa Hoa Hoài Tú thỉnh đến đại thính (phòng khách), một bên mang theo mấy người Phiên Tế Cảnh tùy tiện vào một gian khách phòng.

Bởi trong lòng hắn lúc đó đầy tâm sự, nên khi đẩy cửa cũng không chú ý sắc mặt của người khác, đến tận khi một trận hương phấn xông vào mũi, ngẩng đầu nhìn thấy hai cái yếm treo trên bình phong thì mới thất kinh, thẹn quá hóa giận nói: “Đây là phòng của ai?”

Thượng Quan Đình Ninh xấu hổ đến mức suýt khóc, nhưng vẫn phải kiên trì nói: “Sư thúc, gian phòng này là của ta.”

“Phòng của người, phòng của người...” Tống Bách Lâm nghĩ muốn phát hỏa, nhưng hít sâu vài lần cũng không nghĩ ra được nên viện cớ gì, không thể làm gì khác hơn là tức giận nói, “Người vì sao không chốt cửa?”

Thượng Quan Đình Ninh ủy khuất nói: “Có chốt mà.”

“Có chốt như thế nào hội...” Tống Bách Lâm cúi đầu nhìn then chốt cửa bị hắn dùng lực đẩy ra rơi trên mặt đất, “Then cửa này sao lại yếu như vậy?”

Những người khác cúi đầu nhìn mặt đất.

Tống Bách Lâm đại khái cũng nhận ra được là bản thân có phần vô lý thủ nháo, đối Thượng Quan Đình Ninh hung dữ nói: “Sau này không được chọn gian phòng để tìm như thế này!”

“Vâng, sư thúc.” Thượng Quan Đình Ninh cắn răng lên tiếng trả lời.

Tống Bách Lâm giận dữ xoay người, hướng Chu Liêu Đại nói: “Phòng của người ở đâu?”

Gian phòng của Chu Liêu Đại đương nhiên không có yếm, nhưng có miệt tử (tất) và hài tử (giày), hơn nữa là miệt tử và hài tử cực thối.

Tống Bách Lâm đi vào, cả người có loại cảm giác muốn có người xông trộm (che, bịt) miệng mũi, khiến cho các giác quan như sinh ra một cỗ tức giận mông lung hỗn tạp.

“Đây...” Vừa mới mở miệng, mùi hôi hít vào càng trở nên gay gắt, mắt nhìn trợn ngược, Phiên Tế Cảnh và Quan Tĩnh hai người lập tức mở cửa sổ, nhưng mùi hôi tiêu tán ra ngoài.

“Sư thúc.” Chu Liêu Đại hắng giọng nhìn sắc mặt Tống Bách Lâm, đã làm tốt chuẩn bị nghe mắng.

Tống Bách Lâm oán hận liếc mắt trừng hắn, cố nén lại sự khó chịu trong ngực nói: “Chương môn bị giết tại Cửu Hoa Sơn chính là sỉ nhục đối với Cửu Hoa phái, trước khi bắt được hung thủ, không được tiết lộ với bất kì ai! Nếu có người hỏi, nói chương môn hiện đang bế quan.”

Phiên Tế Cảnh mặt lộ vẻ khó xử.

Những lời của Tống Bách Lâm chính là muốn nói cho hắn nghe, liền bổ sung thêm: “Ngay cả biểu huynh cũng không được.”

Phiên Tế Cảnh nói: “Ta đây cũng bế quan.”

“...” Tống Bách Lâm tức giận đến mức nghiến răng kẽo kẹt kẽo kẹt, “Người vừa hỏi Cửu Hoa Sơn liền bế quan, chẳng lẽ muốn cho người ta biết Cửu Hoa phái có việc không thể cho ai biết?”

Phiền Tế Cảnh nói: “Bình sinh sở vi, sự vô bất khả đối nhân ngôn [1].”

“Nhưng chưởng môn sư huynh cũng không phải là do người giết chết! Liên quan gì tới người? Cần người nói với người khác?”

“Thành giả vật chi chung thủy, bất thành vô vật. Thị cố quân tử thành chi vi quý [2].” Phiền Tế Cảnh nói, “Biểu ca đối với ta như anh em, ta sao có thể lừa gạt hần?”

Tổng Bách Lâm rất muốn dùng búa đập mở đầu hần, nhìn bên trong xem có phải là gỗ hay không, “Người...”

Mắt Phiền Tế Cảnh mở to so với hần còn tròn hơn.

May là mùi trong phòng đã tản đi rất nhiều, nhượng tâm tình của hần có chút hồi chuyển, “Mà thôi. Hoa Hoài Tú chưa hần hội hỏi gặp chưởng môn.”

Tiếng bước chân ở ngoài cửa vang lên, một đệ tử ở bên ngoài nói: “Sư phụ.”

“Chuyện gì?” Tổng Bách Lâm nói.

“Hoa tam công tử muốn cầu kiến chưởng môn.”

“...” Tổng Bách Lâm nhìn về phía Phiền Tế Cảnh.

Phiền Tế Cảnh vẻ mặt vẫn như trước kiên định.

“Nhượng hần ở đây ngốc trừ.” Hần thở ra, tựa như đang đưa ra quyết định vô cùng trọng yếu, “Người nếu đã cố ý như vậy, ta đây cũng chỉ hảo...”

“Sư thúc hạ thủ lưu tình.” Thi Kế Trung nhú mày nói.

Quan Tĩnh không nói gì tiến về phía trước nửa bước.

Chu Liêu Đại do dự một lúc, đi theo sau hần.

Thượng Quan Đình Ninh sắc mặt mới nãy xấu hổ, giờ thì sợ đến mức muốn thét lên.

“Hạ thủ lưu tình?” Tổng Bách Lâm lạnh lùng nhìn họ, “Người nghĩ rằng ta muốn?”

Phiền Tế Cảnh từ phía sau Quan Tĩnh đi tới, thành khẩn nhìn hần nói: “Là ta vi phạm mệnh lệnh của sư thúc, nếu sư thúc muốn nghiêm phạt, ta cũng không có gì để nói.”

“Vậy người phải hảo hảo dùng công bồi tội.” Tổng Bách Lâm nói, “Ta cho người thời gian nửa tháng, tra ra hung thủ là ai, bằng không, hậu quả cãi lại mệnh lệnh của ta sẽ không đơn giản như vậy.”

Phiền Tế Cảnh nghiêm mặt nói: “Dù sư thúc không nói, ta cũng tuyệt đối sẽ không để cho hung thủ tự do bên ngoài.”

“Còn có.” Tổng Bách Lâm nói, “Trong vòng nửa tháng này, vị biểu ca kia của người không được ly khai Cửu Hoa Sơn nửa bước, không được phép dùng bồ câu đưa tin, không được phép viết thư. Nói chung, không được phép tiết lộ tin tức ra bên ngoài.”

Phiền Tế Cảnh mân mân môi.

Tổng Bách Lâm lập tức ngăn chặn nói: “Người nếu còn coi ta là sư thúc, tựu chiếu theo những gì ta nói mà làm.”

“Thế nhưng biểu ca và Hoa gia...” Phiền Tế Cảnh biết Hoa gia có nhiều quy củ, không muốn ép buộc.

“Người không gạt người chẳng lẽ cho rằng toàn bộ người trong thiên hạ cũng không gạt người sao?” Tổng Bách Lâm thở hắt ra, “Quên đi. Việc này để tự ta đi nói.”

Phiền Tế Cảnh thở phào nhẹ nhõm.

Nhượng hần nói còn không biết nói thế nào.

Tổng Bách Lâm đưa mắt nhìn những người khác: “Các người luôn miệng nói kẻ giết sư phụ mình là người khác, như vậy lẽ ra không nên thẹn với lương tâm. Hảo hảo hiệp trợ hần phá án.”

Chu Liêu Đại đảo mắt nói: “Thế nhưng người nọ võ công cao cường...”

Tổng Bách Lâm nói: “Người sao không nói là võ công các người thấp?”

Chu Liêu Đại không dám nói nữa.

“Ta đi gặp Hoa Hoài Tú.” Tổng Bách Lâm phát tay áo xuất môn.

Mấy người lưu lại trong phòng, mỗi người một tâm tư khác nhau.

Chu Liêu Đại nhin không được mở miệng đầu tiên nói: “Không biết tam sư đệ định bắt tay điều tra từ đâu?”

Phiền Tế Cảnh nói: “Ta nghĩ thỉnh sư thúc cho ta thấy di dung của sư phụ.”

Một lời kinh sợ bốn người còn lại.

Không chỉ Chu Liêu Đại và Thượng Quan Đình Ninh động dung, ngay đến Thi Kế Trung và Quan Tĩnh cũng lộ ra thần tình kinh ngạc.

Chu Liêu Đại hoàn hồn đầu tiên, vỗ tay hoan nghênh nói: “Phải, nên như vậy!”

Thượng Quan Đình Ninh nhỏ giọng nói: “Thế nhưng sư thúc chưa chắc hội đáp ứng.”

Chu Liêu Đại cười vỗ vai Phiền Tế Cảnh nói: “Hiện tại là Tổng sư thúc muốn tam sư đệ tra án. Nếu nhượng hãn tra án, làm sao có thể không cho hãn nghiệm thi?”

“Sư đệ.” Quan Tĩnh bình thường không nói nhiều lắm, nhưng mỗi lời đều vô cùng có trọng lượng.

Chu Liêu Đại lập tức không dám nói gì nữa.

Quan Tĩnh nhìn Phiền Tế Cảnh nói: “Thử án này mê vụ [3] trùng trùng điệp điệp, người muốn tra rõ, chỉ sợ sẽ gặp không ít khó khăn.”

Phiền Tế Cảnh ôm quyền nói: “Ta minh bạch.”

Quan Tĩnh cũng không nói nhiều, gật đầu nói: “Vây là tốt rồi.”

Chu Liêu Đại liếc mắt, nói: “Đúng là huynh đệ đồng tâm, kỳ lợi đồng tâm [4]. Chúng ta tuy rằng không phải là thân huynh đệ, chỉ là sư huynh đệ, nhưng muốn tề tâm hợp lực, tuyệt không có chuyện gì là không thể làm!”

Thi Kế Trung lạnh lùng nói: “Tra án chỉ có tam sư huynh mà thôi.”

Chu Liêu Đại nói: “Sao? Sư huynh đệ trong lúc khó khăn không thể giúp đỡ nhau sao? Lẽ nào muốn khoanh tay đứng nhìn tam sư đệ một mình ứng phó với kì hạn nửa tháng?”

Thi Kế Trung nói: “Người là một trong các hung hiềm (nghi phạm).”

“Người...” Chu Liêu Đại muốn phát hỏa, nhưng nhìn đến Quan Tĩnh đứng bên cạnh, cố đem lửa giận đè xuống nói, “Thế chẳng lẽ người không phải?”

Thượng Quan Đình Ninh thấy Phiền Tế Cảnh vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ không nói lời nào, đi tới cạnh hãn, nhẹ giọng nói: “Tam sư huynh đang nhìn gì vậy?”

Phiền Tế Cảnh nói: “Không biết sư thúc sẽ nói gì với biểu ca?”

Mặc dù Hoa Hoài Tú và Tổng Bách Lâm rất nhanh thảo luận xong, vào ở căn phòng ngay bên cạnh phòng Phiền Tế Cảnh, nhưng hãn vẫn không biết Tổng Bách Lâm cùng y đã nói những gì.

Hoa Hoài Tú một bên sai bảo Cửu Hoa đệ tử thay vào chặn đệm mà y mang theo, một bên ngồi đó mạn mạn du du (chậm rãi) chờ trà.

Phiền Tế Cảnh nhin không được nói: “Biểu ca, người sao lại đến Cửu Hoa?”

Hoa Hoài Tú không ngẩng đầu nói: “Muốn tới thì tới thôi.”

“Thế nhưng Hoa gia trước giờ không phải vẫn giục người hồi gia sao?”

Hoa Hoài Tú nói: “Ta đã trở về.”

“Nhanh như vậy?” Phiền Tế Cảnh hơi giật mình. Theo như hắn biết, môn quy Hoa gia vô cùng nghiêm khắc, con cháu một năm phải ở nhà hầu hạ vài tháng. Trừ phi là chuyện quan trọng, nếu không tuyệt đối không thể đồng ý người ít khi hồi gia như y rời đi.

Hoa Hoài Tú quay đầu nhìn mấy vị Cửu Hoa đệ tử đầu đầy mồ hôi đang trải giường, hơi nhú mày, đứng lên nói: “Đa tạ chư vị, còn lại để tự ta làm.”

Đệ tử Cửu Hoa phái như được đại xá, cả đám vội ôm quyền, cuống cuồng chạy ra.

Chờ bọn hắn đóng cửa lại, Hoa Hoài Tú mới ngồi xuống nói: “Ta trốn nhà đi.”

Phiền Tế Cảnh kinh ngạc nói: “Vì sao?”

“Đào hôn.”

“Là vị Tổng cô nương gặp tại An Khang thành lần trước sao? Ta thấy nàng tự nhiên thanh nhã, coi như cũng là đẹp đôi.”

Tay cầm ấm trà của Hoa Hoài Tú hơi run, một lúc mới bình tĩnh giúp hắn châm trà nói: “Nga? Người thích.”

Phiền Tế Cảnh vội vàng xua tay nói: “Đương nhiên là không.”

“Không phải nàng.” Hoa Hoài Tú nhìn cái chén trước mặt hắn nói, “Uống trà.”

Phiền Tế Cảnh không nghi ngờ y, cầm chén lên uống một ngụm, ngay sau đó mặt nhăn lại, “Hảo khổ.” (thật đắng, ‘khổ’ ở đây = đắng)

Hoa Hoài Tú đắc ý cười nói: “Ta chữ chính là hoàng liên, đương nhiên khổ.”

Phiền Tế Cảnh nói: “Vì sao chữ hoàng liên?”

“Cho người uống.” Hoa Hoài Tú mỉm cười nói, “Giúp người bổ thân.”

Phiền Tế Cảnh nhìn nước trong chén, mặt so với hoàng liên còn khổ (‘khổ’ ở đây là đau khổ) hơn.

Tác giả nói ra suy nghĩ: Chú ý:

Thứ tự huynh đệ thế hệ trước:

Nhất – Bộ Lâu Liêm () (chính là vị sư phụ đoán mệnh của Phiền Tế Cảnh, về phần hắn vì sao đoán mệnh, khái khái, nhìn tên đã biết) (mình không hiểu vì sao ~.~)

Nhị – Tổng Bách Lâm () (lão Đại mắt, lão Nhị gào to gào to cũng là đúng)

Tam – Biển Phong () (còn chưa lên sân khấu, thỉnh bỏ qua không tính)

Tứ – Phiền Anh () (cha của Phiền Tế Cảnh. “Tử” cùng “tứ” là hài âm (đồng âm), sở dĩ tự... (_))

Ngũ – Ngô Thường Bác () (họ Ngô mà, đương lão Ngũ là đúng rồi) (chữ ‘Ngũ’ và ‘Ngô’ trong tiếng TQ phát âm gần giống nhau)

Thế hệ sau, cũng là nhất nhị tam tứ ngũ năm người.

Nói thêm, bài danh của sư huynh đệ bọn họ là do một hồi thi đấu viết tên —

1 – Quan Tĩnh () (bởi vì tên ngắn nhất, sở dĩ đoạt đệ nhất)

2 – Chu Liêu Đại () (tên hơn một chữ, nhưng may là viết đơn giản, sở dĩ thường đệ nhị)

3 – Phiền Tế Cảnh () (không cần nhìn, viết nhiều nét hơn a)

4 – Thượng Quan Đình Ninh () (ngay đến họ tên đều là bốn chữ, nàng không làm lão Tứ người nào là lão Tứ?)

5 – Thi Kế Trung () (buổi tối luôn đi dạo, thế nên sáng không dậy sớm được, thi đầu viết tên đến muộn, dẫn đến thành lão Ngũ ())

[1] Bình sinh sở vi, sự vô bất khả đối nhân ngôn , : xưa nay, những việc đã làm, không có việc gì không thể nói ra với người khác.

. “ ”

Câu này có xuất xứ từ Tống sử – Tư Mã Quang truyện: “Bình sinh sở vi, vị thường hữu bất khả đối nhân ngôn giả”.

Tư Mã Quang tự Quân Thực , hiệu Vu Phu , sau lớn tuổi xưng là Vu Tẩu , người đời gọi ông là Tắc Thủy Tiên Sinh , sinh năm 1019, mất năm 1086. Ông sinh ra trong một gia đình giàu có ở Hạ Huyện , Thiểm Châu, nay thuộc huyện Vận Thành , tỉnh Sơn Tây. Ông là một sử học gia, một học giả lớn, văn học gia, chính trị gia, thừa tướng thời nhà Tống. Ông đã làm quan cho bốn triều đại nhà Tống là: Tống Nhân Tông, Tống Anh Tông, Tống Thần Tông, Tống Triết Tông.

Năm Bảo Nguyên đời Tống Nhân Tông, ông mới 20 tuổi thi Tiến Sĩ đỗ khoa đầu (Giáp Khoa). Ông được bổ làm Phụng Lễ Lang, vừa làm quan thì bố mẹ mất, ông từ chức về nhà chịu tang tất cả 5 năm. Sau đó lại ra làm quan, được bổ làm Quốc Tử Trực Giảng (Giảng viên Đại học ở Kinh đô). Quan Khu Mật Phó Sứ (Chức vụ tương đương với Tể Tướng) là Bàng Tịch tiến cử ông làm Quán Các Giáo Khám, Đồng Tri Lễ Viện (nắm việc bộ Lễ). Ông lần lượt nắm chức ở Phủ Khai Phong, rồi Bộ Lễ, gặp việc điều chỉnh trực tâu trình, ít tị hiềm, nhưng cũng may mắn là lời ông thường được nghe theo. Đời Tống Anh Tông, ông làm Giám Nghị Đại Phu, đời Thần Tông, ông được phong Hàn Lâm Học Sĩ, Ngự Sử Trung Thừa. Tới đời Tống Nhân Tông và Tống Anh Tông, ông thường tham gia luận bàn chính sách quốc gia, nên dần trở thành nhân vật quan trọng trên chính trường. Ông chủ trương bảo thủ, nặng tư tưởng Khổng-Mạnh, ông trở lãnh thủ lĩnh nhóm bảo thủ (Cựu Đảng) đối lập với chủ trương canh tân của Vương An Thạch . Đời Tống Thần Tông, vì tư tưởng không đồng nhất với Vương An Thạch, ông phần uất với chính trường, năm 1070 ông từ quan dời đến Lạc Dương, quyết không bàn bạc gì đến chính trị, chú chăm vào việc biên soạn sử, ‘Tư Trị Thông Giám’ nhờ đó hoàn thành.

Tư trị thông giám không chỉ đề cập các sự kiện lịch sử mà còn có những bình luận, kiến giải về các sự kiện đó. Tư Mã Quang viết “Tư trị thông giám” nhằm đích củng cố sự thống trị của nhà Tống nên nội dung và hình thức công trình sử học này mang màu sắc chính trị rõ nét.

Được Tống Thần Tông ủng hộ, cùng với những tài liệu mà ông sưu tầm, ông có tổng cộng gần 4 vạn đầu sách tham khảo để viết “Tư trị thông giám”. Cuốn sách được hoàn thành vào năm 1084 sau 19 năm. Tựa đề Thông giám ở đây có thể được hiểu được hiểu là đề cập tới một tác phẩm có tính chất tham khảo và hướng dẫn; vì thế hoàng đế đã chấp nhận tác phẩm trong lĩnh vực khoa học lịch sử và những ứng dụng của nó trong công việc triều đình, và trong nhiều thập kỷ cai trị của mình vị hoàng đế luôn để tâm tới công trình đó.

Cuối năm 1084, dù trời mùa đông đầy tuyết, Tư Mã Quang vẫn đóng sách vào 10 chiếc hòm được trang trí chạm trổ lộng lẫy và thân chinh áp tải từ Lạc Dương đến Biện Kinh dâng lên Tống Thần Tông.

Tư trị thông giám có ảnh hưởng sâu rộng đến lịch sử sử học Trung Quốc, thành công được đánh giá ngang với Sử Ký Tư Mã Thiên.

Đến năm 1085, Tống Thần Tông mất, Triết Tông lên ngôi, Thái Hậu bổ Tư Mã Quang làm Tể Tướng. Ông loại bỏ gần hết những cải cách của Tân Pháp, song ông làm Tể Tướng chỉ được 8 tháng thì mất, thọ 67 tuổi. Triều đình truy tặng ông làm Thái Sư, thụy là Văn Chính, tước Ôn Quốc Công , nên người đời sau còn gọi ông là Ôn Công.

Không chỉ là chính trị gia và sử học, ông còn sáng tác, bình phẩm, chú thích văn học, triết học, y học, và tham gia biên soạn tự điển. Ngoài Tư Trị Thông Giám, tác phẩm của ông gồm: Thông Giám Cử Yếu Lịch , Kê Cổ Lục , Bản Triều Bách Quan Công Khanh Biểu , Hàn Lâm Thi Thảo , Chú Cổ Văn Học Kinh , Dịch Thuyết , Chú Thái Huyền Kinh , Chú Dương Tử , Thư Nghi , Du Sơn Hành Ký ,

Tục Thi Trì , Y Vân , Túc Thủy Kỳ Văn , Loại Thiên , v...v... Tương truyền còn cho ông là chủ biên của Tập Vận .

Sau đây là bài Ôn Công Danh Ngôn. Câu “Bình sinh sở vi, vị thường hữu bất khả đối nhân ngôn giả” chính là từ bài này mà lưu truyền cổ kim.

Nguyên văn:

Hán Việt:

Ôn công danh ngôn

Bình nhi hậu thanh, thanh nhi hậu minh.

Dụng nhân như khí, các thủ sở trường.

Bất bảo kim ngọc, nhi trung tín vi bảo.

Gia bản tư lương thê, quốc loạn tư lương tương.

Do kiệm nhập xa dịch, do xa nhập kiệm nan.

Chính tâm dĩ vi bản, tu thân dĩ vi cơ.

Dữ kỳ đắc tiểu nhân, bất như giao ngu nhân.

Độc trọng yếu chi thư, bất khả bất bối tụng.

Học giả quý vu hành chi, nhi bất quý vu tri chi.

Nhân bất khả dĩ cầu bị, tất xá kỳ đoãn, thủ kỳ sở trường.

Tài giả, đức chi tư dã; đức giả, tài chi sư dã.

Thượng dĩ chế hạ, quả dĩ thống chúng, nhi cương kỷ định hĩ.

Bản tiện chi giao bất khả vong, tao khang chi thê bất hạ đường.

Sinh vô ích vu thì, tử vô văn vu hậu, thị tự khí dã.

Chúng nhân giai dĩ xa mỹ vi vinh, ngô tâm độc dĩ kiệm phác vi mỹ.

Nhân thần chi nghị, nghị trực ngôn chính luận, phi cầu a ý thuận chỉ.

Phàm bách sự chi thành dã tại kính chi, kỳ bại dã tất tại mạn chi.

Tiểu sự bất hồ đồ chi vị năng, đại sự bất hồ đồ chi vị tài.

Thiên địa chi công bất khả thương tốt, gian nan chi nghiệp đương luy nhật nguyệt.

Xỉ tắc đa dục. Quân tử đa dục tắc niệm mộ phú quý, uổng đạo tốc họa.

Vi quan trạch nhân, duy tài thị dữ. Cầu hoặc bất tài, tuy thân bất dụng.

Bất tố dưỡng sĩ nhi dục cầu hiền, thí do bất trác ngọc nhi cầu văn thái dã.

Đại giả vi cương, tiểu giả vi kỷ, sở dĩ trương lý thượng hạ, chính tề nhân đạo dã.

Ngô vô quá nhân giả, dân bình sinh sở vi, vị tăng hữu bất khả đối nhân ngôn giả nhĩ.

Đức tài kiêm bị vi thánh nhân, đức tài kiêm vong vi ngu nhân, đức thắng tài vi quân tử, tài thắng đức vi tiểu nhân.

Thiện trì tài giả, dưỡng kỳ sở tự lai, nhi thu kỳ sở hữu dư, cố dụng chi bất kiệt, nhi thượng hạ giao túc dã.

Thư bất khả bất thành tụng, hoặc tại mã thượng, hoặc tại trung dạ bất tẩm thì, vịnh kỳ văn, tư kỳ nghĩa, sở đắc đa hĩ.

Tần tiểu giả đại, thận vi giả trừ; tích thiện tại thân, do trường nhật gia ích nhi nhân bất tri dã; tích ác tại thân, do hỏa tiêu cao nhi nhân bất kiến dã.

Thiên chi sinh nhân, các hữu thiên trường. Quốc gia chi dụng nhân, bị hữu chúng trường. Nhiên nhi đầu chi sở hưởng, triếp bất tể sự giả, sở dụng phi sở trường, sở trường phi sở dụng dã.

Tích kim dĩ di tử tôn, tử tôn vị tất năng thủ; tích thư dĩ di tử tôn, tử tôn vị tất năng độc. Bất như tích âm đức vu minh minh chi trung, tử tôn tất hữu thụ kỳ báo giả.

Dịch nghĩa:

Ôn Công Danh Ngôn

Phải công bằng rồi phải trong sạch, trong sạch rồi phải công khai quang minh chính đại.
 Dùng người phải chiếu theo đức độ tài năng, đều phải theo sở trường của người đó.
 Không được lấy vàng ngọc làm bảo bối, mà phải lấy trung tín làm bảo bối.
 Nhà nghèo thì tưởng niệm vợ hiền, quốc loạn thì suy nghĩ cách hỗ trợ.
 Nên tiết kiệm mà tránh xa xỉ, bởi đã xa xỉ muốn tiết kiệm sẽ rất gian nan.
 Bản thân phải là chí công vô tư, tu thân sửa mình phải là nền tảng.
 Chơi với kẻ tiểu nhân, không bằng kết giao với người ngốc nghếch.
 Đọc những sách quan trọng, thì không phải chỉ nhớ thuộc lòng.
 Người học rộng quý là biết áp dụng kiến thức, chứ không quý biết nhiều mà không thực hành.
 Nhân không thể cầu toàn, nhất định đều có sở đoản, phải biết lấy sở trường làm gốc.
 Người tài, phải hướng tới đức hạnh; người đức hạnh, mới tài năng làm thầy.
 Thánh thượng phải quản thúc người dưới, phải đặt vào công chúng, thì kỷ cương mới bền vững.
 Có gian nan mới biết bạn bè, nghèo khổ mới biết nghĩa vợ chồng.
 Sinh mà không có ích gì, tử cũng không để lại tiếng gì, thì là người không có chí tiến thủ.
 Nếu thiên hạ đều lấy xa hoa lãng phí làm quang vinh, thì chúng ta chỉ duy độc lấy cần kiệm làm đặc ý.
 Bề tôi khi nghị sự, phải lấy chính kiến của mình làm lập trường, không phải là cầu thả tùy tiện buông theo.
 Bởi vì nếu sự thành thì là tôn kính bề trên, nếu sự mà bại cũng không phải là thể hiện sự bất kính.
 Việc nhỏ mà không hồ đồ thì là có năng lực, đại sự không hồ đồ thì là người tài năng.
 Công đức trong trời đất không thể vội vàng hấp tấp mà đạt được, sự nghiệp gian nan không nên nản chí mệt mỏi theo năm tháng.
 Xa xỉ tức sẽ kéo theo nhiều dục vọng, vua thần mà nhiều dục vọng sẽ ham mê phú quý, đây là một tai họa to lớn.
 Làm quan phải vì dân, đây mới là điều phải. Cầu thả hoặc bắt tài, thì cũng không cần người đó nữa.
 Không lo rèn luyện đức hạnh hàng ngày mà muốn tìm hiền tài giúp sức, thì cũng sẽ như một viên ngọc không được mài dũa mà đòi phải tỏa ánh sáng xinh đẹp vậy.
 Người trưởng bối phải có cương thường riêng mỗi, người văn bối phải biết kỷ cương phép tắc, phải biết để ý trên dưới, thì đó là đạo làm người.
 Chúng ta phải vượt hơn người ở chỗ, những việc đã làm suốt cả cuộc đời, không có việc gì là không thể đối người đời không thể nói ra.
 Tài đức vẹn toàn là thánh nhân (vua), quên đi đức tài là ngu nhân, đức thắng tài là người quân tử, có tài mà không có đức là tiểu nhân.
 Người thiện lương trị người tài, là điều vốn dĩ từ tước đến nay, mà thu dụng thêm người tài, sẽ không bao giờ là đủ, mà kết giao người dưới cũng không là xấu.
 Đọc sách thì phải đọc nhiều, bất kể ở đâu, cả trên lưng ngựa, cả trong thư phòng, phải biết ngâm thơ, phải biết kể nghĩa, sẽ đạt được nhiều thành quả vui sướng.
 Tích tiểu thành đại, là người cẩn thận; tích thiện trong người, do ngày ngày giúp người mà chẳng màng báo đáp; tích ác trong người, do nóng giận mà vô tình làm cũng không kể hết được.
 Trời xanh sinh ra, con người đều bị thiên vị khác nhau. Quốc gia cần người, thì có dân chúng. Nhưng mà người cần được tiếp nhận, không phải là không nên việc người, phải là người sở dụng được, chứ không phải chỉ có sở trường người, có sở trường mà không thể sở dụng thì cũng như không.

Cho con cháu vàng bạc châu báu, con cháu không có khả năng giữ được lâu dài; cho con cháu sách vở học thức, con cháu chưa hẳn sẽ đọc được lâu dài. Không bằng tích đức của chính mình cho con cháu, con cháu chắc chắn sẽ được người báo đáp.

(nao-chan: Phần Nguyên văn tiếng Trung trích từ baike. Phần Hán Việt từ QT ca ca, còn phần Dịch nghĩa là ta tự mình làm toàn bộ, trên web không hề có phần dịch nghĩa này, với chút kiến thức của mình, ta đã cặm cụi mài giũa tự mình xông trận, phần Ôn Công Danh Ngôn này khó, toàn từ cổ ngữ, toàn thuật ngữ trị quốc làm người, nên có chỗ nào sai sót, thỉnh mọi người góp ý. Đa tạ. ^_^)

[2] Thành giả vật chi chung thủy, bất thành vô vật. Thị cố quân tử thành chi vi quý , : Bởi vật vốn tự nhiên không thay đổi mới không bị mất đi, dù có bị biến hóa đa đoan thế nào, rồi lúc chung cuộc, cũng trở về nguyên bản, cũng như quân tử lấy sự thành thật hoàn thiện mình làm quý giá. Thành = có nghĩa là thành thật, cũng có nghĩa là sự hoàn thiện.

Câu trên vốn nguyên bản được trích từ sách Kinh Lễ (1) hay còn gọi là Lễ ký (禮記), bộ Trung Dung (中庸), chương thứ 25, mục Thánh nhân trong ngoài trọn hảo.

(1) Kinh Lễ: là một quyển trong bộ Ngũ Kinh của Khổng Tử, tương truyền do các môn đệ của Khổng Tử thời Chiến quốc viết, ghi chép các lễ nghi thời trước.

Tiếng Trung:

， ； ， ． ， ， ． ． ， ， ． ， ； ， ； ， ． ．

Hán Việt:

Đệ nhị thập ngũ chương

Thành giả, tự thành dã; nhi đạo, tự đạo dã. Thành giả, vật chi chung thủy, bất thành vô vật. Thị cố quân tử thành chi vi quý. Thành giả, phi tự thành kỷ nhi dĩ dã, sở dĩ thành vật dã. Thành kỷ, nhân dã; thành vật, trí dã; tính chi đức dã, hợp ngoại nội chi đạo dã. Cố thời thố chi nghi dã.

Dịch và bình nghĩa:

1. Thành giả, tự thành dã; nhi đạo, tự đạo dã.

Thành chi (trở nên hoàn thiện) là đạo quân tử, là đạo người. Thành là đạo Trời, là đạo thánh nhân vốn tự nhiên mà có. Nơi Trời, nơi thánh, sự hoàn thiện đã sẵn có nơi mình, mà đạo lý cũng đã sẵn có nơi mình, không phải cầu cạnh nơi đâu. Tự thành ở đây cũng như tự cường, tự lập, tự trị. Sở dĩ, mình nên tự trị được mình chỉ là mình làm lấy mình, nên không phải vay mượn nhờ cậy ai cả, nên bảo rằng tự thành; mà sở dĩ tự thành được là gốc ở cái tinh thần chân thật, nên nói rằng ‘Thành giả, tự thành dã’.

Xem ở hai chữ ‘tự đạo’ thì chúng ta nên biết rằng ta đã là người thì chính giữa chân lý của mình ta làm nên người tức là đạo. Dầu Phật, dầu Thánh, dầu Thượng Đế, dầu Thiên chúa cũng chỉ ở giữa mình ta mà thôi, không bao giờ ở ngoài mình ta mà có đạo, nên nói rằng ‘tự đạo’.

(Dẫn từ sách cụ Phan Bội Châu, Khổng học đăng I, tr.378)

Thành giả tự thành dã, nhi đạo tự đạo dã. Thành (tuyệt đối thể) tự mình mà có, và thành làm đường cho chính mình. (Vũ Đình Trắc & Trần Văn Hiến Minh, Triết học Đông phương, tr.140)

2. Thành giả, vật chi chung thủy, bất thành vô vật.

Trời Đất hoàn thiện là gốc gác phát sinh ra muôn vật. Như vậy gốc gác muôn vật dĩ nhiên là hoàn thiện. Hơn nữa vạn vật dần biến hóa đa đoan đến mức nào, rồi ra lúc chung cuộc cũng phải trở về nguyên bản là Trời Đất. Đó là định luật tuần hoàn. Cho nên sự hoàn thiện cũng chính là mục đích muôn loài.

Không Trời, dĩ nhiên không người, không vạn vật. Nhưng sinh muôn vật mà không để cho biến thiên tiến hóa cho tới hoàn thiện, thì sinh ra đã vô nghĩa, mà biến hóa cũng vô nghĩa. Cho nên dù xét về phương diện nguyên thủy, quá trình biến hóa, hay cùng đích, thì sự hoàn thiện cũng vẫn là lẽ sống muôn loài.

3. Cố quân tử thành chi vi quý.

Hiểu biết đầu đuôi của cuộc thế, hiểu biết ý nghĩa sâu xa của lẽ biến dịch, tuần hoàn, cũng như của cuộc đời, dĩ nhiên người quân tử lấy sự hoàn thiện mình làm quý.

4. Thành giả, phi tự thành kỷ nhi dĩ dã, sở dĩ thành vật dã. Thành kỷ, nhân dã; thành vật, trí dã; tính chi đức dã, hợp ngoại nội chi đạo dã. Cố thời thổ chi nghi dã.

Thành kỷ là hoàn thiện mình, thành vật là cải thiện hoàn cảnh bên ngoài. Người hoàn thiện phải có đủ hai mặt trong ngoài, không thể khinh khi một khía cạnh nào. Sách Ecclesiastique nói: «Mọi sự đều có một lúc, mọi vật đều có một thời ở dưới trời này.» Cho nên dồn cả thời gian vào công việc chắc không phải là thuận theo ý Trời.

Á Đông ta từ trước đến nay thường chỉ chú trọng nội tâm, mà quên đi hoặc coi thường ngoại cảnh, nên đã phải chứng kiến cảnh bao nhiêu triệu sinh linh đói khát lầm than. Đó cũng là một bài học cần phải được ngâm nghĩ.

Sống trong thế giới tương đối, dĩ nhiên là phải chấp nhận hai chiều, hai mặt biến thiên, cần phải có cả trong lẫn ngoài, bỏ một phương diện nào cũng có thể gọi là không hoàn toàn. Cho nên cái hay là phải biết sắp đặt thời giờ.

Tuổi trẻ thì để tâm nhiều hơn đến xác thân, vật chất, ngoại cảnh, quốc gia, xã hội. Tuổi già cần chú trọng phương diện nội tâm. Thế mới đúng là chiều Xuân sinh, Hạ trưởng, Thu liễm, Đông tàng của trời đất.

Tuy nhiên bao giờ cũng phải tâm niệm rằng vật chất cốt là để phục vụ tinh thần, chứ không phải là tinh thần cốt để phục vụ vật chất. Suốt đời lấy tinh thần phục vụ vật chất là không biết bắc cân nặng nhẹ. Đã không biết nặng nhẹ trọng khinh thì rốt cuộc sẽ nếm mùi thất bại. Lã Thị Xuân Thu viết: «Vật dã giả sở dĩ dưỡng tính dã, phi sở dĩ tính dưỡng dã. Kim thế chi nhân hoặc giả đa dĩ tính dưỡng vật, tắc bất tri khinh trọng dã. Bất tri khinh trọng tắc trọng giả vi khinh, khinh giả vi trọng hĩ. Nhược thử tắc mỗi động vô bất bại.» (Chư Tử văn túy, q.47, tr.1)

(Phần “Dịch và bình nghĩa” dẫn từ Sơn Trung Thư Trang, phần Trung Dung bình dịch IV)

[3] Mê vụ : sương mù dày đặc. Ý cả câu là: chứng cứ hư ảo, không xác thực, làm mất phương hướng.

[4] Huynh đệ đồng tâm, kỳ lợi đồng tâm : huynh đệ đồng chung một lòng thì việc gì cũng sẽ đồng chung ích lợi lớn.

5. Quyển 1 - Chương 4: Chân Hưng Vị Minh (tứ)

Hoàng liên thanh nhiệt giải độc.

Phiên Tế Cảnh uống hai chén lớn, ăn thêm một viên mứt hoa quả, nghĩ cả người thanh tỉnh hơn rất nhiều, không giống như khi mới hồi Cửu Hoa phái hồn hồn ngạc ngạc.

Hoa Hoài Tú lấy thêm một bộ trà cụ ra, chứ thêm một ấm khác.

Phiên Tế Cảnh im lặng nhìn y.

Phân ly trước mộ phụ mẫu khi còn nhỏ, nhiều năm sau gặp lại, đã cách nhau một khoảng thời gian dài. Khoảng thời gian này cũng đủ để thay đổi nhiều việc. Tỷ như tiểu nhi năm nào mở miệng ra toàn thất bính bát thấu [1] văn chương phú tử giờ đã trưởng thành thành một vị trọc thế phiên phiên giai công tử [2].

Tựa hồ cảm nhận được ánh mắt của hắn, khóe miệng Hoa Hoài Tú hơi nhếch lên, hơi nghiêng đầu sang trái, làm cho đường cong duyên dáng của cổ lộ ra rõ ràng hơn.

Phiên Tế Cảnh quả nhiên không kiềm chế được mở miệng nói: “Biểu ca.”

“Ân?” Y lười biếng đáp lại.

“Buổi tối ở đây nhiều muỗi, ngươi phải cẩn thận cái cổ.”

“...” Sắc mặt Hoa Hoài Tú tối sầm, quay đầu lại hung hăng trừng mắt nhìn hắn.

Phiên Tế Cảnh bị y trừng mạt danh kì diệu, biểu tình cực kỳ vô tội.

“Ta biết Cửu Hoa Sơn các người không chỉ muốn nhiều, cả thích khách cũng nhiều.” Hoa Hoài Tú hừ lạnh nói, “Chuyện sư phụ người, sư thúc người đã nói với ta.”

Nhắc đến Bộ Lâu Liêm, sắc mặt Phiên Tế Cảnh liền trở nên u ám.

“Nửa tháng này, người muốn bắt đầu từ đâu?” Hoa Hoài Tú hỏi.

Phiên Tế Cảnh ngắc đầu, kinh ngạc nhìn y, “Người thực sự đáp ứng điều kiện của sư thúc.”

Nếu hắn không nói cái câu sát phong cảnh khi nãy, Hoa Hoài Tú còn có thể sẽ nói “ta là vì người” các loại lời phiến tâm tình, nhưng hiện tại y đối với tên đầu gỗ kia chỉ có một bụng tức giận, “Nói nhảm. Ta là đào hôn trốn tới đây, chẳng lẽ còn muốn viết thư về nhà để bọn họ tới bắt sao?”

Phiên Tế Cảnh lo lắng nói: “Thế nhưng vạn nhất nhượng Cửu Cửu biết...”

Sắc mặt Hoa Hoài Tú càng trở nên lạnh hơn, “Người sợ ta liên lụy tới người?”

Phiên Tế Cảnh thở dài nói: “Ta là sợ hấn phạt người.”

Ánh mắt Hoa Hoài Tú lúc này mới thoáng trở nên nhu hòa, “Hoa gia đệ nhất không thiếu tiền, đệ nhị không thiếu người. Thiếu ta cũng không hội cải biến gì.”

Phiên Tế Cảnh nói: “Cửu Cửu rất thương người.”

Hoa Hoài Tú không muốn kéo dài vấn đề này, chuyển trọng tâm câu chuyện nói: “Người định tra án thế nào?”

Phiên Tế Cảnh nói: “Ta nghĩ trước tiên đi nhìn vết thương của sư phụ.”

“Nghiệm thi?” Hoa Hoài Tú nhú nhú mày, “Người biết sao?”

“Không biết.” Phiên Tế Cảnh nói, “Sở dĩ ta nghĩ thỉnh đại sư huynh đi cùng ta.”

Hoa Hoài Tú ầm ầm bài xích từ miệng hắn nhắc đến người khác, nét mặt nhất thời mang theo vài phần chế giễu, “Hắn biết sao?”

“Không biết. Nhưng hắn nhất định biết thương thế do ‘Văn hải cuồng triều’ tạo ra là như thế nào.”

Hoa Hoài Tú nghe hắn nói có lý, đành phải đồng ý.

Mấy người Quan Tĩnh đối với việc không được nhìn thấy thi thể của Bộ Lâu Liêm vẫn luôn canh cánh trong lòng, đương nhiên là nhất phách tức hợp (nhất chí, đồng ý, ăn nhịp với nhau). Vấn đề duy nhất hiện giờ là liệu Tổng Bách Lâm hội đồng ý cho phép hay không.

Ngoài dự tính của tất cả, hắn ngay lập tức đáp ứng.

Tổng Bách Lâm nói: “Ta đã đem việc này giao phó cho người, tất nhiên là sẽ hết lòng chi trì.”

Phiên Tế Cảnh thấy sự tình thuận lợi như vậy, cảm kích không ngớt.

Tổng Bách Lâm xua tay nói: “Hà tất phải cảm tạ ta? Người nếu trong vòng nửa tháng không giao ra được hung thủ, ta sẽ tính thêm phần này vào nợ.”

Phiên Tế Cảnh không hề có ý lùi bước nói: “Ta tuyệt đối sẽ không để sư phụ chết oan!”

Tuy rằng Tổng Bách Lâm đồng ý nhượng Phiên Tế Cảnh và Quan Tĩnh nghiệm thi, nhưng cũng không muốn cho người khác biết. Bí mật an bài buổi tối, để bọn họ vào dâng hương khấn vái xong, mới dẫn vào hậu đường.

Bởi tử trạng của Bộ Lâu Liêm vô cùng thê thảm, Tổng Bách Lâm và Ngô Thường Bác vì không muốn làm tổn hại đến hình tượng chương môn của hắn, sớm nhập quan, chỉ đợi ngày hoàng đạo nhập táng. Bởi vậy muốn nghiệm thi thì phải khai quan.

Tổng Bách Lâm thấy Phiên Tế Cảnh và Quan Tĩnh đều đang nhìn hắn, chậm rãi gật đầu nói: “Khai đi.”

Quan Tĩnh và Phiên Tế Cảnh đều là người luyện võ, nhỏ mấy cái đinh đều dễ như trở bàn tay. Nhưng bọn hắn cũng không dám nhỏ quá nhanh, e sợ làm kinh động đến anh linh (hồn thiêng trên trời) của sư phụ.

Nhỏ hết dinh xong, Phiên Tế Cảnh và Quan Tĩnh lại giương mắt nhìn Tống Bách Lâm.

Tống Bách Lâm hệt gật đầu.

Bọn họ lúc này mới cần cần dực dực nâng nắp quan tài lên, mùi thi thể thối rửa lập tức xông vào mũi, Phiên Tế Cảnh theo bản năng đưa tay che lại mũi miệng.

Tống Bách Lâm nhú mày, nhưng hần dù sao cũng là sư thúc, che mũi miệng sẽ tổn hại đến thân phận, không thể làm gì khác hơn là diện vô biểu tình đứng im nín thở.

Bởi Phiên Tế Cảnh và Quan Tĩnh sợ quấy nhiễu Bộ Lôu Liêm, động tác vô cùng thông thả nhẹ nhàng, hết nửa nén hương cũng chưa xem xong.

Tống Bách Lâm nghĩ muốn mở miệng giục, lại sợ hít phải thi khí, dứt khoát xoay người đi ra ngoài.

Hắn vừa đi, Quan Tĩnh che miệng hạ giọng nói: “Từ vết thương nhìn ra, sư phụ đích xác là chết bởi ‘Văn hải cuồng triều’. Chiêu này phải phối hợp với nội công Loa Toàn Kính của bản phái, làm cho kiếm liên tục xoay tròn, vì thế vết thương gây ra là viên khẩu (động tròn).”

Phiên Tế Cảnh tưởng tượng đến tràng cảnh khi đó, sắc mặt tái nhợt nói: “Vậy chẳng phải sẽ khiến cho da thịt xung quanh bị xoắn...”

Quan Tĩnh khẽ gật đầu, “Trách không được lúc đó sư thúc không cho chúng ta nhìn hiện trường.”

Phiên Tế Cảnh nhú mày.

Quan Tĩnh biết hắn đang suy nghĩ hung thủ, cũng không quấy rối, yên lặng khép quan tài lại, tay không đóng đinh mới vào hạo, mới thúc vai hắn nói: “Đi ra ngoài hãy nói.”

Phiên Tế Cảnh xoay người đi ra ngoài.

Tống Bách Lâm đứng tại ngoại đường, nhìn bài vị Bộ Lôu Liêm.

“Sư thúc.”

Phiên Tế Cảnh và Quan Tĩnh thấp giọng gọi.

“Thế nào?” Tống Bách Lâm hỏi.

Phiên Tế Cảnh liếc mắt nhìn Quan Tĩnh, thấy hắn gật đầu, mới nói: “Sư phụ xác thực là chết vì ‘Văn hải cuồng triều’ của Tiên Liên kiếm pháp.”

Tống Bách Lâm cười lạnh nói: “Việc này còn cần các người nói? Ta là hỏi các người có phát hiện gì mới không.”

Phiên Tế Cảnh nói: “Không có.”

Tống Bách Lâm cũng không tức giận. Hắn và Ngô Thường Bác kiểm tra thi thể của Bộ Lôu Liêm trước sau hơn mười lần mới cho ra được một kết quả, nếu Quan Tĩnh và Phiên Tế Cảnh nhìn vài lần có thể phát hiện ra cái gì khác, hắn mới thấy phiền muộn.

“Lại đây dâng hương cho sư phụ người. Sau đó trở về tẩy rửa sạch sẽ rồi hãy nói.” Hắn nói xong, chấp tay xoay người đi ra ngoài.

Quan Tĩnh và Phiên Tế Cảnh im lặng dâng hương, sau đó tự động trở về phòng.

Từ lúc Tống Bách Lâm đồng ý cho bọn họ nghiệm thị, hai người đã có dự cảm, từ thi thể sợ rằng cũng nhìn không ra được chu ti mã tích [3] gì. Nhưng dự cảm là một chuyện, thực sự không tìm được manh mối gì lại là một chuyện khác.

Phiên Tế Cảnh về phòng tắm rửa sạch sẽ, khoác ngoại y, ngăn người đứng nhìn ánh trăng bên ngoài.

“Không có đầu mối?” Hoa Hoài Tú từ phòng mình đi ra, y phục chỉnh tề, hiển nhiên vẫn chưa ngủ.

Phiên Tế Cảnh nói: “Sư phụ xác thực là chết vì ‘Văn hải cuồng triều’.”

“Cửu Hoa phái có bao nhiêu người hội Tiên Liên kiếm pháp?”

“Sư phụ trước khi qua đời từng truyền thụ cho đại sư huynh nhị sư huynh và ngũ sư đệ.”

“Một mình ngươi không được?” Hoa Hoài Tú bĩu môi nói, “Ta sớm đã biết sư phụ ngươi bắt công. Luận tư chất phẩm tính, ngươi mới là người có điều kiện tốt nhất trở thành y bát truyền nhân.”

Phiền Tế Cảnh nhú mày nói: “Sư phụ làm thế, tất có lý do của riêng mình.”

“Ngươi...” Hoa Hoài Tú nguyên bản còn muốn nói gì đó, nhưng thấy vẻ mặt nghiêm túc của hắn, dường như lúc nào cũng có thể bị kích động, không thể làm gì khác hơn là nói sang chuyện khác: “Ngươi tiếp theo định chuẩn bị tra án như thế nào?”

Phiền Tế Cảnh nói: “Nếu Tiên Liên kiếm pháp chỉ có đại sư huynh bọn họ hội, ta trước tiên sẽ đi hỏi bọn hắn.”

Hoa Hoài Tú ôm ngực nói: “Tổng Bách Lâm và Ngô Thương Bác ngay từ đầu một mực chắc chắn rằng sư phụ ngươi chết vì Tiên Liên kiếm pháp, xem ra đối với Tiên Liên kiếm pháp cũng rất lý giải.”

Phiền Tế Cảnh giật mình nói: “Ý của ngươi là?”

“Ý ta nói chính là...” Hoa Hoài Tú đảo mắt bốn phía, “Ta cảm thấy người trong Cửu Hoa phái không bình thường.”

Phiền Tế Cảnh nói: “Không bình thường?”

Hoa Hoài Tú nói: “Theo lý thuyết, sư huynh sư phụ của mình chết, phải bị phần tuyệt vọng mới đúng. Ngay cả nếu không bị phần tuyệt vọng, cũng phải bị thương. Thế nhưng ngươi xem, cả núi này trừ ngươi ra, còn người nào vì cái chết của Bộ Lâu Liêm mà đau buồn?”

Phiền Tế Cảnh nói: “Sư thúc và sư huynh đệ trước giờ vẫn luôn không biểu lộ tình cảm ra ngoài.”

Hoa Hoài Tú nhú mày nhìn hắn.

“Làm sao vậy?” Phiền Tế Cảnh sờ sờ mặt mình.

“Khi còn bé không cảm thấy...” Vùng xung quanh lông mày của Hoa Hoài Tú càng nhăn chặt, “Ngươi khi lớn lên sao lại trở thành tên chất phác cổ hủ như thế này?”

Phiền Tế Cảnh nghiêm mặt nói: “Bởi vì ta hiểu chuyện.”

Hoa Hoài Tú tức giận nói: “Ta thà rằng ngươi cả đời không hiểu chuyện.”

Phiền Tế Cảnh suy nghĩ một chút nói: “Chờ đến khi nào biểu ca trưởng thành sẽ minh bạch.”

Hoa Hoài Tú không nói gì nữa, xông về phòng chộp ấm trà rồi lao tới chuẩn bị đập hắn.

Đáng tiếc người đứng ở chỗ này đã trở về phòng rồi.

Hoa Hoài Tú đi tới cửa, tay vừa đưa lên định gõ, bên trong phòng đột nhiên tối sầm, sau đó là tiếng tất tất tất của giường.

“...”

Hoa Hoài Tú buồn bực trở về phòng đặt ấm trà xuống, cũng chuẩn bị lên giường ngủ, trong đầu đột nhiên hiện lên một tia sáng—

Phiền Tế Cảnh là người luyện võ, vừa rồi hắn không có ý che giấu cước bộ. Theo lý thuyết, Phiền Tế Cảnh hẳn là có thể nghe ra hắn đứng tại cửa?

Hoa Hoài Tú tức giận nghiêng răng, vọt nhanh tới bức tường ngăn cách giữa hai phòng, mạnh mẽ đâm một quyền.

...

Sau đó tắt đèn, lên giường, trùm chăn...

Nhu nhu mu bàn tay.

[1] Thất bính bát thẩu : ý chỉ kết hợp miễn cưỡng những điều không liên quan với nhau hoặc chỉ liên quan với nhau một cách khiên cưỡng, vụn vặt lại một chỗ thành một ý nghĩa tổng của những điều gán ghép kia. Đây là thành ngữ của Trung Quốc. Câu thành ngữ này mang hàm nghĩa xấu.

[2] Trọc thể phiên phiên giai công tử : công tử tốt đẹp xuất chúng, thanh nhã quý phái giữa trần tục ô trọc hỗn loạn. Sau đây là một chút nguồn gốc sự tích và bối cảnh lịch sử thời bấy giờ của câu trên.

“Phiên phiên trọc thể giai công tử. Vạn niên thâm khuê mộng lý nhân”

Hai câu trên là để chỉ việc giữa thế gian ô trọc mà có bậc phong lưu thanh tao văn nhã, là giấc mộng trong lòng nữ nhi chốn khuê phòng. Vốn “Phiên phiên trọc thể giai công tử” xuất xứ từ bộ Sử Ký Tư Mã Thiên, thiên Bình Nguyên quân, Ngụ Khanh liệt truyện (). “Phiên phiên trọc thể giai công tử” ở đây là chỉ Bình Nguyên Quân, một trong bốn vị Công tử thời Chiến quốc.

Chiến Quốc tứ công tử (chữ Hán:) là bốn vị công tử nổi tiếng trong các nước chư hầu Sơn Đông thời Chiến Quốc trong lịch sử Trung Quốc. Hoạt động của cả 4 vị công tử đều liên quan tới tình hình chính trị, quân sự cuối thời Chiến Quốc. Bốn vị công tử có đóng góp nhất định cho sự tồn vong của các quốc gia Sơn Đông trước sự xâm thực của nước Tần lớn mạnh phía tây khi đó. Bốn vị công tử gồm có:

§ Mạnh Thường quân Điền Văn nước Tề

§ Bình Nguyên quân Triệu Thắng nước Triệu

§ Tín Lăng quân Ngụy Vô Kỵ nước Ngụy

§ Xuân Thân quân Hoàng Yết nước Sở

Trong 4 công tử, ba người kể trên đều là con cháu vua chư hầu, chỉ có Hoàng Yết không phải dòng dõi quý tộc nhưng cũng là dòng dõi thế gia nước Sở.

Ở đây, chúng ta sẽ bàn về Bình Nguyên quân, vị Công tử được Thái Sử Công nói: Bình Nguyên Quân là một trang công tử tuyệt vời ở trong đời ô trọc.

Bình Nguyên quân (chữ Hán: 平原君; ? – 253 TCN) tên thật là Triệu Thắng (), là công tử nước Triệu, một trong Tứ công tử Chiến Quốc. Ông là con của Triệu Vũ Linh Vương, em của Triệu Huệ Văn Vương. Trong hàng công tử nước Triệu, ông được coi là người hiền hơn cả. Ông thích tân khách, nuôi tân khách trong phủ được đến mấy nghìn người. Ông làm Tướng Quốc nước Triệu trên 30 năm dưới 3 đời vua Triệu Văn Vương, Huệ Văn Vương, Hiếu Thành Vương. Ba lần thôi không làm tể tướng, ba lần trở lại địa vị, được phong ở Đông Vũ Thành. Sau khi Bình Nguyên Quân mất năm 253 TCN, con cháu ông nối dõi đời đời mãi khi Tần diệt Triệu mới hết.

Nuôi môn khách:

Các công tử đều gây uy tín và thanh thế bằng việc nuôi các thực khách trong phủ. Số thực khách ăn ngủ ở nhà các công tử khi đông có đến hàng ngàn. Sử ký Tư Mã Thiên ghi nhận Mạnh Thường quân, Bình Nguyên quân và Tín Lăng quân đều có đến 3000 thực khách trong nhà. Họ đến ở nhờ một thời gian và có thể ra đi, không có sự ràng buộc như các thủ hạ dưới quyền các vị công tử này.

Bình Nguyên quân luôn tìm cách thu phục lòng người mà giữ môn khách. Có người què bị mỹ nhân của ông cười nhạo liền đến gặp ông đòi giết mỹ nhân đã cười nhạo. Bình Nguyên quân không nghe, một thời gian sau môn khách bỏ đi dần. Ông liền nghe lời môn hạ giết người mỹ nhân kia để chuộc tội cho người què rồi đến nhà người què để tạ lỗi. Môn khách mới dần trở lại.

Hợp tung với Sở:

Năm 258 TCN, tướng Tần là Bạch Khởi đem quân đánh thắng Triệu, vây khốn Hàm Đan- kinh đô Triệu. Bình Nguyên Quân theo ý vua sang sứ nước Sở cầu viện binh, hợp tung đánh Tần.

Ông chọn ra 20 người môn hạ trong đó có Mao Toại. Vì Mao Toại khéo ăn nói lên việc hợp tung thành công, vua Sở phải uống máu ăn thề. Từ đó Bình Nguyên Quân tôn Mao Toại làm thượng khách.

Đánh Tần giải cứu Hàm Đan:

Quân Tần vây khốn Hàm Đan rất gấp viện binh chưa đến kịp. Bình Nguyên Quân nghe lời người coi trạm thành Hàm Đan là Lý Đồng hiến kế đem của cải trong nhà chia cho quân sĩ tuyển chọn được ba nghìn người cảm tử đánh Tần. Vì thế mà quân Tần phải lui, Hàm Đan được bảo toàn.

Môn hạ:

Trong số các môn hạ của ông nổi tiếng nhất là:

§ Mao Toại

§ Công Tôn Long

Kết cục:

Uy tín rất cao của các vị công tử đã vượt ra ngoài phạm vi biên giới quốc gia và chính điều này khiến một số vị gặp phải sự nghi ngờ, đổ kỵ của các quân vương.

Mạnh Thường quân, Tín Lăng quân tuy từng được vua Tề, vua Ngụy dùng nhưng cuối cùng các vua Tề, Ngụy đều sợ các công tử giành mất ngôi mà đoạt chức. Cuối cùng cả hai ông đều mất trong buồn bã. Xuân Thân quân bị Lý Viên, thủ hạ của ông, phục binh giết chết. Chỉ có Bình Nguyên quân có kết cục trọn vẹn và là người may mắn hơn cả trong tứ công tử. Ông mất năm 253 TCN. (Có bản dịch khác của Sử Ký ghi là Bình Nguyên quân mất năm 251 TCN)

Sự thất sủng hoặc cái chết của tứ công tử Chiến Quốc ít nhiều ảnh hưởng đến sức mạnh của nước chư hầu mà họ phục vụ.

Mặc dù sự cường đại về sức mạnh của nước Tần ngày càng áp đảo các chư hầu và xu thế thống nhất của quốc gia này là khó đảo ngược, song thực tế cho thấy sự hiện diện trên chính trường của bốn vị công tử góp phần duy trì, kéo dài cục diện Thất hùng thời Chiến Quốc.

Lời kết và bình về Bình Nguyên quân Triệu Thắng của Thái Sử Công:

Thái Sử Công nói:

“Bình Nguyên Quân là một trang công tử tuyệt vời ở trong đời ô trọc. Nhưng ông ta chưa biết cái đạo lớn. Tục ngữ nói, ‘Lợi làm cho trí mờ’. Bình Nguyên Quân tham nghe lời tà thuyết của Phùng Đình (1), khiến cho quân Triệu bị vây hãm ở Trường Bình, bị chôn sống mất hơn bốn mươi vạn, suýt nữa mất Hàm Đan. “

(1) Năm 262 trước công nguyên, quân Tần đánh Hàn, tướng Hàn là Phùng Đình đem đất Thương dăng Triệu. Bình Nguyên Quân khuyên nhà vua nhận đất ấy. Tần đem quân đến Trường Bình đánh Triệu, thua to, bốn mươi vạn quân bị chôn sống. Thủ đô Triệu là Hàm Đan suýt bị mất.

[3] Chu ti mã tích : chu ti: sợi tơ nhện, mã tích: vết chân ngựa, “chu ti mã tích” ví với việc không tìm ra manh mối rõ ràng của sự việc.

6. Quyển 1 - Chương 5: Chân Hưng Vị Minh (ngũ)

Phiền Tế Cảnh nói được thì làm được, ngày thứ hai liền đi tìm Quan Tĩnh bọn họ hỏi thăm tình tiết vụ án.

Khi Hoa Hoài Tú ăn xong điểm tâm chạy tới, Chu Liêu Đại đang đối diện Phiền Tế Cảnh trừng to mắt nhìn hắn, đáng đáp có vẻ đang vô cùng giận dữ.

Quan Tĩnh và Thi Kế Trung trầm mặc ngồi một bên.

Thượng Quan Đình Ninh lo lắng đứng phía sau Chu Liêu Đại, muốn kéo Chu Liêu Đại lại, rồi lại sợ hãi rụt rè cố kỵ điều gì đó mà lại thôi.

Phiền Tế Cảnh nghiêm túc nói: “Còn thỉnh nhị sư huynh nói rõ bản thân lúc đó ở nơi nào, để tiêu trừ hiềm nghi.”

Chu Liêu Đại cười lạnh nói: “Ý của ngươi là nếu ta không nói bản thân lúc đó ở nơi nào, ngươi sẽ đổ ta tội giết sư phụ?”

“Ta cũng không có ý này.” Phiên Tế Cảnh dừng một chút, ngay khi Chu Liêu Đại cho rằng hắn muốn bỏ qua, lại nói: “Còn thỉnh nhị sư huynh nói rõ bản thân lúc đó ở nơi nào.”

Chu Liêu Đại tức giận tới mức sắc mặt trắng bệch, “Giết người luôn luôn có nguyên do, ta vì sao phải giết sư phụ?”

“Đúng vậy. Vì sao?” Hoa Hoài Tú thông thả đi tới, đứng tại trước mặt hắn, nghiêm túc nhìn hắn nói, “Rốt cục là vì sao?”

“Ta không có giết sư phụ.” Chu Liêu Đại gần từng chữ một nói.

Hoa Hoài Tú nói: “Hung thủ nhất định cũng sẽ nói như vậy.”

Chu Liêu Đại mặt đỏ lừ, tròng to mắt, gần từng chữ một nói, “Ngươi có ý gì?”

Hoa Hoài Tú không chút sợ hãi nói: “Tự sự luận sự (tùy việc mà xét).”

Quan Tĩnh rốt cục cũng đứng ra nói: “Nhị sư đệ, sư phụ đã qua đời rồi, ngươi có nan ngôn chi ẩn (việc khó nói) gì cứ nói hết ra, đừng ngại.”

Chu Liêu Đại trán nổi gân xanh, bỏ lại một câu “Các ngươi tin hay không thì tùy!” liền chạy về phòng.

Thượng Quan Đình Ninh nhìn bóng lưng hắn rời đi, rồi lại quay đầu lại nhìn mọi người, có chút do dự.

Quan Tĩnh nói: “Sư muội, ngươi đi xem hắn đi.”

Thượng Quan Đình Ninh như trút được gánh nặng, nhanh chóng đuổi theo.

Hoa Hoài Tú có chút suy tư nói: “Chẳng lẽ...”

Quan Tĩnh gật đầu nói: “Đúng vậy.”

...

Phiên Tế Cảnh mờ mịt nhìn bọn họ, “Chẳng lẽ cái gì?”

Thi Kế Trung vươn tay trái nói: “Nhị sư huynh.” Lại duỗi tay phải ra, “Tứ sư tỷ.” Sau đó vỗ tay một cái.

Phiên Tế Cảnh bình tĩnh nói: “Nhất phách tức hợp (ăn nhịp với nhau)?”

Thi Kế Trung vươn ngón tay cái ra. (thumbs up =)))

“Bất quá...” Phiên Tế Cảnh nhú mày nói, “Nhất phách tức hợp cái gì?”

“...” Ngón cái của Thi Kế Trung gập lại.

Hoa Hoài Tú bất đắc dĩ nói: “Một nam một nữ, nhất phách tức hợp, hai hợp làm một...”

“Khái khái.” Quan Tĩnh ho khan.

Phiên Tế Cảnh rốt cục cũng hiểu ra, trên mặt tràn đầy kinh ngạc.

Quan Tĩnh nói: “Nếu như ta đoán không sai, nhị sư đệ lúc đó hẳn là cùng một chỗ với tứ sư muội.”

Phiên Tế Cảnh bình tĩnh nói: “Vậy tại sao nhị sư huynh không nói ra?”

Thi Kế Trung nói: “Sư phụ trước nay vẫn luôn phản đối quan hệ của nhị sư huynh và tứ sư tỷ.”

Hoa Hoài Tú kinh ngạc nói: “Lưỡng tình tương duyệt, nhân chi thường tình [1]. Huống chi hỉ sự của bọn họ là sư xuất đồng môn [2], là cảm thượng thiên hoa [3], vì sao Bộ trưởng môn lại phản đối?”

Thi Kế Trung nhìn về phía Quan Tĩnh, nhất thời không dám nói gì.

Quan Tĩnh hơi nhú mày.

Hoa Hoài Tú nhìn Phiên Tế Cảnh nói: “Ngươi có biết?”

Phiền Tế Cảnh lắc đầu nói: “Không biết. Từ nhỏ đến lớn ta rất ít khi luyện công cùng các sư huynh muội.”

Hoa Hoài Tú nhíu mày nói: “Vì sao?”

“Sư phụ nói, Hoa gia là danh môn Giang Nam, ta là người của Hoa gia, hiển nhiên phải là người văn võ song toàn. Bởi vậy từ nhỏ sư phụ đã thỉnh rất nhiều vị lão sư đến dạy ta.” Phiền Tế Cảnh nói.

Hoa Hoài Tú thở dài nói: “Ta cuối cùng biết được sự cổ hủ của người là từ đâu mà ra.”

Thi Kế Trung thấp giọng nói: “Môn hạ của Cửu Hoa phái đi học chỉ hồ giả đã [4] làm chi.”

Hoa Hoài Tú trong lòng khê động.

Bộ Lâu Liêm nói nghe như có đạo lý, nhưng cẩn thận ngẫm lại, đã thấy sự không vừa ý đối với đệ tử. Văn võ toàn tài, là việc vô cùng khó khăn. Như Phiền Tế Cảnh mà văn võ cùng lúc, trừ phi thiên tư hơn người, còn không thì sẽ nhất sự vô thành.

Nghĩ đến việc Bộ Lâu Liêm ngay lúc tuyển chọn y bát, phái Phiền Tế Cảnh đi chúc thọ Vũ Đường chương môn, điều này nghĩa gì không cần nói cũng biết.

Mặt y nhất thời đen đi, giữu cợt nói: “Thật làm khó hẩn lo nghĩ chu đáo đến vậy.”

Phiền Tế Cảnh tựa như tìm được tri kỷ, “Sư phụ và cha ta tình đồng thủ túc [5], suốt bao năm qua năm nào cũng tế bái, mặc kệ gió mưa. Đối ta ân trọng như núi, vô luận thế nào, ta cũng phải vì người mà tìm ra hung thủ.”

Về mặt Hoa Hoài Tú như là ăn phải ruồi (FS: chỗ này... không biết edit thế nào khác) (nao: ta cũng giống nàng =.=), tràn đầy phiền muộn.

Phiền Tế Cảnh đối Quan Tĩnh nói: “Đại sư huynh, người nếu còn biết cái gì, thỉnh nói cho ta biết.”

Thi Kế Trung thấy mi đầu (vùng giữa lông mày) của Quan Tĩnh thả lỏng, lập tức mở miệng nói: “Sư phụ trước nay không thích tứ sự tỷ.”

“Vì sao?”

Hoa Hoài Tú và Phiền Tế Cảnh song song hỏi.

Theo như bọn họ nghĩ, nữ đệ tử sống trong một đám đệ tử nam giống như một đoá hoa tươi sinh trưởng giữa đồng cỏ dại, nên được nâng niu như trân bảo mới đúng, sao lại không thích?

Thi Kế Trung nói: “Sư phụ bình thường ghét tứ sự tỷ tay chân vụng về. Nhưng theo ta được biết, sinh hoạt hàng ngày và ẩm thực của sư phụ đều là do tứ sự tỷ một tay lo toan. Thậm chí thọ đản hàng năm của sư phụ cũng là do tứ sự tỷ thu xếp.”

Hoa Hoài Tú đối Bộ Lâu Liêm trước nay luôn có thành kiến, nghe được những lời đó, không chút nghĩ ngợi buột miệng nói: “Sư phụ người trong lòng không chừng khát vọng có người mỗi ngày đánh đánh hẩn mắng mắng hẩn mới thoải mái.” (SM? O.o)

Phiền Tế Cảnh giận dữ nói: “Biểu ca!”

Hoa Hoài Tú nói ra, tự biết rõ bản thân nói lỡ, nhưng thấy hẩn trọn mắt nhìn mình, phiền muộn trong lòng lập tức bị tức giận thay thế, lạnh lùng nói: “Làm sao?”

Phiền Tế Cảnh hai mắt trừng tròn vo, hai má cũng phình lên tức giận, vẻ như muốn nói gì đó, lại bất giác nghĩ đến gì đó.

Hoa Hoài Tú chăm chú nhìn hẩn một lúc, bỗng nghĩ hẩn khả ái hơn, vẻ mặt có chút hòa hoãn nói: “Những chuyện khác tạm thời gác sang một bên không nói tới. Về chuyện Chu... Sư huynh và Thượng Quan sư muội của người. Nếu lúc đó bọn họ thực sự cùng một chỗ, người có thể hỏi sư muội người.”

Phiền Tế Cảnh vẫn như trước tức giận nhìn hẩn.

Hoa Hoài Tú đột nhiên mỉm cười, nói: “Hay là, người tưởng cả đời nhìn ta như vậy?”

“...”

Phiền Tế Cảnh quyết định hoàng hôn đi tìm Thượng Quan Đình Ninh.

Nói đến Thượng Quan Đình Ninh, nàng cũng là hậu nhân của danh môn, kỳ phụ Thượng Quan Hoàn là Đông Nam đại hiệp tiếng tăm lừng lẫy trên giang hồ, nhưng bất hạnh tảo ngộ bị Huyết Đồ đường ám sát, nàng lưu lạc thành cô nhi, bị đưa tới Cửu Hoa phái, giao cho bạn thân của Thượng Quan Hoàn là Bộ Lưu Liêm nuôi dưỡng.

Trong số năm sư huynh đệ, chỉ có Phiền Tế Cảnh và Thượng Quan Đình Ninh là phụ mẫu song vong. Có lẽ là vì đồng mệnh tương liên (số mệnh giống nhau), trong lòng hần, nàng so với những người khác có chút khác biệt.

Đi tới trước cửa phòng của Thượng Quan Đình Ninh, hần nghe thấy âm thanh xoát xoát xoát va chạm của nồi niêu từ trù phòng bên cạnh.

Từ khi bị Tổng Bách Lâm xông vào khuê phòng, Thượng Quan Đình Ninh đã chuyển đến gian phòng cạnh trù phòng. Thứ nhất vì là nơi đây vắng vẻ, khó có thể tìm. Thứ hai là làm cơm nấu thức ăn cũng dễ dàng thuận tiện hơn.

Bất quá sau đó Tổng Bách Lâm liền đưa tới một trù nường của Cửu Hoa phái, nói là chăm sóc cho Hoa Hoài Tú, nhưng kỳ thực là nấu cơm cho mọi người.

Phiền Tế Cảnh đứng trước cửa, đưa tay lên chuẩn bị gõ, cánh cửa tự y nha một tiếng mở ra.

Thượng Quan Đình Ninh đứng bên trong cửa mỉm cười, nghiêng người nói: “Tam sư huynh, vào đi.”

Phiền Tế Cảnh vừa nhấc chân, liền nhớ ra quan hệ giữa nàng và Chu Liêu Đại, đành hạ chân xuống, đứng tại chỗ nói: “Không cần, ta chỉ muốn hỏi hai câu thôi.”

“Hỏi đêm sư phụ bị giết, nhị sư huynh có ở cùng với ta không?” Thượng Quan Đình Ninh sớm nghĩ đến.

Phiền Tế Cảnh nhìn nàng, chậm rãi gật đầu.

“Đúng vậy.” Nàng ngẩng đầu, trên khuôn mặt xinh xắn tinh tế mang theo sự cương nghị kiên quyết.

Phiền Tế Cảnh thở phào nhẹ nhõm, “Nhị sư huynh vì sao không nói sớm?” Theo như hần thấy, hai người họ ở cùng một chỗ không phải là chuyện gì đáng ngại.

“Bởi vì...” Thượng Quan Đình Ninh chậm rãi nói, “Chúng ta lúc đó đang ngủ trên cùng một giường.”

Phiền Tế Cảnh đi khỏi cửa phòng Thượng Quan Đình Ninh rất xa rồi, trên mặt vẫn giữ nguyên vẻ kinh ngạc.

Có thể hần thực sự đã ly khai Cửu Hoa Sơn quá lâu rồi.

Có thể việc diệt trừ Lam Diễm minh thực sự tốn rất nhiều thời gian.

Có thể... Hần thực sự quá trì độn rồi.

Hoa Hoài Tú lắc lắc tay trước mặt hần, “Biết tiểu sư muội trong lòng có người khác, khiến người bội thục đả kích, thất hồn lạc phách?”

Phiền Tế Cảnh đưa mắt chậm rãi nhìn y, trầm mặc một lúc mới nói: “Án phát đêm đó, đại sư huynh và ngũ sư đệ cùng một chỗ, nhị sư huynh và tứ sư muội cùng một chỗ... Vậy còn người nào đáng nghi nữa?”

Hoa Hoài Tú nói: “Còn có sư thúc của ngươi.”

“Thế nhưng bọn họ không hội ‘Vãn hải cuồng triều’.”

“Ngươi chờ ta hai ngày. Hai ngày sau ta sẽ cho ngươi xem một thứ.” Trong mắt Hoa Hoài Tú hiện lên một tia sáng.

Hai ngày rất nhanh trôi qua.

Hoa Hoài Tú ngay từ sáng sớm đã đứng chờ trước cửa phòng Phiền Tế Cảnh, chờ hần vừa ra khỏi cửa liền bắt cóc đưa đến trù phòng.

Trù nương thấy Hoa Hoài Tú, trên mặt tựa như lau qua dầu, trở nên sáng loáng. “Hoa công tử, thứ ngài muốn ta đã chuẩn bị tốt rồi.” Nàng vừa nói vừa chỉ vào chích trư bên bếp.

Hoa Hoài Tú hài lòng gật đầu, mỉm cười với nàng nói: “Đa tạ.”

Trù nương tựa như mới uống hơn chục bình bạch tửu, khinh phiêu phiêu (nhẹ nhàng bay bổng) đi ra ngoài.

Phiền Tế Cảnh khó hiểu nhìn trư nói: “Người muốn ăn thịt trư?”

“Ta chỉ là muốn cho người nhìn thấy một thứ.” Hoa Hoài Tú nói, từ trong tay áo lấy ra một bình khí thô chế lạm tạo (làm cầu thả). Đại khái là vì rèn quá nhanh, ngay đến chuôi vẫn còn chưa xong, chỉ dùng vài thô bọc lại xung quanh.

Phiền Tế Cảnh nhìn thứ kia như kiếm không phải kiếm, mà là giống thân kiếm của hai thanh kiếm một ngang một dọc giao với nhau cùng một chỗ, khó hiểu nói: “Vì sao mũi kiếm lại đúc thành thập tự (chữ thập)?”

“Người lui ra xa nhìn.” Hoa Hoài Tú chờ hắt lui đủ xa, đưa bình khí đến gần thân trư, sau đó trên tay dùng chút nội lực, bắt đầu nhanh chóng chuyển động.

Chỉ thấy nhục toái phi tiên [6], một lúc sau hình thành một vết thương hình tròn.

“...” Phiền Tế Cảnh không tin được mở to hai mắt nhìn.

Hoa Hoài Tú nói: “Sau khi nghe người nói về đặc điểm của ‘Văn hải cuồng triều’, ta luôn nghĩ xem có biện pháp nào khác để tạo thành vết thương như vậy hay không. Cho nên vẽ ra một bức vẽ nhờ trù nương mang xuống núi tìm thợ rèn làm, kết quả cũng tạm được.”

Phiền Tế Cảnh lúng túng nói: “Nhìn qua thật giống như đúc.”

Hoa Hoài Tú tức giận nói: “Thế nên ta mới nói là tạm được.”

Phiền Tế Cảnh nói: “Như vậy ai cũng đáng nghi.”

“Cũng không hẳn vậy.” Hoa Hoài Tú đứng lên, đem ngoại bào bị dính thịt vụn chậm rãi cởi ra, lộ ra bào tử (áo choàng) sạch sẽ bên trong, “Đệ nhất, người đó phải biết rõ đặc điểm của ‘Văn hải cuồng triều’, trong Cửu Hoa phái ngay đến người còn không biết, những đệ tử khác càng khó có thể biết được. Đệ nhị, người đó phải có năng lực chế trụ Bộ Lôu Liêm. Đệ tam, người đó phải có động cơ giết Bộ Lôu Liêm.”

Phiền Tế Cảnh nói: “Sư phụ ta là đệ nhất cao thủ của Cửu Hoa phái.”

Hoa Hoài Tú nói: “Thế nhưng song quyền khó địch lại tứ thủ. Nếu như hai vị sư thúc của người liên thủ, người cho rằng sư phụ người trong tình trạng không phòng bị có thể tránh được sao?”

Phiền Tế Cảnh mân mân môi.

“Về phần động cơ... Cái chết của Bộ Lôu Liêm, đối với người đó chắc hẳn phải có lợi rất lớn, thế nên mới dám mạo hiểm.”

“Có lợi rất lớn?” Phiền Tế Cảnh ngơ ngác lần theo suy đoán của Hoa Hoài Tú.

Hoa Hoài Tú nói từng chữ một: “Chẳng hạn như, chức vị chưởng môn.”

Phiền Tế Cảnh mở miệng nói: “Nhưng sư phụ không có lập di chúc nói người nào kế thừa chức vị chưởng môn.”

“Hẳn đích xác không có lập di chúc, bất quá vị trí chưởng môn của Cửu Hoa phái trước nay đều truyền cho y bát truyền nhân.”

“Nhưng lần này có ba...” Phiền Tế Cảnh cả kinh nói, “Người là nói đại sư huynh?”

Tuy rằng có ba y bát truyền nhân, nhưng luận về lai lịch, võ công hay uy vọng, đều chỉ có Quan Tĩnh là xứng đáng.

Hoa Hoài Tú lắc đầu nói: “Người đã quên sư thúc người từng hoài nghi ai là hung thủ sao?”

Hắn đương nhiên là chưa quên, “Đại sư huynh, nhị sư huynh và ngũ sư đệ.”

Hoa Hoài Tú nói: “Loại trừ ba cao đồ của Bộ Lôu Liêm, chức vị chương môn chỉ có thể thuộc về sư đệ rồi.”

Phiền Tế Cảnh kinh ngạc nhìn y.

Hoa Hoài Tú ban đầu còn cảm thấy mừng rỡ, cho rằng hấn bị thông minh tài trí của mình làm cho khuynh đảo (ái mộ, bái phục), nhưng càng về sau y càng thấy nhân thần của hấn tựa hồ không giống bị khuynh đảo, mà giống như muốn... Ngắt.

“Người làm sao vậy?”

“Nếu nói như vậy...” Phiền Tế Cảnh nói, “Đáng nghi nhất không phải là Tổng sư thúc.”

“Vì sao?” Hoa Hoài Tú nghĩ suy đoán của bản thân quả thực là thần lai chi bút [7], thiên y vô phòng [8].

“Bởi vì ngoài đại sư huynh, nhị sư huynh và ngũ sư đệ ra, người có hi vọng kế thừa chức vị chương môn nhất...” Phiền Tế Cảnh chậm rãi nói, “Là ta.”

Hoa Hoài Tú: “...” Tính toán cho những người khác của y, tất cả đều đổ vào một mình Phiền Tế Cảnh.

[1] Lưỡng tình tương duyệt, nhân chi thường tình : hai người yêu nhau là chuyện thường tình của con người.

“Lưỡng tình tương duyệt” [] là một thành ngữ hiện đại nhằm chỉ hai bên vừa ý yêu nhau, bắt nguồn từ Trương Cư Chính [] quyển 3 hồi 19 của tác giả Hùng Triệu Chính []

Trương Cư Chính (chữ Hán giản thể: 张居正, chính thể: 張居正, latin hóa: Zhāng Jūzhèng), còn được phiên âm là Chang Chū-cheng, (1525-1582), tự Thúc Đại (叔大), hiệu Thái Nhạc (太岳), là một nhà chính trị và học giả Trung Quốc thời nhà Minh. Ông sinh tại Giang Lăng, Hồ Bắc, vì vậy ông còn được gọi là Trương Giang Lăng(江陵). Ông từ nhỏ đã nổi tiếng là người thông minh, học giỏi, 12 tuổi đã tham gia thi tú tài và được tri phủ Kinh Châu là Lý Sĩ Cao khen ngợi. Tới năm 16 tuổi thì Trương Cư Chính đỗ cử nhân, tới năm Gia Tĩnh thứ 16 (1547) thì Trương Cư Chính trúng tiến sĩ khi mới 22 tuổi và được cử vào làm biên tu tại Hàn lâm viện. Là quan to dưới triều Minh Mục Tông, ông được giao trọng trách làm phụ chính đại thần cho Minh Thần Tông trong thời gian hoàng đế còn nhỏ tuổi. Trong giai đoạn này, Trương Cư Chính đã đưa ra nhiều biện pháp cải cách sâu rộng về chính trị và kinh tế giúp cho triều đình nhà Minh phát triển cực thịnh. Tuy nhiên sau khi Trương Cư Chính qua đời năm 1582, phần lớn cải cách của ông đã bị Minh Thần tông xóa bỏ, danh tiếng của ông bị hủy hoại trong khi gia đình Trương Cư Chính bị hoàng đế ra lệnh tịch thu gia sản. Phải hơn nửa thế kỷ sau vị trí thực sự của Trương Cư Chính cũng được phục hồi, tuy nhiên khi đó nhà Minh đã bắt đầu suy sụp và không bao giờ còn đạt được trạng thái thịnh vượng như thời Trương Cư Chính là phụ chính.

liǎng qíng xiāng yuè

19 “ ”

“ ”

Chú giải:

[Thành ngữ] Lưỡng tình tương duyệt

[Phiên âm thành ngữ] liǎng qíng xiāng yuè

[Mức độ được sử dụng] Rất phổ biến

[Kết cấu thành ngữ] Chủ vị ngữ

[Mức độ sắc thái trong thành ngữ] Là từ trung tính

[Thời gian xuất hiện] Hiện đại

[Giải nghĩa thành ngữ] Chỉ song phương đều hợp lòng nhau, đều yêu nhau

[Ngữ pháp sử dụng] Làm vị ngữ, định ngữ, khẩu ngữ đa dụng

[Điển cố xuất hiện] Trương Cư Chính () quyển 3 hồi 19 của tác giả Hùng Triệu Chính (): “Ta cùng với Mạnh Phương gặp mặt, lưỡng tình tương duyệt, nên định ra lần này việc hôn nhân.”

[Ví dụ ứng dụng] Hồng Phóng bí thư trường : “Hai bên đều tình nguyện, lưỡng tình tương duyệt ~.”

[Từ gần nghĩa] Lưỡng tình lưỡng nguyện.

[2] Sự xuất đồng môn : cùng theo học một thầy, một môn phái.

[3] Cấm thượng thiên hoa : Cấm: gấm; thượng: trên; thiên: thêm; hoa: bông hoa. Nghĩa: Trên gấm thêm hoa. Ý nói đã đẹp mà làm cho đẹp hơn nữa. Đây là câu thành ngữ của Trung Quốc.

[4] Chi hồ giả dã : Chi, hồ, giả, dã là bốn hư từ thông dụng trong Hán văn cổ để làm trợ ngữ từ. Hoàn toàn không có ý nghĩa gì khác ngoài tác dụng trợ ngữ. Đặt trong PHATK có ý nghĩa là Bộ Lâu Liêm cổ ý cho Phiên Tế Cảnh học không đúng trọng tâm, chỉ cho học những thứ lan man.

Một chút thông tin về “Chi, hồ, giả, dã”:

“Chi hồ giả dã” ở Trung Quốc khoảng đầu thế kỷ 20, thứ văn viết được dùng gọi là Văn Ngôn Văn (hay còn gọi nôm na là Cổ Văn) với hàng loạt các từ Chi Hồ Giả Dã được sử dụng làm trợ ngữ rất khó hiểu. Tiếng Hán cổ đại (văn ngôn văn) khó nhất là cách dùng hư từ. “Chi, hồ, giả, dã, yên, tai...” là những hư từ của tiếng Hán cổ. Loại văn cổ này khi viết không có dấu ngắt câu và các cấu trúc câu kiểu phương Tây, mà chủ yếu nhờ các hư từ kiểu “chi, hồ, giả, dã...” để phân tích câu. Do đó nó là thứ văn rất khó hiểu, đọc rất nhức đầu. “Văn ngôn văn” đọc lên khác hẳn với cách nói thông thường trong dân dã. Ở ta có thể coi là cách “nói chữ”, muốn hiểu thì phải học mới hiểu. Nắm vững cách dùng mấy chữ này thì phần văn pháp coi như đã thông, không cần học cú pháp, văn phạm (grammar) gì cả. Các cụ đồ nho ta xưa học chữ Hán cổ đọc chữ nho có biết “văn phạm” là cái gì mà viết văn hay. Ấy là nhờ nắm vững hư từ “chi, hồ, giả, dã...”. Ở Trung Quốc cũng vậy, trước năm 1990, chẳng có sách nào về văn phạm: chủ từ, túc từ, tính từ, động từ, câu đơn, câu kép gì cả.

Về sau này bắt chước tây phương. Họ vẫn viết đúng quy luật, là nhờ chú trọng cách dùng hư từ. Họ chỉ có sách giảng cách dùng hư từ. Ta có thể tạm coi đó là các sách về văn phạm. Vì thế các nhà nho Trung Quốc khi dạy học cách viết văn cho đúng, thường đọc hai câu sau khuyên học trò: “Chi hồ giả dã hỹ yên tai.” (ý nói các hư từ nếu biết sử dụng đắc thành chương hảo tú tài, dùng viết được thành văn coi như đậu tú tài)

Giới trí thức sĩ phu ta, cũng như Trung Quốc, xưa kia cứ mở miệng là chữ thánh hiền vọt ra, đầy “chi, hồ, giả, dã...”. Ý là nói chữ, dân học thức, nôm na là “xổ nho”.

Cũng từ đó người ta dùng “chi hồ giả dã” để chỉ những người học cao hiểu rộng, bụng mang một bồ sách, mở mồm ra là dùng cách nói chữ, khiến những người chung quanh không hiểu nổi.

“Bác Khổng Ất Kỷ là người độc nhất mặc áo dài mà lại đứng trước quầy uống rượu. Bác ta người to cao, mặt tai tái, giữa những nếp răn thường có vài vết sẹo, lại có một bộ râu hoa râm lồm xồm, rối như mớ bông bong. Áo tuy là áo dài nhưng vừa bẩn vừa rách, hình như hơn mười năm nay chưa hề vá mà cũng chưa hề giặt. Bác ta nói chuyện với ai, mở miệng là “chi hồ giả dã” làm cho người ta chẳng hiểu gì hết.”

(Trích truyện ngắn Khổng Ất Kỷ của Lỗ Tấn)

Sau đây là một vài ví dụ, có đề cập đến những hư từ trên:

Trích từ Luận Ngữ – Chương Tử Hân có đoạn: “Thái tử vấn Tử Cống, viết: ‘Phu tử thánh giả dữ Hà kỳ đa năng dã.’ Tử vấn chi, viết: ‘Thái tử chi ngã hồ? Ngô thiếu dã tiện, cổ đa năng bỉ sự... Quân tử đa hồi tai? Bất đa dã.’” Dịch văn: “Quan Thái Tử (một chức quan lớn) hỏi Tử Cống (một môn đệ của Khổng Tử): ‘Đức Khổng Tử có phải là thánh nhân không? Hẳn là ngài phải nhiều tài năng!’ Tử Cống trả lời: ‘Vì trời muốn ngài là thánh nhân nên ngài đa tài đa nghệ.’ Khổng Tử nghe được, nói rằng: ‘Quan Thái Tử biết rõ ta chăng? Ta thiếu thời nghèo hèn, nên phải học nhiều tài vật. Người quân tử có cần nhiều tài năng không? Không cần nhiều.’” (Chú ý mấy chữ “chi hồ giả dã” được viết đậm trong đoạn Hán Việt trên)

Nhân chi sơ tính bản thiện con người lúc nhỏ bản tính vốn thiện (Tam tự kinh).

Nhân giả nhân giả, nghĩa giảngghi giả , – nhân ấy là đạo làm người, nghĩa ấy là sự làm phải vậy.

Tất cả những “chi hồ giả dã” trong các ví dụ ở trên đều gần như không có nghĩa mà chỉ dùng để cấu trúc câu theo lối văn cổ. Người ta gọi là những “từ khó hiểu” vì nó khác với lối nói thông tục của dân thường.

Trước năm 1919, ở bên Trung Quốc chưa có “văn bạch thoại”, chỉ sử dụng cổ văn “Chi, hồ, giả, dã”. Bạch Thoại Văn (Hay Văn Bạch Thoại) là thứ văn viết được xuất hiện sau phong trào “Ngũ – Tứ” (4.5.1919). Sau khi phong trào Ngũ Tứ nổ ra, Trung Quốc đề xướng và lưu hành một thứ văn thông tục dễ hiểu, gần sát với ngôn ngữ cuộc sống hàng ngày – thứ văn này gọi là văn Bạch Thoại. Các tác phẩm của Lỗ Tấn và một số nhà văn khác trong thời điểm này được coi là đại diện của thứ văn Bạch Thoại.

Ngoài ra, có một tích sau:

Chi Hồ Giả Dã

“ ” “ ‘ , ‘ , ? ‘ , ? ” ” ‘ , ” “ !”

Sau khi Triệu Khuông Dận – vua lập ra nhà Tống – lên ngôi, chuẩn bị mở rộng vùng ngoại thành, ông đến trước Chu Tước môn, ngẩng đầu nhìn thấy 4 chữ “Chu Tước Chi Môn” trên tấm biển, cảm thấy rất khó chịu, bèn hỏi đại thần Triệu Phổ bên cạnh: “Tại sao không đề ba chữ ‘Chu Tước Môn’ thôi, viết bốn chữ ‘Chu Tước Chi Môn’ chi vậy? Dùng thêm chữ ‘Chi’ có tác dụng gì?” Triệu Phổ bẩm rằng: “Chữ ‘Chi’ này được dùng làm trợ từ.” Nghe xong, Triệu Khuông Dận cười lớn nói: “Mấy hư từ chi hồ giả dã này có thể giúp ích được gì!”

[Giải thích] hư từ trong cổ văn, dùng châm biếm những người nói chuyện thích chọn câu chữ, không nói theo tình hình thực tế.

Qua những phân tích trên, “Chi, hồ, giả, dã” dùng trong Hán văn chỉ để âm vận câu văn được êm tai, réo rắt hơn, hoặc tăng thêm ngữ khí, hoặc dùng để nối kết các thành phần của một câu. Vì thế “chi hồ giả dã” là bốn hư tự (chữ đệm không có nghĩa lý gì) thường được dùng để chỉ những chuyện trống rỗng, vô ích, những gì hư huyền, không thực tế. Làm chuyện “chi hồ giả dã” tức là làm chuyện phù phiếm, không thiết thực.

[5] Tình đồng thủ túc : tình cảm như anh em ruột thịt.

Câu này xuất xứ từ “Điều Cổ Chiến Trường Văn” của Lý Hoa :

“ ”

“Thù vô huynh đệ, như túc như thủ”

Lý Hoa (715 – 766), tên thật là Hà Thúc , quê ở Tấn Hoàng (nay thuộc Hà Bắc). Lý Hoa là một nhà thơ, nhà văn lớn. Ông thuộc đời nhà Đường, vua Đường Huyền Tông. Lý Hoa năm Đường Huyền Tông Khai Nguyên (735) đậu tiến sĩ, năm Thiên Bảo (743) làm giám sát Ngự Sử.

“Điều cổ chiến trường văn” miêu tả cảnh tượng chiến trường hoang vắng, thê lương, nói lên việc chinh chiến tàn khốc cùng tạo nghiệt cho dân chúng lâm cảnh lâm than.

Đường Huyền Tông những năm cuối, kiêu ngạo vô lối, hiếu chiến hỉ công, gạt bỏ trung thần, trọng dụng gian thần, say mê sắc đẹp của Dương Quý Phi, nghe lời xúi giục của loạn thần, khơi mào chiến tranh với các bộ tộc thiểu số, đề ra chiến tranh lập công ban thưởng, tạo thành mâu thuẫn nội bộ sâu sắc, họa chiến tranh liên miên, binh sĩ thương vong thảm trọng, dân chúng sống cảnh khói lửa binh biến triền miên. Thiên Bảo năm 749, lệnh cho tướng Thụ Hàn tấn công dân tộc Thổ Phiên, quân Đường chết trận mấy vạn; năm 751, phái An Lộc Sơn dẫn 6 vạn binh mã tấn công Khiết Đan, toàn quân bị diệt, tiếng oán ngạt trời xanh.

“Điều cổ chiến trường văn” tưởng nhớ về cảnh chiến trường thê lương, vì phải tuân mệnh vua, lấy vua làm trung tâm không thể cãi mệnh mà binh sĩ phải ra chiến trận, thương vong vô số. Lời văn châm biếm, vì nghiệp lớn thống nhất thiên hạ mà đem dân chúng đầu nhập chiến tranh. Mặc dù lời lẽ văn chương biền ngẫu, nhưng văn vẻ lưu loát, tình cảm giao hòa, chủ đề minh mục, ý nghĩa thâm sâu, không hổ là cổ kim truyền tụng nổi danh.

“Điều cổ chiến trường văn” có 5 phần, ở đây, chúng ta sẽ chỉ trích dẫn phần 5, phần có liên quan đến câu Tình đồng thủ túc.

Phần 5 nói về cốt nhục ly tán, cha chết trận, để lại vợ góa, con cô, anh em chia lìa, ai không có cha mẹ, ai không có anh em?

Nguyên văn:

Hán Việt:

Thương thương chường dân, thù vô phụ mẫu? Đề huê phủng phụ, úy kỳ bất thọ. Thù vô huynh đệ, như túc như thủ? Thù vô phu phụ, như tân như hữu? Sinh dã hà ân? Sát chi hà cữu? Kỳ tồn kỳ một, gia mạt văn tri. Nhân hoặc hữu ngôn, tương tín tương nghi. Quyên quyên tâm mục, tẩm mị kiến chi. Bỏ điện khuynh thương, khóc vọng thiên nhai. Thiên địa vi sầu, thảo mộc thê bi. Điều tế bất chí, tinh hồn hà y? Tất hữu hung niên, nhân kỳ lưu ly. Ô hô y hi! Thi da? Mệnh da? Tòng cổ như tư. Vi chi nại hà? Thủ tại tứ di.

Dịch nghĩa:

Trời xanh sinh ra đông đảo nhân dân, ai không có phụ mẫu? Từ nhỏ ôm ôm ấp ấp, bỗng bẻ nâng niu, chỉ lo e sợ con trẻ bọn họ (“bọn họ” là ý chỉ quân lính ra chiến trường) chết sớm không thọ! Ai không có huynh đệ tình thâm cốt nhục thân như tay chân? Ai không có thê tử tương kính như tân hết lòng yêu quý? Bọn họ sống đã được hưởng quá cái gì ân huệ? Lại tạo nên tội gì mà gặp phải nghiệt chết chóc? Sinh tử tồn vong của bọn họ, trong nhà người thân không thể nào biết được; cho dù có nghe được từ người đưa tin, cũng chỉ là hồi hộp lo sợ, bán tín bán nghi. Cả ngày ưu sầu phiền muộn, ban đêm mơ về giọng nói và dáng điệu của người thân nơi chiến trường xa. Bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là bày biện tế phẩm, dùng rượu tế điệu, ngóng trông về phương xa, nước mắt thê lương, vọng khắp thiên nhai. Thiên địa vọng trông mà u sầu theo, cỏ cây cũng vậy mà theo đau khổ bị thương. Như vậy không minh bạch việc tế lễ, không biết người thân còn sống hay đã bỏ mình, không thể vì người chết trên trời có linh thiêng mà nhận biết được, linh hồn bọn họ cũng không thể tịnh yên. Huống chi lúc chiến tranh loạn lạc, nhất định sẽ gặp phải thiên tai, nhân dân khó tránh khỏi bị trôi giạt khắp nơi. Than ôi! Đây là thời thế tạo thành, là mệnh số cho nên phải chấp nhận đi? Từ cổ chí kim đều như vậy! Thế nào có thể may mắn tránh cho chiến tranh đâu? Chỉ có tuyên dương giáo hóa, thi hành nhân nghĩa, có khả năng làm cho dân tộc tứ phương vì thiên tử mà bảo vệ toàn lãnh thổ đi!

(Trích dẫn phần Nguyên văn từ baike.baidu.com)

[6] Nhục toái phi tiên: thịt vỡ bắn tung tóe

[7] Thần lai chi bút : xuất phát từ cổ đại Trung Quốc, ý chỉ những vị danh họa tài ba vẽ tranh sống động, như có hồn thổi vào, đặc biệt câu này chỉ những vị vẽ tranh thủy mặc, họa sĩ vẽ thủy mặc phải hơn cả một võ sư: tích đủ nội công lại đầy cảm xúc, ý tưởng rồi mới hạ bút, họ có lối vẽ tinh vi, tỉ mỉ, hóa cái phàm tục thành tinh phẩm truyền đời, ngoài vẽ vật, vẽ cảnh, là vật tĩnh, còn chủ ý thêm vào “động”, tức gió, nước chảy, mây bay, tức là thần, là ý, lấy “động” làm chủ, làm tranh như có linh hồn, hào hoa, sống động. Còn ở đây sử dụng câu này ý chỉ là sự vật hoàn mỹ, linh động được nắm chắc trong lòng bàn tay.

[8] Thiên y vô phùng : nghĩa đen là áo thần tiên không thấy đường chỉ may, nghĩa bóng ám chỉ những gì hoàn hảo không chút sơ sót, không có kẽ hở nào.

7. Quyển 1 - Chương 6: Chân Hưng Vị Minh (lục)

Quy củ của Cửu Hoa phái xưa này là truyền đồ không truyền đệ. Nếu như Quan Tĩnh, Chu Liêu Đại và Thi Kế Trung thực sự là hung thủ thí sự, như vậy môn hạ của Bộ Lâu Liêm chỉ còn lại có Phiền Tế Cảnh và Thượng Quan Đình Ninh. Thượng Quan Đình Ninh vừa là nữ tử, vừa là sư muội của Phiền Tế Cảnh. Tuy rằng Cửu Hoa phái không có quy củ truyền nam không truyền nữ, thế nhưng từ trước đến giờ chưa từng có nữ chưởng môn. Như vậy tính ra, người có khả năng trở thành chưởng môn nhất chính là Phiền Tế Cảnh.

“Thế nhưng ngươi không hội Tiên Liên kiếm pháp.” Hoa Hoài Tú suy nghĩ hồi lâu, chỉ có thể vì hấn nghĩ ra lý do như vậy để biện giải.

Phiền Tế Cảnh nói: “Kiếm phổ của Tiên Liên kiếm pháp vẫn luôn được thờ cúng trong từ đường. Nếu như chưởng môn phát sinh bất trắc, lại không kịp chỉ định y bát truyền nhân, có thể lấy ra dùng.”

Hoa Hoài Tú nhú mày. Y tưởng rằng suy đoán của mình là thiên y vô phùng, tiếp cận được với chân tướng, nhưng hiện tại xem ra, chân tướng vẫn còn đang nằm trong biển mờ mịt.

Y lại nói tiếp, “Thế nhưng lúc đó ngươi không có mặt ở Cửu Hoa phái.”

Phiền Tế Cảnh nhìn y nói: “Ngươi hình như đang thay ta giải vây?”

Hoa Hoài Tú trừng mắt nhìn hấn, còn thiếu chút nữa là đem thập tự kiếm trên tay khoan một cái lỗ trên người hấn.

Phiền Tế Cảnh mờ mịt nhìn lại y.

Chốc lát.

Hoa Hoài Tú bại trận, hừ lạnh nói: “Ta chỉ là đang tự sự luận sự!”

Phiền Tế Cảnh nói: “Thiện ác cuối cùng tất báo, khó có thể tìm ra manh mối chân tướng trong một ngày đêm. Biểu ca không nên quá mức buồn lo vô cớ.”

...

Y buồn lo vô cớ?!

Lửa giận áp chế nhiều ngày của Hoa Hoài Tú bùng cháy mạnh mẽ! Y nhìn Phiền Tế Cảnh, rồi lại nhìn trư trên mặt đất, bỗng xoay người đi ra ngoài, “Ta đi gọi trù nường đến đem nó nấu lên ăn!”

Phiền Tế Cảnh vội nói: “Đây là vật chứng, có thể chứng minh sự phụ không hấn là chết vì ‘Vãn hải cuồng triều’.”

Hoa Hoài Tú dừng chân, nghiêng người liếc hấn, “Sau đó để mũi nhọn của mọi người đều chỉ hướng ngươi?”

Phiền Tế Cảnh nghiêm mặt nói: “Thanh giả tự thanh. Ta tin tưởng thứ cần báo ứng chung quy sẽ có báo ứng.”

“...Tùy ngươi.” Hoa Hoài Tú lạnh lùng bỏ lại ba chữ rồi đi.

“Ngươi đi đâu?” Phiền Tế Cảnh ở phía sau truy vấn nói.

Hoa Hoài Tú không quay đầu lại nói: “Câu dẫn trù nường.”

Phiền Tế Cảnh: “...”

Phát hiện của Hoa Hoài Tú một khi công khai, quả nhiên tạo nên một hồi sóng to gió lớn.

Như vậy, Tổng Bách Lâm và Ngô Thường Bác đều đáng nghi, nghi ngờ đối với Quan Tĩnh mấy người tự nhiên cũng sẽ giảm xuống.

Chu Liêu Đại lộ rõ vui mừng trên mặt.

Tổng Bách Lâm và Ngô Thường Bác vẫn giữ nguyên vẻ mặt trấn định, đối với kết quả này cũng không ngoài ý muốn.

Tổng Bách Lâm nhìn Phiên Tế Cảnh nói: “Vậy ý của người thế nào?”

Phiên Tế Cảnh nhìn quanh một vòng, thấp giọng nói: “Đệ tử cho rằng hung thủ dù có hội ‘Vân hải cuồng triều’ hay không, đều thập phần hiểu rõ vết thương do chiêu thức tạo thành.”

Ngô Thường Bác nói: “Người có gì cứ nói thẳng ra.”

Phiên Tế Cảnh nói: “Đệ tử muốn hỏi lúc án phát, hai vị sư thúc đang ở đâu?”

Tổng Bách Lâm trừng to mắt, vừa định phát tác, liền nghe thấy Ngô Thường Bác nói: “Ngô. Người đứng là trực tiếp như Tổng sư thúc người.”

Tổng Bách Lâm hừ lạnh nói: “Ta không phải không có quy củ như hần.”

Ngô Thường Bác nói: “Sư phụ trước đây đều nói như vậy.”

Tổng Bách Lâm hung dữ nói: “Người muốn đối đầu với ta?”

Ngô Thường Bác nói: “Ta chỉ là đang tựu sự luận sự.”

Phiên Tế Cảnh ngắt lời nói: “Còn thỉnh hai vị sư thúc nói cho đệ tử biết.”

Ngô Thường Bác vội ho một tiếng nói: “Ta lúc đó ở trong phòng luyện công.”

Tổng Bách Lâm cười lạnh nói: “Luyện công? Ta thấy lúc đó người đang ngủ thì đúng hơn.”

Ngô Thường Bác hỏi ngược lại: “Vậy người lúc đó đang làm gì?”

Tổng Bách Lâm mặt cứng đờ, thanh âm có chút cứng ngắc, “Luyện công.”

Ngô Thường Bác “ha ha” cười.

Phiên Tế Cảnh hỏi: “Hai vị sư thúc có người nào làm chứng không?”

“Lúc người ngủ... Người luyện công hội thỉnh người khác đứng cạnh nhìn?” Tổng Bách Lâm tức giận phản vấn.

Phiên Tế Cảnh nhíu mày nói: “Thế nhưng đại sư huynh bọn họ đều có.”

Tổng Bách Lâm lạnh lùng đưa mắt nhìn Quan Tĩnh mấy người một vòng rồi nói: “Nếu như hung thủ không phải chỉ có một, vậy chẳng có gì lạ hết.”

Nói xong, Chu Liêu Đại mấy người đều biến sắc. Ngay đến Quan Tĩnh trước nay luôn trầm ổn trên mặt cũng xuất hiện một tia phẫn nộ.

Bầu không khí trong đại sảnh nhất thời đông cứng thành băng.

“Tam sư đệ.”

Chu Liêu Đại đột nhiên đánh vỡ im lặng, “Từ Bể Nghê Sơn hỏi Cửu Hoa Sơn, người hình như mất nhiều hơn nửa tháng thời gian.”

Hoa Hoài Tú vẫn khoanh tay dựa vào cửa hơi thẳng lưng. Rốt cục cũng bắt đầu rồi.

Phiên Tế Cảnh nói: “Ta tại Giang Châu bị bệnh nặng, phải nghỉ ngơi mất nửa tháng.”

Chu Liêu Đại nói: “Giang Châu? Nơi đó ly Cửu Hoa Sơn không xa, nếu dùng hết sức để đi, trong vòng hai mươi mấy ngày có thể cả đi cả về.”

Ánh mắt mọi người theo lời nói của hần đều hướng về Phiên Tế Cảnh.

Hoa Hoài Tú thản nhiên nói: “Thế nhưng lúc đó, ai có thể nói cho hần biết Tiên Liên kiếm pháp đến tột cùng là như thế nào?”

Chu Liêu Đại ghen lời.

Hoa Hoài Tú nói tiếp: “Huống chi, ta khả dĩ làm chứng.”

Phiền Tế Cảnh nghe vậy, không khỏi nhìn y một cái.

Chu Liêu Đại vẫn ghi hận lần trước bị Phiền Tế Cảnh ép hỏi, cười lạnh nói: “Người và hắc là biểu huynh đệ, tự nhiên sẽ vì hắc mà che giấu.”

Hoa Hoài Tú nói: “Nếu người nói thế, vậy người và Thượng Quan cô nương cũng khó có thể làm chứng cho nhau.”

Sắc mặt Chu Liêu Đại trở nên trắng nhợt, tựa hồ không nghĩ tới đây đưa lại đây cuối cùng lại tự nhóm lửa chính mình.

Thi Kế Trung thì thầm: “Thật chế giễu. Hoài nghi đi hoài nghi lại, cuối cùng không có ai là trong sạch cả.”

“Làm càn.” Tổng Bách Lâm khê quát.

Ngô Thường Bác hòa giải nói: “Lưới trời tuy thưa nhưng khó lọt. Hung thủ nhất định sẽ lưu lại manh mối.”

Ai cũng biết đây chỉ là lời an ủi.

Trên đời này số án tử chưa phá được hoặc chưa bị phát hiện nhiều như cá bơi trên sông, huống chi án tử của Bộ Lâu Liêm thực sự quá mức kỳ quặc, lại không có một chút manh mối nào.

Hoa Hoài Tú một đường trở về phòng, trong đầu đều xoay quanh án tử này.

Nếu như không thể điều tra từ manh mối hung án, như vậy chỉ có thể điều tra từ...

Y bỗng quay đầu lại, thấy Phiền Tế Cảnh bám đuôi theo sau y.

“Người theo ta làm gì?” Hoa Hoài Tú nghiêm mặt hỏi.

Phiền Tế Cảnh nói: “Ta nghĩ cùng người nói chuyện.”

“Nói chuyện?” Hoa Hoài Tú nhướng mày, “Nói chuyện với người buồn lo vô cớ như ta thì có gì hảo chứ.” Tuy rằng nói không khác khí như vậy, nhưng trong ngực không ngừng suy đoán xem hắc muốn nói chuyện gì. Không phải là khi này bản thân vì hắc làm chứng khiến hắc cảm kích chứ? Nghĩ tới đây, hai má y không khỏi có chút nóng lên.

“Chỉ cần biểu ca cam đoan không đem tin tức sư phụ qua đời truyền ra ngoài, ta nghĩ thỉnh sư thúc cho phép người hạ sơn.”

Phiền Tế Cảnh nói khiến khóe miệng chuẩn bị nhếch lên của Hoa Hoài Tú bị chèn ép ngay xuống. Đôi mắt phần nộ của y trở nên lạnh như băng, “Người lặp lại lần nữa.”

Phiền Tế Cảnh chậm rãi mở miệng nói: “Chỉ cần biểu ca cam đoan không đem tin tức sư phụ...”

Không đợi hắc nói xong, nắm đấm của Hoa Hoài Tú đã hướng mặt hắc vung tới!

Phiền Tế Cảnh hơi nghiêng đầu, đưa tay nắm lấy tay y.

“Buông tay!” Hoa Hoài Tú trừng mắt nhìn hắc. Hai má trắng nõn bị lửa giận nhiễm trở nên đỏ bừng, rực rỡ như hoa đào nở rộ vào tháng ba.

Trong mắt Phiền Tế Cảnh mơ hồ có chút sáng quang lưu động, thở dài nói: “Biểu ca...”

Ánh mắt Hoa Hoài Tú nhìn về bàn tay đang nắm lấy tay mình, “Buông tay.”

Phiền Tế Cảnh không thể làm gì khác hơn là buông tay ra.

Hoa Hoài Tú không chút do dự vung quyền.

Phiền Tế Cảnh theo bản năng liền nắm lấy.

Bốn mắt nhìn nhau.

Hoa Hoài Tú giận dữ nói: “Người không nắm không được sao?”

Phiền Tế Cảnh nói: “Nếu như biểu ca không đánh.”

Hoa Hoài Tú trầm mặc giây lát, nói: “Buông tay, không đánh.”

Phiền Tế Cảnh buông tay ra.

Hoa Hoài Tú nhắc chân giẫm mạnh xuống bàn chân của hắn, bĩu môi nói: “Ta lần này là giẫm.”

Phiền Tế Cảnh bắt đầu nhìn vết giày trên chân mình, “Biểu ca.”

“Đi theo ta.” Hoa Hoài Tú không đợi hắn nói ra những lời làm y tâm phiền, trực tiếp đẩy cửa đi vào.

Phiền Tế Cảnh thở dài, không thể làm gì khác hơn là đi theo sau y.

Hoa Hoài Tú lôi trà cụ ra, bắt đầu pha trà.

Phiền Tế Cảnh đứng một bên.

Hoa Hoài Tú chậm rãi nói: “Nếu như không thể điều tra từ manh mối hung án, như vậy chúng ta sẽ điều tra từ động cơ gây án của hung thủ.”

Phiền Tế Cảnh sững sốt nói: “Kẻ có động cơ gây án nhất không phải là ta sao?”

Hoa Hoài Tú tức giận trừng mắt nhìn hắn: “Người như vậy có thể là hung thủ sao?”

“Ta chỉ là...”

Hoa Hoài Tú không đợi hắn nói hết lời, nói: “Người không cảm thấy sư huynh đệ và sư thúc người đối với cái chết của sư phụ người quá mức lạnh nhạt sao?”

Phiền Tế Cảnh nhú mày không nói.

“Một bên là đồng môn thủ túc, một bên là thụ nghiệp ân sư, thế nhưng biểu hiện của bọn họ tựa như chỉ là người xa lạ bình thường.” Ánh mắt Hoa Hoài Tú trở nên ngưng trọng, “Trong đó tất phải có nguyên nhân.”

8. Quyển 1 - Chương 7: Chân Hung Vị Minh (thất)

Phiền Tế Cảnh nói: “Biểu ca, đây là chuyện của Cửu Hoa phái, người dù sao cũng là người của Hoa gia...”

“Chuyện của Cửu Hoa phái?” Hoa Hoài Tú hừ lạnh nói, “Những người đứng đầu Cửu Hoa phái hiện nay đều là kẻ đáng nghi, người nghĩ để ai tra?”

“Ta...” Phiền Tế Cảnh mở miệng, vừa định mao toại tự tiến [1], đã bị Hoa Hoài Tú chặn đứng nói, “Người chớ quên, kết quả suy đoán lần trước của ta, người là người có động cơ nhất trong tất cả.”

Phiền Tế Cảnh lúng túng nói: “Thế nhưng vừa rồi biểu ca làm chứng cho ta...”

Hoa Hoài Tú nheo mắt nói: “Vậy nên người hiện tại là qua sông đoạn cầu? Hay là người định đi tìm cái tên Âm Sơn phái kia làm chứng?” Y càng nói càng nhỏ.

Phiền Tế Cảnh kinh ngạc nhìn y nói: “Biểu ca người...”

Hoa Hoài Tú thẹn quá hóa giận nói: “Ta mặc kệ người với cái tên Trịnh Phong kia có quan hệ gì.”

Phiền Tế Cảnh nói: “Ta và hắn chỉ là đồng lộ đồng hành.”

Hoa Hoài Tú nhìn chằm chằm hắn, tựa hồ đang suy nghĩ xem những gì hắn nói là thật hay giả.

Phiền Tế Cảnh không thể làm gì khác hơn là đứng im bất động, tùy ý y nhìn.

Nhìn một lúc lâu, Hoa Hoài Tú cuối cùng cũng thỏa mãn, nói sang chuyện khác: “Nói tóm lại, Cửu Hoa phái muốn tra ra hung thủ sát chương môn, ta muốn nhanh chóng ly khai Cửu Hoa Sơn, vì vậy ta phải nhanh chóng tra ra hung thủ sát sư phụ người.”

Phiền Tế muốn phản bác, nhưng Hoa Hoài Tú đã nhanh tay đưa cho hắn một chén trà nóng hổi.

Hắn tiếp nhận chén trà, dùng nội lực làm trà nguội bớt.

Hoa Hoài Tú nhú mảy nói: “Nội công của ngươi so với chiêu thức tốt hơn nhiều.” Hoa gia tài hùng thế đại, không thiếu võ công bí tịch. Hoa gia thiếu chính là nhân tài có thể luyện thành tuyệt thế võ công. Vì thế tuy võ công của Hoa gia không cao, nhưng mắt nhìn người rất tốt.

Phiền Tế Cảnh nói: “Cửu Hoa phái chỉ có một bộ nội công tâm pháp.”

Hoa Hoài Tú mắt sáng ngời nói: “Lại nói, sư phụ ngươi có vẻ như không giống người tốt.”

“Biểu ca!” Sắc mặt Phiền Tế Cảnh trầm xuống nói, “Vô luận sư phụ ta đã từng làm gì, cũng nên tôn trọng người đã chết. Ngươi cũng đừng quấy nhiễu anh linh của lão nhân gia nữa.”

Hoa Hoài Tú bĩu môi nói: “Ta bất quá chỉ là tự sự luận sự. Một người công bằng chính trực, người hại hấn nhất định là tiểu nhân. Mà một người... Thiếu công bằng chính trực, người hại hấn có thể là người đã bị đối xử không công bằng.” Thấy Phiền Tế Cảnh nhú mảy nhìn mình, y mỉm cười nói, “Nói như vậy, ngươi lại có hiềm nghi rồi.”

Phiền Tế Cảnh buồn bực nói: “Ta chưa bao giờ bị đối xử thiếu công bằng?”

“Bộ Lôu Liêm có tổng cộng năm đệ tử, ngoại trừ nữ đệ tử duy nhất Thượng Quan Đình Ninh cùng người khi đó đang ở ngoài, ai cũng đều hội Tiên Liên kiếm pháp. Như vậy không tính là không công bằng sao?”

Phiền Tế Cảnh lắc đầu nói: “Sư phụ là chủ môn Cửu Hoa phái, người có quyền quyết định cho người nào kế thừa Tiên Liên kiếm pháp.”

Mỗi lần hấn dùng vẻ mặt kiên cường chính trực nói ra những lời ngu ngốc, Hoa Hoài Tú thực vô cùng hoài niệm Phiền Tế Cảnh năm xưa tuy còn nhỏ nhưng thông minh. Y thở dài nói: “Ngươi nghĩ như vậy, không hẳn là người người đều nghĩ như vậy.”

Phiền Tế Cảnh nghi hoặc nhìn y.

“Thượng Quan Đình Ninh tuy là nữ tử, nhưng nữ tử cũng sẽ có dã tâm của nữ tử. Cửu Hoa phái cũng không phải là môn phái truyền nam không truyền nữ. Ngươi không ở Cửu Hoa Sơn không nói tới, nàng rõ ràng tại Cửu Hoa Sơn, sư phụ ngươi truyền kiếm pháp cho người khác nhưng không truyền cho nàng. Khó có thể nói nàng trong lòng không có suy nghĩ.” Y nói tiếp, “Huống chi, Thi Kế Trung có nói qua, sư phụ ngươi trước giờ vẫn chê nàng tay chân vụng về, đối nàng quát mắng, phàm là nữ tử có lòng tự trọng đều sẽ luôn canh cánh trong lòng.”

Phiền Tế Cảnh nói: “Nhưng sư muội nàng...”

“Càng huống chi, Thượng Quan Đình Ninh và Chu Liêu Đại lương tình tương duyệt, nhưng bị sư phụ ngươi tìm mọi cách cản trở, thù mới hận cũ cùng một chỗ, hai người tất sẽ có ý muốn...” Hoa Hoài Tú gờm lên cao, trong mắt hiện lên một tia lãnh ý.

Phiền Tế Cảnh bị lãnh ý trong mắt y làm kinh hãi, một lát sau mới nói: “Thế nhưng...”

“Thế nhưng chỉ dựa vào hai người bọn họ cũng không chắc có thể giết được sư phụ ngươi.”

Phiền Tế Cảnh gật đầu.

“Vì thể hiện tại bọn họ cũng chỉ là có điểm nghi ngờ.” Hoa Hoài Tú buông chén trà xuống nói, “Ta hiện tại có cảm giác kỳ quái.”

“Cảm giác kỳ quái?”

“Sư huynh đệ và sư thúc ngươi đối với cái chết của sư phụ ngươi thờ ơ, có thể là bởi vì...”

Phiền Tế Cảnh truy vấn nói: “Bởi vì sao?”

Hoa Hoài Tú chậm rãi nói: “Mặc kệ có là hung thủ hay không, bọn họ đều có động cơ giết người.”

Phiền Tế Cảnh sửng sốt, một lúc sau mới nói: “Ngươi là nói, bọn họ đều mong muốn sư phụ chết?”

“Có khả năng.” Hoa Hoài Tú nói, “Bất quá chính là bởi vì vậy nên ta mới thấy kỳ quái. Nếu như là hung thủ, hấn hấn sẽ trăm phương nghìn kế che giấu động cơ của mình, sau đó giả vờ cực kỳ bi thương, vì sao bọn họ đều là không chút che giấu?”

Phiền Tế Cảnh nói: “Bọn họ cũng không phải là không bị thương, bọn họ chỉ là hướng nội.”

Hoa Hoài Tú không để ý tới phản bác của hắn, “Trừ phi...”

“Trừ phi cái gì?”

Hoa Hoài Tú suy nghĩ một chút, nghĩ suy đoán của bản thân quá mức kinh thế hãi tục, liền lắc đầu nói: “Không có gì.”

Tại Phiền Tế Cảnh đột nhiên giật giật, sau đó liền nghe thấy cánh cửa sắt vách bị đập mạnh.

Hoa Hoài Tú đứng dậy mở cửa, thò ra nửa người nói: “Tổng đại hiệp? Ngô đại hiệp?”

Bên ngoài truyền đến thanh âm của Tống Bách Lâm, “Hoa công tử có biết Tế Cảnh ở nơi nào?”

Phiền Tế Cảnh vội vã từ trong phòng đi ra, “Nhị sư thúc, Ngũ sư thúc.”

Tống Bách Lâm không đáp lời, liền từ phía sau lôi ra một tên đệ tử nói: “Người nói đêm án phát người nhìn thấy gì?”

Đệ tử rút đầu, thấp giọng nói: “Đêm chuông môn gặp chuyện không may đệ tử thấy Quan Tĩnh đại sư huynh và Thi Kế Trung ngũ sư huynh đem theo kiếm đi qua hoa viên.”

Phiền Tế Cảnh kinh hãi. Từ phòng của chuông môn đến phòng bọn họ tất phải đi qua hoa viên.

Tống Bách Lâm cười lạnh nói: “Bọn họ không phải nói đêm đó ở trong phòng uống trà nói chuyện phiếm sao? Lẽ nào uống trà còn phải đến hoa viên?”

Ngô Thường Bác nói: “Sư huynh, người hiện tại là hoài nghi bọn họ giết chuông môn, hay là hoài nghi bọn họ đập hư hoa người trồng trong hoa viên?”

Tống Bách Lâm tức giận liếc hắn: “Người cho rằng ta vì vài bông hoa mà trở mặt?”

Ngô Thường Bác thanh thanh giọng nói nói: “Kỳ thực hoa người trồng tại hoa viên là do ta không cẩn thận lộ đoạn.”

“...” Tống Bách Lâm đột nhiên xuất chuông nói, “Ta muốn giết người.”

Ngô Thường Bác đưa tay ngăn trở hắn công kích, thở dài nói: “Sư huynh, người vừa rồi rõ ràng nói sẽ không vì vài bông hoa mà trở mặt.”

Tống Bách Lâm nói: “Ta vừa rồi là hỏi người ta có đúng là loại người như thế không. Hiện tại ta nói cho người, ta chính là người như thế!”

Ngô Thường Bác: “...”

Hoa Hoài Tú đối với hoa hoa chiêu thức của bọn họ không có hứng thú, xen vào nói: “Nếu là như vậy, ta nghĩ chúng ta nên hỏi rõ Quan Tĩnh và Thi Kế Trung đêm đó thực chất là làm gì mới đúng.”

Tống Bách Lâm hừ một tiếng nói: “Việc này còn cần phải hỏi?” Nói xong phát hiện tất cả mọi người đều đang nhìn mình, nhất thời sốt ruột nói, “Tùy các người đi hỏi!” Dứt lời, phẩy tay áo bỏ đi.

Ngô Thường Bác mỉm cười với Phiền Tế Cảnh nói: “Vậy liền giao cho người.”

Phiền Tế Cảnh trịnh trọng gật đầu.

Mấy ngày qua tại Cửu Hoa phái, ngoại trừ Phiền Tế Cảnh ra, Hoa Hoài Tú chỉ nhìn thuận mắt được có Quan Tĩnh và Thi Kế Trung, vì vậy khi hỏi cũng có chút kín đáo, nhưng dù kín đáo đến mấy cũng không che giấu được bản chất chất vấn.

Vì thế nên sắc mặt Thi Kế Trung nhất thời có chút xấu xí, mở miệng định phản bác, đã thấy Quan Tĩnh khoát khoát tay nói: “Có người nhìn thấy chúng ta tại hoa viên?”

Tại hoa viên và đi ngang qua hoa viên là khác nhau. Tại hoa viên có nghĩa là mục đích lúc đó của hắn chỉ là hoa viên, vẫn chưa đi tới thêm chỗ nào khác.

Hoa Hoài Tú nói: “Các người vì sao nửa đêm lại tới hoa viên?”

Quan Tĩnh mặt không đổi sắc nói: “Luyện công.”

Hoa Hoài Tú nhú mày. Vì sao Cửu Hoa phái đều thích luyện công vào ban đêm? Tống Bách Lâm và Ngô Thường Bác cũng vậy. Lễ nào võ công của Cửu Hoa phái cần hấp thu nhật nguyệt tinh hoa?

Phiền Tế Cảnh nói: “Luyện công là chuyện tốt, vì sao lúc trước đại sư huynh không nói thật?”

Thi Kế Trung muốn nói lại thôi.

Quan Tĩnh nói: “Chúng ta luyện chính là Tiên Liên kiếm pháp.”

Hoa Hoài Tú nói: “Sư phụ các người đều không phải là quang minh chính đại truyền thụ Tiên Liên kiếm pháp cho các người sao? Vì sao phải lén lút luyện giữa đêm khuya.” Y tựa như nghĩ tới gì đó, hạ giọng nói, “Lễ nào các người sợ có ai học trộm?”

“Đều không phải học trộm, là, là...” Thi Kế Trung thần sắc phức tạp, phần nộ, thất vọng, thống khổ, nghi hoặc... Các loại cảm tình tập hợp cùng một chỗ, khiến hốc mắt hần hơi đỏ lên.

Quan Tĩnh thở dài nói: “Chúng ta không phải là hung thủ.”

Hoa Hoài Tú nói: “Chúng ta tin tưởng người, thế nhưng muốn có một lý do để tin tưởng.”

Quan Tĩnh vốn là một người hướng nội, lúc này trong mắt cũng không nhìn được lộ ra một tia tức giận, “Ta dạy hẳn thức cuối cùng mỗi chiêu của Tiên Liên kiếm pháp.”

Hoa Hoài Tú và Phiền Tế Cảnh ngẩn người.

Phiền Tế Cảnh nói: “Sư phụ không phải đã đem Tiên Liên kiếm pháp truyền thụ cho các người rồi sao?”

Quan Tĩnh nói: “Ta ban đầu cũng nghĩ như vậy, nhưng sau mới biết được, hẳn chỉ truyền thụ cho bọn hần phần đầu của chiêu thức, không có truyền thụ thu chiêu.”

Hoa Hoài Tú nói: “Thu chiêu này nghĩa là sao?”

Quan Tĩnh nói: “Thu chiêu phối hợp với nội công tâm pháp dẫn dắt chân khí trong cơ thể hồi đan điền. Nếu không thu chiêu, lâu dài về sau, người luyện công sẽ bị tẩu hỏa nhập ma mà chết.”

[1] Mao toại tự tiến : tự đề cử bản thân.

Một câu tục ngữ nói: “Vàng thế nào cũng óng ánh”. Trung Quốc có một câu thành ngữ “Mao Toại tự tiến” (tức Mao Toại tự tiến cử mình) chính là chỉ việc này. Câu thành ngữ này có xuất xứ từ “Sử ký – Bình Nguyên Quân liệt truyện”.

Thời Chiến Quốc cổ đại Trung Quốc, vào năm 258 trước công nguyên, kinh đô Hàm Đan nước Triệu bị quân đội nước Tần hùng mạnh bao vây chặt chẽ, lâm nguy sớm tối.

Để giải cứu Hàm Đan, vua Triệu muốn liên hợp với Sở, một nước lớn ở khu vực cùng chống lại Tần. Vì vậy vua Triệu cử hoàng thân Bình Nguyên Quân đến Sở du thuyết. Tể tướng Bình Nguyên Quân phụng mệnh đi sứ Sở, khuyên Sở cùng hợp sức với Triệu đánh lại quân Tần.

Bình Nguyên Quân dự định chọn 20 người dũng cảm và có mưu trí trong hàng nghìn môn khách ở nhà đi cùng, nhưng chọn đi chọn lại, ông chỉ chọn ra được 19 người. Lúc này, một khách không mời mà đến, xin bù vào chỗ thiếu. Khách này tên Mao Toại.

Bình Nguyên Quân hầu như không hề quen biết Mao Toại, và cũng chưa hề nghe ai nhắc đến người này, cho là anh ta không có tài cán gì, nên ngần ngại không dám nhận lời.

Bình Nguyên Quân nhìn Mao Toại hỏi: “Nhà ngươi là ai? Tìm ta có việc gì?”

Mao Toại nói: “Thưa ngài, tôi tên là Mao Toại. Nghe nói ngài sẽ đến Sở du thuyết để giải cứu Hàm Đan, tôi xin sẵn sàng đi cùng ngài.”

Bình Nguyên Quân hỏi tiếp: “Thế nhà ngươi đã đến nhà ta lâu chưa?”

Mao Toại đáp: “Dạ, ba năm rồi.”

Bình Nguyên Quân nói: “Ba năm là một quãng thời gian không ngắn. Nếu một người có tài năng đặc biệt gì đó, thì giống như cái dùi để trong túi sẽ lộ ra ngay cái mũi nhọn của nó, tài năng của người này cũng sẽ lộ rõ rất nhanh. Nhưng mà nhà ngươi đã ở nhà ta ba năm, ta chưa nghe thấy nhà ngươi có tài năng gì đặc biệt. Lần này ta đi Sở, gánh vác trọng trách xin cứu binh giải cứu xã tắc, những người không có tài năng không thể đi cùng với ta. Theo ta, nhà ngươi lưu lại thì tốt hơn.”

Bình Nguyên Quân nói rất thẳng thắn. Nhưng Mao Toại lại trả lời một cách mạnh dạn tự tin rằng: “Thưa ngài, ngài nói không đúng. Không phải là tôi không có tài năng đặc biệt, mà là ngài không để tôi trong túi. Nếu như ngài sớm để ý đến tôi, và để tôi trong túi sớm hơn, thế thì tài năng đặc biệt của tôi sẽ lộ ra như cái dùi lộ ra mũi nhọn, và chắc chắn là tôi đã trở thành chiếc dùi nhọn trong túi vải đâm ra ngoài. Bây giờ ngài hãy bỏ tôi vào trong túi có được không?”

Qua lời nói của Mao Toại, Bình Nguyên Quân cảm thấy Mao Toại có lẽ quả thật có tài năng, do vậy ông chấp nhận yêu cầu của Mao Toại, dẫn 20 người tùy tùng đi Sở. Đến Sở, Bình Nguyên Quân đàm phán với vua Sở. Sau khi trình bày tường tận sự cần thiết liên hợp chống lại Tần, Bình Nguyên Quân mong vua Sở nhanh chóng cử quân đội đi giải cứu Hàm Đan, nhưng vua Sở không trả lời. Cuộc đàm phán của họ kéo dài từ sáng sớm đến buổi trưa, nhưng vẫn chưa có kết quả gì. 20 người tùy tùng chờ đợi bên ngoài thấy nóng ruột.

Vì Mao Toại là tự giới thiệu mới được đi cùng, nên 19 tùy tùng khác coi khinh ông, cảm thấy ông có phần nào tự tăng bốc mình. Lúc đó, họ muốn xem Mao Toại có tài năng gì, bèn xúi giục ông rằng: “Mao tiên sinh, đàm phán lâu rồi mà chưa có kết quả. Anh vào xem thế nào.”

Mao Toại đồng ý ngay. Ông nắm chắc chuôi gươm đeo trên lưng, đến gần vua Sở nói: “Thưa bệ hạ, Sở và Triệu liên minh chống Tần là việc nhất thiết phải thực hiện. Việc này chỉ cần vài câu đã có thể xác định. Nhưng tại sao đàm phán từ sáng sớm đến bây giờ vẫn không có kết quả?”

Sự xuất hiện và lời quở trách của Mao Toại khiến vua Sở tức giận. Vua Sở bỏ mặc Mao Toại, quay sang hỏi Bình Nguyên Quân một cách tức giận: “Hắn là ai?”

Bình Nguyên Quân đáp: “Dạ, hắn là tùy tùng của tôi.”

Vua Sở tức giận, quay mình trách mắng Mao Toại rằng: “Quả nhân đang bàn việc với chủ người, nhà ngươi là ai, dám nói chen vào!”

Lời nói của vua Sở gợi lòng phẫn nộ của Mao Toại. Mao Toại rút gươm, tiến hai bước đến sát vua Sở, to tiếng nói: “Kính thưa bệ hạ, sở dĩ bệ hạ dám trách móc thần là vì nước Sở của bệ hạ là một nước lớn, là vì bên cạnh bệ hạ có nhiều thị vệ. Nhưng bây giờ thần cho bệ hạ biết rằng, trong phạm vi 10 bước hiện nay, nước lớn không có tác dụng gì, thị vệ đông cũng không có tác dụng gì. Tính mạng của bệ hạ đã nằm trong tay thần, bệ hạ kêu không có tác dụng gì.”

Nghe Mao Toại nói vậy, vua Sở sợ hãi, không nói gì nữa.

Mao Toại nói tiếp: “Sở là nước lớn, nên làm bá chủ thiên hạ. Thế nhưng bệ hạ sợ Tần vô cùng. Tần từng nhiều lần xâm lược Sở, chiếm đóng nhiều địa phương của Sở, đây là sỉ nhục lớn biết bao! Nhớ lại những việc như trên, thậm chí người Triệu chúng tôi cũng lấy làm xấu hổ. Hiện nay, chúng tôi mong liên minh với quý quốc chống lại Tần, nói là giải cứu Hàm Đan, nhưng đồng thời cũng là trả thù rửa nhục cho Sở. Nhưng bệ hạ là hèn nhất như vậy. Bệ hạ có phải là vua không? Chẳng lẽ bệ hạ không lấy làm xấu hổ?”

Trước lời nói mạnh mẽ của Mao Toại, vua Sở lấy làm xấu hổ và không biết nên trả lời thế nào.

Mao Toại lại nói tiếp: “Kính thưa bệ hạ, bệ hạ thấy thế nào? Bệ hạ có sẵn sàng liên minh với Triệu cùng chống Tần không?”

“Ta xin sẵn sàng! Ta xin sẵn sàng!”

Vua Sở trả lời một cách quả quyết.

Sau khi Sở Triệu hai nước kí hiệp nghị liên minh chống Tần, Bình Nguyên Quân trở về Hàm Đan rất nhanh. Khi gặp vua Triệu, Bình Nguyên Quân nói: “Lần này đi sứ Sở, may sao có Mao Toại tiên sinh đi cùng. Nhờ

khẩu tài của tiên sinh, Triệu đã đạt được mục đích. Tiên sinh thật là mạnh hơn quân đội có hàng triệu chiến sĩ.”

Mấy hôm sau, ở kinh đô Hàm Đan, ai ai cũng biết tên Mao Toại. Hiện nay, câu thành ngữ “Mao Toại tự tiến” này được dùng trong tình hình người có tài năng dùng cảm tự mình tiến cử với người khác để đi làm một công việc nào đó.

9. Quyển 1 - Chương 8: Chân Hưng Vị Minh (bát)

Hoa Hoài Tú nghe mục trường khẩu ngốc. Nếu những gì Quan Tĩnh nói là sự thật, vậy Bộ Lâu Liêm là có tâm hại chết Thi Kế Trung và Chu Liêu Đại. Đến tột cùng là do ân oán gì có thể khiến sư phụ không màng đến chục năm tình sư đồ, muốn hại chết đồ đệ của mình?

Y nghĩ không ra. Như khi phụ thân tức giận vì y đào hôn, cũng tuyệt đối sẽ không đối y đuổi tận giết tuyệt.

Phiền Tế Cảnh hiển nhiên bị chân tướng này dọa, mở miệng khê gọi vài tiếng đại sư huynh, nhưng không có nói thêm được gì nữa.

Quan Tĩnh đối với sự thất thố của hắn cũng không kinh ngạc. Cái này hắn cũng đã từng trải qua.

Hoa Hoài Tú dù sao cũng là người ngoài cuộc, sau khi kinh hãi qua đi, lập tức khôi phục lý trí, nắm lấy thời cơ hỏi: “Các người có biết nguyên nhân?”

Thi Kế Trung im lặng quay mặt đi chỗ khác, gơ tay lên như muốn lau khóe mắt.

Quan Tĩnh hơi nghiêng người, giúp hắn cản lại ánh mắt của Hoa Hoài Tú và Phiền Tế Cảnh.

Một lúc sau, Thi Kế Trung mới quay đầu lại, lộ ra khuôn mặt đau khổ nói: “Ta tự hỏi từ nhỏ đến lớn đều coi sư phụ như chí thân trưởng bối, cũng không có nửa điểm bất tôn bất kính. Ta cũng không hiểu sư phụ vì sao lại đối với ta như vậy.”

Phiền Tế Cảnh đột nhiên nhớ tới một việc, “Nhị sư huynh biết việc này sao?”

Khuôn mặt Thi Kế Trung cứng lại.

Quan Tĩnh diện vô biểu tình nói: “Ta có bóng gió nhắc nhở qua, bất quá hắn không để ý đến.”

Hoa Hoài Tú nguyên bản chỉ cảm thấy những người ở Cửu Hoa phái đều lạnh lùng, hiện tại xem ra, quả thực là quỷ dị.

Sư phụ trăm phương nghìn kế hạ độc thủ hại đồ đệ, mà sư huynh đối với sinh tử của sư đệ cũng là thờ ơ lạnh nhạt. Duy nhất bình thường chỉ có Phiền Tế Cảnh, nhưng Hoa Hoài Tú đột nhiên nghĩ người như hắn ở môn phái như thế này vô cùng kỳ lạ, không hợp với Cửu Hoa phái.

Phiền Tế Cảnh nghe Quan Tĩnh nói, quả nhiên trở nên lo lắng, “Ta đi nói cho nhị sư huynh.”

Quan Tĩnh hầu kết giật giật, cuối cùng là nhịn xuống.

Hoa Hoài Tú nghĩ kĩ lại, hỏi: “Người có gì chứng minh được các người lúc đó chỉ ở hoa viên, không đi tới nơi khác?”

“Không thể chứng minh.” Quan Tĩnh thân nhiên nói, “Giống như lúc trước các người vô pháp chứng thực chúng ta có thực là ở trong phòng nói chuyện phiếm hay không.”

Nếu là bình thường, Hoa Hoài Tú nhất định sẽ rất thưởng thức sự thẳng thắn của hắn, thế nhưng giờ này khắc này, y chỉ cảm thấy biểu tình của đối phương như đang khiêu khích “người không làm khó để ta được”. Đúng như đã từng nghe, khi người nghi ngờ một người thì thế nào cũng thấy nhất cử nhất động của người đó thập phần khả nghi.

Thi Kế Trung đột nhiên nói một câu, “Bộ Lâu Liêm không phải do chúng ta giết.”

Hắn không như trước đây xưng hô sư phụ mà gọi thẳng tục danh của Bộ Lâu Liêm, có thể thấy được trong lòng tích hận càng sâu, nguyên bản còn cố che lấp, giờ đây đã bị xé rách, tâm tình chôn sâu trong lòng liền không cần che giấu nữa.

Phiền Tế Cảnh thấp giọng nói: “Có thể sư phụ có nỗi khổ riêng.”

Thi Kế Trung trừng mắt nhìn hắn, giống như muốn từ trên mặt hắn nhìn ra một tia dấu hiệu ngôn bất do trung [1], thế nhưng nhìn đi nhìn lại, hắn nhìn hồi lâu, chỉ thấy được sự kiên định, tựa như sự tôn kính đối với sư phụ đã ăn sâu vào trong lòng, cho dù có chuyện gì xảy ra cũng không bị dao động hay mất đi.

Quan Tĩnh nói: “Nhân tử đáng diệt [2]. Vô luận khi còn sống hắn đã làm gì, hiện tại đều không còn trọng yếu nữa.”

“Nhưng hung thủ là ai lại rất trọng yếu.” Hoa Hoài Tú nói.

Ánh mắt Quan Tĩnh nhìn y trở nên băng lãnh.

Hoa Hoài Tú dung mạo nhã lệ thế gian khó có được, thế nhưng trong mắt hắn, so với một một khúc gỗ không có gì khác biệt.

Phiền Tế Cảnh nhịn không được tiến lên một bước, kéo Hoa Hoài Tú lùi lại sau: “Đại sư huynh, ta mong muốn những gì người nói là đúng.”

Quan Tĩnh thu lại tia nhìn băng lãnh, thản nhiên liếc nhìn hắn nói: “Ta tuy không phải là hung thủ, nhưng vô cùng kính phục hung thủ.”

Phiền Tế Cảnh ngăn người, còn hắn xoay người hướng hoa viên đi.

Thi Kế Trung đi theo được hai bước, quay đầu lại nói: “Ta cũng không biết hung thủ là ai, bất quá ta nghĩ hắn nhất định có nỗi khổ riêng.”

Hai người đi rồi, Hoa Hoài Tú và Phiền Tế Cảnh còn đứng tại chỗ ngăn người.

Hoa Hoài Tú nhìn bàn tay Phiền Tế Cảnh nắm lấy tay mình, mà Phiền Tế Cảnh thì đang nhìn phương hướng hai người kia rời đi.

Hồi lâu.

Đại khái là tay Phiền Tế Cảnh cầm có chút mỏi, nhịn không được buông ra, lại bị Hoa Hoài Tú nắm lấy.

“Biểu ca?” Phiền Tế Cảnh buồn bực nhìn hai tay giao tại một chỗ.

Hoa Hoài Tú vội ho một tiếng, gơ tay hắn lên nói: “Người đã bao lâu không cắt móng tay rồi?”

Phiền Tế Cảnh nhất thời không phản ứng lại, suy nghĩ kĩ càng chớp chớp mắt vài lần mới nói: “Ba ngày trước.”

“Trách không được móng tay dài như vậy.” Hoa Hoài Tú trợn mắt nói dối rồi buông tay hắn ra, nói sang chuyện khác, “Người đang nghĩ cái gì?”

Phiền Tế Cảnh nhẹ nhàng thở dài rồi nói: “Ta đang suy nghĩ, ta có nên tìm hung thủ hay không.”

Hoa Hoài Tú nhướng mày nói: “Bởi vì những gì mà đại sư huynh và ngũ sư đệ người nói?”

Phiền Tế Cảnh nói: “Có thể người nọ thật là có nỗi khổ riêng.”

“Người nghĩ tính tình của sư phụ người thế nào?” Hoa Hoài Tú hỏi.

Y cho rằng Phiền Tế Cảnh nhất định sẽ trả lời là sư phụ đối với hắn ân trọng như núi hay đại loại thế, nhưng đợi hồi lâu, nhưng chỉ đợi được khuôn mặt sầu khổ của Phiền Tế Cảnh.

“Người dao động rồi?” Hoa Hoài Tú mừng rỡ.

Phiền Tế Cảnh chậm rãi ngẩng đầu, mi mắt giãn ra, nói: “Ý nghĩ của ta trước sau không đổi.”

Hoa Hoài Tú thở dài. Hắn chính không có thay đổi.

“Huống chi, giết người là sai.”

“Bộ Lâu Liêm là chương môn một phái.” Hoa Hoài Tú nói, “Ví dụ như sư đệ người, biết rõ chuyện sư phụ người dạy võ công như vậy, nhưng cũng chỉ giận mà không dám nói gì. Không chỉ không thể vạch trần chân tướng, lại còn phải thời thời khắc khắc đề phòng sư phụ người hạ độc thủ tiếp. Nếu như hấn là hung thủ, chẳng lẽ làm như vậy không phải là để tự bảo vệ mình?”

Phiền Tế Cảnh nói: “Thế nhưng sư phụ vì sao phải giết hấn?”

“Kỳ thực có một câu ta không biết có nên nói cho người nghe hay không.” Hoa Hoài Tú chậm rãi nói.

Phiền Tế Cảnh hai mắt sáng ngời nhìn y.

“Chỉ sợ ta nói ra lại làm người tức giận.”

Ánh mắt Phiền Tế Cảnh có hơi buồn bã nói: “Người lại muốn nói xấu sư phụ sao?”

Hoa Hoài Tú nghe hấn nói xong, không khỏi nâng cằm ngẫm xem bản thân đến tột cùng là đã nói xấu nhiều hay ít.

“Nếu là đối án tử hữu dụng...” Phiền Tế Cảnh đấu tranh, “Thì nói ngắn gọn chút.”

Hoa Hoài Tú một bên suy nghĩ ngắn gọn chừng mực, một bên chậm rãi nói: “Ta chỉ là nghĩ, nếu như là hai người có ân oán, như vậy có thể là trong đó một người là có lỗi, cũng có thể là song phương đều sai. Thế nhưng nếu như nhiều người đối với một người đều có ân oán, như vậy, sai khả năng là do người kia.”

Phiền Tế Cảnh nghe y nói lòng vòng, lòng vòng đến mức hồ đồ rồi, “Ý của biểu ca là?”

“Tính tình của sư phụ người có thể là...” Hoa Hoài Tú nhớ hấn nói qua muốn nói ngắn gọn, vì vậy hơn nửa ngày mới tìm được từ nói. “Có thể là không được hoan nghênh.”

Phiền Tế Cảnh hờ hững.

Hoa Hoài Tú nói: “Chỉ ít hiện giờ chúng ta biết được, năm sư huynh đệ các người trừ người ra, đều có động cơ giết hấn. Mà hai vị sư thúc của người tuy rằng luôn miệng nói muốn tìm ra hung thủ, thế nhưng xem ngôn hành cử chỉ của bọn họ, cũng không phải thật tình là muốn thay sư phụ người chủ trì công đạo, tựa như là...”

“Tựa như là gì?”

Hoa Hoài Tú trầm ngâm nói: “Như là ngư ông.”

“Ngư ông?”

“Trai cò đánh nhau, ngư ông đắc lợi.” Hoa Hoài Tú nói. “Hiện cò đã ăn thịt trai, mà ngư ông có thể tùy thời bắt được cò.”

“Sư thúc bọn họ...” Phiền Tế Cảnh nghĩ muốn biện giải gì đó, rồi lại nghĩ bản thân không thể nào biện giải nổi.

Hoa Hoài Tú suy nghĩ một chút, đột nhiên nói: “Được rồi. Ta nhớ người nói người có ba vị sư thúc, một người nữa đâu?”

“Người còn lại là Biển sư thúc. Hấn từ khi ta còn rất nhỏ đã bế quan không ra, không để ý tới việc thế tục nữa rồi.” Phiền Tế Cảnh nhú mày giải thích.

“Người có biết vì sao không?” Hoa Hoài Tú đột nhiên có loại cảm giác nói không nên lời. Giống như mỗi một sự việc trong Cửu Hoa phái đều có liên quan đến cái chết của Bộ Lâu Liêm. Khi hấn còn sống, từng việc một đều như hạt giống bị chôn dưới đất, chờ hấn vừa chết, liền thi nhau đâm chồi nảy mầm.

Phiền Tế Cảnh nói: “Sư phụ nói Biển sư thúc trời sinh dữ thế vô tranh [3], sở dĩ không thích ở lại trong môn phái.”

“Môn phái các người có gì hảo tranh chứ?” Hoa Hoài Tú nghĩ những lời của Bộ Lâu Liêm bên trong có vấn đề.

Phiền Tế Cảnh lần đầu nghe Bộ Lâu Liêm nói những lời này còn chưa cảm thấy gì, hôm nay bị Hoa Hoài Tú nói như vậy, cũng hiểu được có vài phần cổ quái.

Hoa Hoài Tú lắc đầu nói: “Ta nghĩ cuối cùng chúng ta cũng không nắm được đầu mối chính xác nào cả.”

“Đầu mối chính xác?”

“Tỷ như...” Y dừng một chút nói, “Hung thủ đến tột cùng là có bao nhiêu người.”

Phiền Tế Cảnh sửng sốt.

“Lại tỷ như...”

Một đệ tử canh giữ Cửu Hoa Sơn vội vã đi tới nói: “Phiền sư huynh, Hoa công tử.”

Phiền Tế Cảnh gần đây có chút thần hồn nát thần tính [4], khẩn trương nói: “Xảy ra chuyện gì sao?”

Đệ tử trông giữ Cửu Hoa Sơn nói: “Bên ngoài có vị cô nương muốn tìm Hoa công tử.”

“Cô nương?” Khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần của Hoa Hoài Tú nhăn lại.

Phiền Tế Cảnh hỏi: “Vị cô nương đó họ gì?”

Đệ tử canh giữ Cửu Hoa Sơn đáp: “Lữ.”

=====

[1] Ngôn bất do trung : nghĩ một đằng nói một nẻo.

Ngôn bất do trung, chất vô ích dã.

Câu thành ngữ này xuất phát từ “Tả truyện – Ẩn Công tam niên”. Dương Bá Tuấn ghi rằng “Nhân ngôn vi tín, trung đồng trung”.

Ngôn bất do trung

Thời kỳ Xuân Thu, chư hầu của nhà Chu là nước Trịnh thực lực rất cường đại, Trịnh Trang Công được làm khanh sĩ trong triều đình nhà Chu, chấp chương quyền lực to lớn trong triều đình. Trịnh Trang Công dựa vào thế lực và địa vị của mình, thường tỏ ra chuyên quyền, không để Chu thiên tử vào mắt. Lúc đó thiên tử là Chu Bình Vương, là một thiên tử mềm yếu và vô năng, Chu Bình Vương nhân lúc Trịnh Trang Công phải lo xử lý việc triều chính của Trịnh quốc, Chu vương đã muốn đưa Quắc Công Kỵ Phụ là người mà Chu vương thập phần tin tưởng, thay thế chỗ của Trịnh Trang Công xử lý triều chính nhà Chu.

Sau đó, khi Trịnh Trang Công biết việc này đã đối Chu Bình Vương rất bất mãn. Chu Bình Vương phi thường sợ hãi, đã vội vàng hướng Trịnh Trang Công giải thích là, mình không có ý tìm cách cho Kỵ Phụ thay thế Trịnh Trang Công. Để làm cho Trịnh Trang Công tin nhiệm, Chu vương đã cùng Trịnh Trang Công thương lượng trao đổi con tin, cho Chu thái tử Cơ Duệ Phụ tới Trịnh quốc làm con tin, và ngược lại, Trịnh Hốt là con cả Trịnh Trang Công sang nhà Chu làm con tin.

720

Năm 720 TCN, Chu Bình Vương mất, cháu nội của Chu Bình Vương là Cơ Lâm lên kế vị. Hiệu Chu Hoàn Vương. Chu Hoàn Vương cũng muốn để Kỵ Phụ thay thế Trịnh Trang Công làm khanh sĩ, chấp quản triều chính. Trịnh Trang Công biết nên đã rất giận dữ, phái Đại phu Tế Túc lĩnh binh mã, đến đồng ruộng của nhà Chu lúc đang mùa thu hoạch lúa mạch, đem toàn bộ vận chuyển về Trịnh quốc. Khi tới mùa thu, Tế Đủ lại đem binh mã kéo vào thành của nhà Chu, những nơi nào có ngũ cốc, toàn bộ đều lấy hết, đem về nước Trịnh. Từ đó về sau, quan hệ lương quốc ngày càng chuyển biến xấu đi, hình thành cừ hận.

:

Giải thích: do: tòng (tuân theo); trung: nội tâm (cũng có thể hiểu là trung với thiên tử). Nói điều không phải trong tâm tư, tức là nói không thật tâm. Tâm và lời nói bất nhất. Ở tích trên, Chu Bình Vương nhu nhược, hèn yếu, Trịnh Trang Công chuyên quyền lấn lướt thiên tử, cả hai đều muốn lật đổ người kia nhưng còn e ngại lẫn nhau. Trịnh Trang Công không trung với vua. Thiên tử lòng muốn mà miệng nói khác. Dân gian dùng

[2] Nhân tử đăng diệt : người chết thì đèn cũng tắt. Ý là người đã chết rồi thì mọi việc cũng tốt nhất nên cho qua đi.

[3] Dữ thế vô tranh : không tranh với đời. Đây là một loại thái độ xử thế tiêu cực lánh tránh mâu thuẫn. Cũng là một mục tiêu hướng tới của con người, một thái độ xử thế vô cùng lạc quan.

Câu trên xuất xứ từ Chiến Quốc sách – cuốn tứ, Sở sách () : “Tự dĩ vi vô hoạn, dữ nhân vô tranh dã”.

TRANG TÂN DỪNG NGỰ NGÔN KHUYÊN SỞ TƯƠNG VƯƠNG(Trang Tân vị Tương Vương)

Trang Tân bảo Sở Tương Vương (1):

– Nhà vua (ngồi xe) bên tả có Châu Hầu, bên hữu có Hạ Hầu; sau xe có Yên Lăng Quân và Thọ Lăng Quân (2). Bốn người đó chuyên dâm loạn, xa xỉ, không lo việc nước, Dĩnh đô (3) tất nguy mất.

Tương Vương bảo:

– Tiên sinh già rồi lẫn chẳng? Hay là muốn rửa Sở đây?

Trang Tân đáp:

– Tôi thực tâm thấy tất nhiên phải như vậy, không dám rửa nước Sở. Nếu nhà vua cứ sủng ái bốn người đó mãi như vậy, thì Sở tất mất! Tôi xin được lánh qua Triệu, ở đó một thời gian để quan sát những biến cố của Sở.

Trang Tân qua Triệu ở năm tháng. Quả nhiên Tần chiếm những đất Yên, Dĩnh, Vu, Thượng Thái, Trần của Sở, Tương Vương phải chạy trốn (4) tới Thành Dương, sai người kỵ mã dẫn đường qua Triệu đón Trang Tân. Trang Tân bằng lòng đi.

Trang Tân tới. Tương Vương bảo:

– Quả nhân không biết dùng lời khuyên của tiên sinh, nay sự thế đã như vậy, làm sao bây giờ?

(5) Trang Tân đáp:

– Tôi nghe tục ngữ có câu: “Thấy thỏ rồi mới nghĩ tới chó săn, cũng không phải là muộn; mất bò rồi mới lo rào chuồng cũng chưa phải trễ”. Tôi nghe nói xưa kia vua Thang, vua Vũ chỉ có trăm dặm đất mà hưng thịnh lên được; vua Kiệt, vua Trụ có cả thiên hạ mà bị nguy vong. Hiện nay nước Sở tuy nhỏ, cắt chỗ dài bù vào chỗ ngắn thì cũng còn được vài ngàn dặm, chứ nào phải trăm dặm mà thôi.

(6) Nhà vua không thấy con chuồn chuồn kia ư? Nó có sáu chân, bốn cánh, bay lượn giữa khoảng trời đất, cúi mổ con muỗi, con ruồi để ăn, ngứa hứng nước sương ngọt ngào để uống, tự cho rằng chẳng lo lắng gì cả, vì không cạnh tranh gì với ai; có ngờ đâu một đứa nhỏ cao năm thước lấy mật làm keo bôi vào tơ, cột ở đầu cái gậy dài bốn nhẵn (7) mà bắt được con chuồn chuồn, chuồn chuồn rơi xuống đất, vị kiến ăn thịt. Con chuồn chuồn là vật nhỏ. Đến như con chim sẻ vàng kia, cúi thì mổ những hạt gạo trắng, ngứa (8) thì đậu ở trên cây rậm rạp, hăng hái vỗ cánh, tự cho rằng chẳng lo lắng gì cả vì không cạnh tranh với ai; có ngờ đâu rằng có cậu công tử vương tôn nọ, tay trái giương nỏ, tay phải cầm đạn, bắn nó ở chỗ cao mười nhẵn, đem về làm chim mồi bắt chim sẻ khác; ban sáng nó còn bay nhảy trên cây rậm mà tối đã bị xào nấu với muối dấm, chỉ trong khoảnh khắc đã bị rút vào tay cậu công tử nọ. Con sẻ còn là vật nhỏ. Đến như con hộc (9) vàng kia bay lượn trên sông biển, đậu ở cái đầm lớn, cúi thì mổ con lươn, con cá chép, ngứa thì ăn củ ấu, cây hoành (10), hăng hái vỗ cánh chẳng lo lắng gì cả vì không cạnh tranh với ai. Có ngờ đâu người thợ săn sửa soạn mũi tên và cây cung, buộc sợi dây tơ vào cây tên (11), bắn nó ở chỗ cao trăm nhẵn, nó bị trúng mũi tên nhọn, bị sợi tơ kéo về (phía người thợ săn) và rút xuống đất trong luồng gió mát; ban sáng còn bay lượn trên sông biển mà buổi tối đã bị nấu nướng trong cái đỉnh cái vạc rồi. Con hộc vàng còn nhỏ. Đến như việc Thái Linh Hầu (12) thì cũng vậy. Phía nam ông ta chơi miền Cao Pha (13), phía bắc ông ta leo núi Vu Sơn, uống nước suối Như Khuê, ăn cá sông Tương, tay trái ôm hầu non, tay phải đỡ ái thiếp, cùng với họ dong

ruổi ở trong miền Cao Thái mà không lo gì việc nước cả. Có ngờ đâu rằng Tử Phát (14) được lệnh của Sở Tuyên Vương (15), bắt trói ông ta bằng dây tơ đỏ, đem về cho Tuyên Vương. Việc Thái Linh Hầu còn là nhỏ. Đến việc của nhà vua; ngồi xe, bên trái có Châu Hầu, bên phải có Hạ Hầu, sau xe có Yên Lăng Quân và Thọ Lăng Quân, ăn lúa gạo của đất được vua phong, chở vàng trong kho do bốn phương tiến cống, cùng với bọn đó rong ruổi ở miền Vân Mộng, mà không lo gì việc quốc gia thiên hạ cả. Có ngờ đâu rằng Nhượng Hầu phụng mệnh vua Tần (16), đem binh lại đóng đầy trong thành Mãnh Tái mà nhà vua phải trốn ra khỏi thành đó (17).

Tương Vương nghe xong, mặt tái mét, toàn thân run rẩy, rồi cầm viên ngọc khuê trao cho Trang Tân, phong Trang Tân làm Dương Lăng Quân, và cho hưởng đất Hoài Bắc (18).

(1) Trong bộ Tuân Tử chép là Sở Trang Vương, có lẽ sai. Vì Trang Tân là hậu duệ của Trang Vương. Việc này xảy ra trong đời Chu Noãn Vương. [Sở Tương Vương tức Sở Khoảnh Tương Vương (298 tr.T.L.-263 tr.T.L.).

(2) Châu, Hạ là những nơi thuộc Hồ Bắc; Yên Lăng nay thuộc Hồ Nam, còn Thọ Lăng thì không biết ở đâu. Bốn nơi đó là đất phong cho bốn sủng thần của Sở Tương Vương.

(3) Dĩnh đô: chỉ kinh đô nước Sở.

(4) Nguyên văn: có chữ yểm là che. Crump dịch là chống giữ.

(5) Cổ văn quan chỉ trích từ đây.

(6) Margoulies dịch từ đây.

(7) Mỗi nhấn tám thước.

(8) Chữ cú, ngữ ở đây có nghĩa là ở dưới thấp, ở trên cao.

(9) Hộc là một loài chim giống con nhạn.

(10) Một loại cỏ thơm.

(11) Để kéo cây tên về, khi đã bắn xong.

(12) Không rõ ai.

(13) Có sách giải thích là gò núi.

(14) Tử Phát: là đại phu nước Sở. Trong Tả truyện và Sử ký, gọi là công tử Khí Tật.

(15) Có lẽ là Sở Linh Vương thì phải hơn.

(16) Tức Tần Chiêu Vương.

(17) Cổ văn quan chỉ và Margoulies trích tới đây.

(18) Nguyên văn: dữ Hoài Bắc chi địa dã. Diệp Ngọc Lâm dịch là: dùng kế hoạch của Trang Tân mà khôi phục được miền Hoài Bắc.

(Trích từ CHIẾN QUỐC SÁCH, Chú dịch và giới thiệu: Giản Chi – Nguyễn Hiến Lê, Nhà xuất bản: Từ điển Bách khoa, Năm xuất bản: 2006, Số trang: 496)

Chú giải: ở đây chúng ta thấy có sự xuất hiện của câu “Tự dĩ vi vô hoạn, dữ nhân vô tranh dã”, tức là việc Trang Tân dùng ví dụ những con chuồn chuồn, con chim sẻ vàng, con nhạn vàng để diễn tả sự tương chừng như vô tranh với ai, nhưng cuối cùng lại bị diệt thân.

Nhân gian dùng tích trên để miêu tả việc tích cực cũng như tiêu cực của “Dữ thế vô tranh”.

[4] nguyên văn Thảo mộc giai bình : tương tự như câu thần hồn nát thần tính, trông gà hóa cuốc. Ý nghĩa của câu thành ngữ này là cỏ cây đều là binh lính. Sau đây là một chút lịch sử của câu thành ngữ trên:

“Phong thanh hạc lệ, thảo mộc giai bình” có xuất xứ lịch sử từ một trận đánh nổi tiếng, Trận Phì Thủy.

Trận Phì Thủy (Phì Thủy chi chiến:) là trận đánh nổi tiếng năm 383 thời Đông Tấn – Ngũ Hồ thập lục quốc trong lịch sử Trung Quốc giữa quân Tiền Tần và quân Đông Tấn. Gần 100 vạn quân Tiền Tần gồm nhiều sắc tộc Ngũ Hồ và Hán, dưới sự chỉ huy của vua Tiền Tần Phù Kiên vừa thống nhất miền bắc đi thân chinh, cuối cùng bị quân Đông Tấn dưới sự chỉ huy của Tạ Huyền, đánh cho đại bại. (nước Tiền Tần ở đây không phải là nước Tần của Tần Thủy Hoàng thời Chiến Quốc).

Tiền Tần lúc này đang rất mạnh, thế lực dần bành trướng, tiêu diệt các nước Hồ, diệt nước Đại, thống nhất toàn miền bắc Trung Quốc. Phù Kiên thu dụng nhiều tướng sĩ các tộc Ngũ Hồ khác thành một đội quân đông đảo. Phù Kiên rất tự tin vào sức mạnh của mình, nên quyết ý nam tiến, muốn tấn công nhà Đông Tấn.

Tháng 8 năm 383, Phù Kiên dẫn quân xuống phía nam. Cả đoàn quân Tiền Tần hùng mạnh hành quân kéo dài hàng ngàn dặm.

Triều đình Đông Tấn quyết định cử Tạ Huyền làm Đô đốc tiền phong. Lúc này, quân Tiền Tần rất đông đảo và dũng mãnh, quân Đông Tấn kém hơn. Trước thế mạnh của quân Tần, Tạ Huyền và Tạ Thạch dựng trại cách Lạc Gián khoảng 25 dặm, không thể tiến lên nữa. Còn Phù Kiên để lại phần lớn quân ở lại Thuận Thành, còn mình tự dẫn 8000 kỵ binh đến Thọ Dương.

Bấy giờ, Tạ Huyền dùng kế, sai Lưu Lao Chi mang 5000 quân đến Lạc Gián, lợi dụng đêm tối và tình thế sông nước, làm chủ phía tây Lạc Gián.

Phù Kiên đứng trên núi Bát Công thấy quân Đông Tấn dũng mãnh bắt đầu lo lắng, bèn sai bộ tướng của Phù Dung là Kỳ Liệt mang quân đóng ở bờ bắc sông Phì Thủy. Tạ Huyền bèn sai sứ đến nói với Phù Dung rằng:

Ông là người tinh thông binh pháp, vậy lại dẫn quân ngay mặt trước, như thế là có ý lưu lại đánh lâu ngày, không muốn thắng nhanh. Chi bằng hãy lui lại phía sau một ít để quân tôi qua sông, quyết một trận sống mái cho xong!

Phù Kiên muốn nhân lúc quân Đông Tấn qua nửa chừng thì đánh úp nên chấp thuận đề nghị đó trong khi các tướng Tiền Tần phản đối. Phù Dung tán đồng ý kiến của anh, bèn hạ lệnh cho quân lui lại để chờ quân Đông Tấn. Quân Tiền Tần đông, rút lui dần dần loạn đội hình. Hàng tướng Chu Tự cầm 1 cánh quân, nhân đó hô to:

Quân Tần thua to rồi!

Quân Tiền Tần nghe vậy hoảng loạn, tranh nhau chạy trốn, Phù Dung không ngăn lại được. Tạ Huyền thừa cơ thúc quân qua sông tấn công vào quân Tiền Tần. Các tướng Tạ Diễm, Hoàn Y xung trận, quân Tiền Tần bị giết rất nhiều. Phù Dung ngã ngựa chết trong đám loạn quân.

Tạ Huyền thừa thắng đuổi theo quân Tiền Tần đến tận huyện Thọ, thu được chiếc xe vân mẫu của Phù Kiên cùng rất nhiều khí giới và 10 vạn con trâu, bò, ngựa; sau đó lấy lại thành Thọ Xuân. Phù Kiên dẫn tàn quân chạy về Hoài Bắc.

Trận Phì Thủy là trận lớn nhất thời Ngũ Hồ thập lục quốc, quyết định cục diện đối lập nam bắc. Trận đánh quyết định sự tồn vong của nhà Đông Tấn vốn đã suy yếu vì loạn Ngũ Hồ, làm tan rã nhanh chóng đế quốc Tiền Tần hùng mạnh vừa được xác lập.

Như vậy, chỉ sau một thời gian rất ngắn sau trận Phì Thủy, miền bắc lại bị chia cắt trở lại, trên bản đồ phía bắc có sự tồn tại của 7 quốc gia.

Bản thân Phù Kiên không sao lập lại được thế thống nhất như trước đây. Không chống nổi sự trỗi dậy các bộ tộc, Phù Kiên bị vua Hậu Tần là Diệu Trưng bắt giết năm 385.

Từ các sự kiện của trận Phì Thủy người Trung Quốc đã sáng tác một câu thành ngữ nổi tiếng:

Phong thanh hạc lệ, thảo mộc giai bình

Câu thành ngữ này để chỉ quân Tiền Tần khi rút chạy sợ hãi đến mức nghe tiếng gió rít (phong thanh), hạc kêu (hạc lệ), nhìn thấy cây cỏ (thảo mộc) mà cũng tưởng là quân Đông Tấn đang đuổi theo mình.

Sau này thành ngữ này thường được sử dụng chỉ lúc hoang mang, trông gà hóa cuốc.

10. Quyển 2 - Chương 1: Chân Tướng Không Rõ (một)

Editor+beta: Nhất Tiểu Vô Tâm

Ánh dương buổi sớm chậm rãi từ hướng tây chiếu tới.

Phiền Tế Cảnh cảm thấy ánh nắng phía tây sáng rực rỡ đang phủ lên phía sau lưng chính mình. Cảm nhận độ ẩm dào dạt, lại làm cho hắn có loại cảm giác đau đớn tổn thương.

Hoa Hoài Tú thấy hắn hồi lâu không nói lời nào, chỉ có hai mắt đăm đăm mà nhìn chằm chằm mặt đất, liền thiếu kiên nhẫn nói: "Người tốt xấu cũng nói một câu đi chứ."

"Biểu ca."

Hoa Hoài Tú trái tim có chút căng thẳng, đôi mắt sáng lờ lờ mà nhìn hắn.

Phiền Tế Cảnh lúc nói chuyện chỉ có môi là động đậy, khuôn mặt cùng các bộ phận khác cứng ngắc như bàn thạch, "Người đối bụng sao?"

Hoa Hoài Tú cái gì cũng không nói, trực tiếp ra cước đá lên bắp chân của hắn.

Phiền Tế Cảnh vẫn không nhúc nhích mà đỡ một cú.

Hoa Hoài Tú cau mày nói: "Như thế nào không tránh?"

Phiền Tế Cảnh chậm chạp quay đầu, một hồi lâu mới ủy khuất nói: "Chân đã tê rần."

"...."

Oanh oanh liệt liệt thổ lộ cứ như vậy theo Phiền Tế Cảnh khắp khiêng đi ra phòng khách tạm cáo mà chấm dứt.

Hoa Hoài Tú nguyên bản nghĩ muốn thừa dịp sắt còn nóng để tiếp tục hỏi tới, nhưng Phiền Tế Cảnh lại lấy cớ bụng rất đói, lừa gạt trốn vào phòng bếp, sau đó đem cánh cửa khóa trái, mặc cho y gõ như thế nào cũng không được.

Mắt thấy mặt trời sắp đi xuống, đêm sắp tới, Hoa Hoài Tú rốt cục nổi giận, giơ cước hung hăng mà đá lên cánh cửa nói: "Ta cũng muốn ăn."

Qua một lát, rốt cuộc truyền đến một tiếng ê a. Nhưng không phải từ cánh cửa, mà là từ cửa sổ.

Một tay bưng chén ở nơi cao lắc lắc.

Hoa Hoài Tú tức giận mà đi qua, ôm trụ tay hắn.

Phiền Tế Cảnh kinh hoảng mà nhìn y.

"Ta không bức ngươi." Cho dù ráng màu đầy trời tạo nên cảnh đẹp khi mặt trời lặn, dung mạo của y vẫn như cũ vô cùng xinh đẹp, hơn nữa khi cười, lại do với màu của trời chiều đẹp hơn ba phần. "Chúng ta bây giờ thảo luận vấn đề án tử."

Phiền Tế Cảnh ngưng mi, chốc lát ngẩng đầu nhìn Hoa Hoài Tú nói: "Biểu ca."

"Uh?" Hoa Hoài Tú tận lực làm cho mình trông thật hòa ái dễ gần.

"Người chó có muốn gạt ta." Phiền Tế Cảnh thở dài nói, "Ta sẽ không đi ra ngoài."

Hắn vừa dứt lời, liền chứng kiến Hoa Hoài Tú chạy đến hai phiến cửa sổ lớn nhất, sau đó khom người nhảy vào.

Phiền Tế Cảnh: "..."

Hoa Hoài Tú cười tủm tỉm nói: "Bên trong nói cũng giống nhau."

Phiền Tế Cảnh nói: "Người vừa mới rồi nói tra án?"

Hoa Hoài Tú híp mắt đánh giá hần không nói lời nào.

Ánh sáng mặt trời chiếu lên nửa bên khuôn mặt hần, cẩn thận mà tô vẽ trên mỗi tác da, đồng tử đen nhánh lóe lên, điểm một chút kim quang, tràn ngập nóng bỏng chờ đợi.

Phiền Tế Cảnh cúi đầu, nhìn mũi chân chính mình nói: "Biểu ca, như vậy vốn là không đúng."

Hoa Hoài Tú cũng không cảm thấy thất vọng. Hần cũng không hy vọng một đầu gỗ đột nhiên lại có thể khai hoa, "Trên đời này cái gì gọi là đúng? Cái gì gọi là sai? Đối với cái sai ấy cũng là do người nhận định tạo ra, vậy tại sao lại không thể do người đến lật đổ?"

Phiền Tế Cảnh ngơ ngác mà ngẩng đầu, nhìn về phía Hoa Hoài Tú với ánh mắt mới mẻ, thật giống như mới lần đầu nhận thức người này.

"Làm sao vậy?" Hoa Hoài Tú cau mày.

Phiền Tế Cảnh nói: "Không nghĩ tới biểu ca trừ phá án ra lại còn có thể giảng đạo lý."

"Người xem đến bất quá vốn chỉ là một phần băng sơn." Hoa Hoài Tú vừa nói vừa đưa hần về lại chỗ cũ, bỗng nhiên cảm thấy không được tự nhiên, "Chờ một chút, cái gì gọi là không nghĩ tới?"

Phiền Tế Cảnh nói: "Nói ta biết đến bất quá chỉ là một phần băng sơn."

Hoa Hoài Tú ghen hòng.

"Biểu ca thật sự có đầu mối phá án rồi sao?" Phiền Tế Cảnh vội vàng nói quanh quẩn.

Nhưng Hoa Hoài Tú há có thể dễ dàng như vậy ngã ngựa ở thời khắc quan trọng?

Y cao thâm khó lường mà theo dõi hần, muốn đem tầng cứng nhắc xấu hổ trên mặt Phiền Tế Cảnh lột xuống, xem một chút xem giấu ở phía sau thật sự là loại tâm tình gì.

"Biểu ca?" Phiền Tế Cảnh bất an mà hỏi thăm.

Hoa Hoài Tú chậm rãi thu liễm ánh mắt thăm dò, thản nhiên nói: "Việc này sau này bàn luận tiếp nhưng trước phải xử lý chuyện hậu sự của sư phụ người đã." Đối với y mà nói, phản ứng của Phiền Tế Cảnh đã làm cho y mừng rỡ. Y nguyên tưởng rằng lấy cá tính cổ hủ chất phác của Phiền Tế Cảnh, lúc biết tất nhiên sẽ miệng đầy lễ nghi đạo đức cự tuyệt y cả nghìn dặm. Nhưng kết quả là hần từ chối cũng là từ chối rồi, nhưng là từ chối mập mờ không rõ, do dự không chắc. Chỉ cần không phải nghiêm tử đánh chết, hần liền tự tin có thể xua tan mây đen để thấy khoảng trời không.

Phiền Tế Cảnh lén lút thở phào nhẹ nhõm nói: "Biểu ca thật sự biết hung thủ là ai?"

"Ta không biết hung thủ là ai, nhưng có người có lẽ sẽ biết."

"Người nào?"

"Tam sư thúc của người." Hoa Hoài Tú nói, "Chưởng môn qua đời chuyện lớn như vậy cũng không lộ diện, phương diện này nhất định có nguyên nhân khác."

Phiền Tế Cảnh cau mày nói: "Tam sư thúc bế quan đã lâu, có lẽ đã không còn nghĩ đến chuyện phạm tục nữa."

"Đến tột cùng là không nghĩ hay không thể nghĩ, tổng thể phải gặp qua mới biết được." Hoa Hoài Tú dừng một chút nói, "Không thể bỏ qua bất cứ một đầu mối nào."

Phiền Tế Cảnh còn đang do dự, Hoa Hoài Tú đã giải quyết dứt khoát, "Chờ ta ăn xong phải đi gặp mặt hần"

"Ách."

"Được rồi, mặt đâu?" Hoa Hoài Tú tựa hồ bây giờ mới nhớ tới cái bát mì trắng nọ.

Phiền Tế Cảnh nhìn mì trên mặt đất không biết từ khi nào đã bị hắt không cẩn thận lộn một vòng, vẻ mặt xấu hổ.

Hoa Hoài Tú nói: "Quên đi, ta sẽ tìm thêm cái gì khác nữa để ăn."

"Không có gì ăn đâu." Phiền Tế Cảnh vừa nói, vừa sờ sờ cái bụng lồi lên sụt xuống, "Mới vừa rồi tại phòng bếp không có chuyện gì, ta nhân tiện đã ăn..."

Hoa Hoài Tú: "..."

Giữa hai lựa chọn để bụng đói cùng đi gặp Tổng Bách Lâm, Hoa Hoài Tú chọn cái trước, vì vậy chỉ có thể mang theo cái bụng đói đi đến Phi Long động nơi Biển Phong đang bế quan.

Phiền Tế Cảnh thấy y sắc mặt khó coi, không dám sửa bậy, im lặng không lên tiếng theo sát phía sau y.

Tới trước Phi Long động, Phiền Tế Cảnh nói: "Ta đi trước thông báo một tiếng."

Hoa Hoài Tú đói đến nói cũng chẳng muốn nói, tùy tiện phát phát tay.

Phiền Tế Cảnh cẩn cẩn dục dục mà đi tới cái động khẩu, tiếng kêu nhỏ như tiếng gió: "Tam sư thúc."

Hoa Hoài Tú cùng hắt cách nhau ba bốn thước, thấy hắt đôi môi trên dưới chuyển động, lại không nghe thấy có âm thanh nào phát ra, không nhịn được hỏi: "Người đang làm cái gì vậy?"

"Ta đang thông báo." Phiền Tế Cảnh thanh âm ép tới cực thấp

"Người như vậy người nào nghe đến được?" Hoa Hoài Tú tức giận nói.

Hắt vừa dứt lời, chỉ nghe bên trong truyền ra thanh âm khàn khàn của một người nói: "Người nào?"

Phiền Tế Cảnh sửa sang lại quần áo, cung kính nói: "Môn hạ đệ tử chưởng môn Phiền Tế Cảnh cầu kiến Biển sư thúc."

Bên trong nhất thời yên lặng.

Hoa Hoài Tú chống giữ trong được tùy tiện tìm một tảng đá ngồi xuống.

Cái môn y vừa mới dính lên hòn đá, đã nghe Biển Phong trầm giọng nói: "Vào đi."

Phiền Tế Cảnh lúc này mới nhẹ nhàng mà đẩy cửa ra.

Hoa Hoài Tú đứng lên đi theo, vừa cất bước, lại nghe Biển Phong nói: "Những người khác trước ở ngoài cửa chờ."

Phiền Tế Cảnh thấy Hoa Hoài Tú cau mày, lập tức cho y một cái ánh mắt trấn an đừng nháo.

Hoa Hoài Tú hừ lạnh một tiếng, tâm không cam tình không nguyện mà ngồi xuống.

Đi vào bên trong động, Phiền Tế Cảnh liền nghe thấy mùi đàn hương thanh nhã thơm mát truyền tới, làm cho tâm nguyên bản lo sợ chậm rãi bình phục an ổn lại.

Biển Phong khoanh chân ngồi ở trên tháp đá trong động. Bởi vì lâu ngày không tiếp xúc với ánh sáng mặt trời mà trở nên tái nhợt dị thường, đồng tử lộ ra sắc hổ phách thần nhiên.

"Tam sư thúc." Cánh cửa chậm rãi khép lại, trong phòng còn lại ngọn đèn yếu ớt chống đỡ hắc ám xâm nhập.

Biển Phong chậm rãi mà nâng mắt lên, "Người đã đến rồi."

Phiền Tế Cảnh buông xuống con ngươi trong mắt nói: "Sư phụ đã qua đời."

Biển Phong gật đầu nói: "Nhị sư thúc của ngươi đã nói cho ta biết rồi."

"Đệ tử vốn không muốn quấy rầy sự thanh tĩnh của sư thúc, thăm nghĩ muốn mời sư thúc rời núi, chủ trì hậu sự của sư phụ."

Biển Phong nói: "Có nhị sư thúc của ngươi rồi, cần ta quan tâm làm gì."

Phiền Tế Cảnh im lặng.

“Các loại tin đồn sư phụ người bị làm hại, năm sư đệ đã báo cho ta nghe.” Biển Phong khẩu khí dừng một chút, tựa hồ nói quá dài hao phí của hắn nhiều tinh lực lắm rồi, thế nên tốc độ nói chuyện càng thả chậm.” Cái án tử bây giờ giao cho người điều tra.”

Phiền Tế Cảnh tất cung tất kính nói: “Đúng vậy.”

Biển Phong mắt nhìn ngọn đèn, thở dài nói: “Người chết như đèn tắt. Có một số viện chó cổ chấp quá.”

Phiền Tế Cảnh thân thể chấn động, há mồm giống như muốn phản bác, nhưng ánh mắt chạm đến thế giới trong cặp mắt màu hổ phách kia, lời nói lại bị cường ngạnh nuốt xuống, nhẹ giọng nói: “Đa tạ sư thúc dạy bảo.”

“Tha thứ được chỗ tha thứ” Biển Phong nói một câu thâm ý, nhẹ nhàng phát tay nói: “Người đi đi”

Phiền Tế Cảnh lại vừa cung kính vừa thi lễ, thụt lùi đi ra.

Hoa Hoài Tú thấy hắn đóng lại cánh cửa, cùng hắn đi ra năm sáu thước, mới hạ giọng hỏi: “Như thế nào?”

Phiền Tế Cảnh lắc đầu nói: “Sư thúc cũng không biết hung thủ là ai.”

Hoa Hoài Tú thất vọng nói: “Một điểm đầu mối cũng không có?”

“Sư thúc bế quan nhiều năm như vậy, chúng ta chó đẻ việc này làm kinh động phiền nhiễu tới lão nhân gia.”

Hoa Hoài Tú giờ phút này đã có chút dỗi đến không chịu nổi, cũng không cảm thấy trong bụng trống trơn khó chịu, tâm tư lại lần nữa sống lại đứng lên nói: “Nếu án tử không đầu mối, người liền tranh thủ ngấm tại chuyện của người và ta?”

Phiền Tế Cảnh cả kinh, mặt cùng rặng mây hồng giống nhau, phát hồng từ căn cổ tràn lên trên.

11. Quyển 2 - Chương 2: Chân Tướng Không Rõ (nhị)

Hoa Hoài Tú cảm thấy thú vị đùa nói: “Người như vậy, làm ta giống như đang đùa giỡn con gái nhà lành.”

“Biểu ca.” Phiền Tế Cảnh áp ứng nói, “Người đừng nên như vậy”

“Như vậy làm sao?” Hoa Hoài Tú thật ra đã bị phản ứng của hắn khơi dậy hứng thú, không khỏi tiến lên từng bước, như đang đồ tể (giống như lưu manh) nâng cằm hắn nói: “Là cái dạng này hả?”

Phiền Tế Cảnh ngẩng đầu, đôi mắt lại lóe ra mấy phần thủy quang, phía trên mặt lại càng đỏ thêm, phảng phất như quả táo tươi ngon mọng nước, quả thực đáng yêu đến cực điểm.

Hoa Hoài Tú cảm giác được ngực chính mình đập mạnh một chút, cơ hồ muốn nhào đến cắn một miếng lớn.

Phiền Tế Cảnh đột nhiên quay đầu nhìn về phía đường đi nói: “Biểu ca. Có người tới.”

Hoa Hoài Tú không được tự nhiên mà ly khai ánh mắt nói: “Người và ta đều mặc quần áo, sợ cái gì người đến?”

Phiền Tế Cảnh cúi đầu, xem khoảng cách mũi giày của chính mình, sau đó lui ra sau hai bước nói: “Người đứng gần quá rồi.”

“Người và ta đều là nam tử, sao phải để ý?” Hoa Hoài Tú vô tội mà nhìn hắn.

Phiền Tế Cảnh lúng túng nói: “Nhưng là người vừa mới...”

“Vừa mới như thế nào?” Hoa Hoài Tú ra vẻ tà ác mà nhún mày.

Phiền Tế Cảnh sắc mặt đột nhiên nghiêm túc, xoay người sang chỗ khác.

Trên lối đi, một đệ tử phái Cửu Hoa vội vã chạy tới.

Hoa Hoài Tú kinh ngạc mà nhìn hắn một cái.

Bọn họ vừa mới rồi cũng xem như nói một hồi lâu rồi, vậy thì còn quá xa để hắn nghe thấy tiếng bước chân của đối phương?

Đệ tử phái Cửu Hoa đi gần tới trước mặt, cung kính nói: "Phiền sư huynh, sư phụ cho mời."

Phiền Tế Cảnh nhận ra hần là môn hạ của Tổng Bách Lâm môn hạ, vội vàng nói nhanh tiếng cảm tạ, đi theo hướng hần vừa đi đến.

Hoa Hoài Tú mặc dù tức giận người đệ tử không nhận được tình hình, phá đám chuyện tốt, nhưng trong lòng vẫn đối với Tổng Bách Lâm sinh ra vài phần tò mò, liền đi theo đoạn đường phía sau bọn họ.

Sau khi đến đại đường, liền thấy bốn người Tổng Bách Lâm, Ngô Thường Bác, Quan Tĩnh, Chu Liêu Đại, Thượng Quan Đình Ninh cùng Thi Kế Trung đang ngồi.

Tổng Bách Lâm thấy hần cùng Hoa Hoài Tú tiến vào, nguyên bản sắc mặt âm trầm lại đen thêm vài phần, "Hoa công tử. Chúng ta muốn nói chuyện nội vụ của Cửu Hoa phái, mời tránh đi."

Kỳ thật Hoa Hoài Tú lúc từ xa nhìn thấy tình thế này, liền có dự cảm sợ rằng không giống chuyện tầm thường, chỉ là không nghĩ hần lại nói trực tiếp như vậy. Y mặc dù tâm cao khí ngạo, nhưng là chuyện riêng của môn phái kị nhất là có người bên ngoài ở đây, bởi vậy chấp tay, xoay người liền trở về phòng.

Hần đi rồi, Phiền Tế Cảnh đi đến bên người Thi Kế Trung ngồi xuống.

Tổng Bách Lâm thấy mọi người đều nhìn mình, chậm rãi nói: "Di thể sư huynh không thể bảo tồn được nên buông ra thôi."

Mọi người hai mặt nhìn nhau, đều cúi đầu không nói.

Mùi thi thể thoithừa buồn nôn đã dần dần từ linh đường tràn ngập ra. Đem thi thể hạ táng vốn là tiếng nói treo ở trong lòng mỗi người, nhưng không ai dám nói ra trước. Dù sao bị giết một cách không rõ ràng như vậy hung thủ lại vẫn đang tiêu dao ngoài vòng pháp luật, bây giờ đưa hần hạ táng, chính là làm hần chết không nhắm mắt.

Ngô Thường Bác trầm ngâm nói: "Hay là hoãn chậm lại đi? Dù sao hung thủ còn chưa có tìm được."

"Không còn kịp rồi." Tổng Bách Lâm vừa nói, từ rút từ trong tay áo ra một phong thư, "Long Tu Phái đưa thư tới, nói muốn cùng chúng ta liên hợp lại đối phó ma giáo."

Ngô Thường Bác cau mày nói: "Ma giáo từ lúc quay về Bể Nghê sơn vẫn an phận thủ thường, vẫn chưa có việc xấu truyền lưu trong giang hồ mà? Hơn nữa trước trận chiến không phải đã có triều đình bao vây tiêu diệt rồi sao? Sao lại muốn liên hợp đối phó?"

Tổng Bách Lâm nói: "Trong chốn giang hồ sự tình có khi nào phân đúng sai, đều là lập trường bất đồng. Trước đó ma giáo khuếch trương sinh ý, làm cho không ít môn phái oán thán. Hôm nay lại gặp triều đình bao vây tiêu diệt, thực lực không lớn bằng trước đây. Những môn phái này hiển nhiên muốn vội vàng đến đánh cho rơi xuống nước."

Ngô Thường Bác nói: "Cửu Hoa phái chúng ta luôn độc lập không liên quan, sao lại cùng chúng ta có quan hệ?"

Tổng Bách Lâm ý vị thâm trường nói: "Không có vấn đề gì, không phải ngươi hay ta nói là có thể được tính, muốn nói phải là cường môn."

"Chương môn?" Chương môn sư huynh không phải đã... "Ngô Thường Bác nao nao nói: "Ngươi nghĩ muốn thay mặt đối đầu?"

Tổng Bách Lâm nói: "Thay mặt đối đầu vốn là bằng môn tà đạo, không phải là cách giải quyết của chính đạo."

Ngô Thường Bác nghe hần nói ý của mình vốn là của bằng môn tà đạo, trong lòng bực mình, hừ lạnh nói: "Vậy ngươi có đề nghị tốt nào?"

Tổng Bách Lâm nói: "Nhân sinh ai không chết? Chương môn kể vị luân phiên vốn là chuyện thường tình."

Ngô Thường Bác nói: "Nhưng hung thủ sát hại chương môn còn chưa bắt được!"

"Chỉ cần chúng ta không nói, ai biết chương môn vốn là bị mưu hại?" Tổng Bách Lâm lạnh lùng nhìn hần.

Ngô Thường Bác cau mày: "Người nhìn ta là gì?"

"Không có gì, chỉ có chút lo lắng người không trông nom được cái miệng của mình."

Ngô Thường Bác đột nhiên giận dữ nói: "Trông nom không được miệng mình? Ta ngay lúc Cửu Hoa Sơn trên dưới không yên, ta sẽ đối với người nào không trông nom được miệng mình?"

Hắn khí thế nói ra nhưng thật làm cho Tống Bách Lâm yên lòng, "Ừ. Nhớ kỹ đừng ra khỏi Cửu Hoa Sơn."

"Người..."

Ngô Thường Bác vừa định phản bác, Bách Lâm đã đem mặt hướng về phía Quan Tĩnh. "Người là đại đệ tử bốn môn, hậu sự của chương môn sư huynh liền giao cho người xử lý."

Quan Tĩnh đứng dậy cung kính nói: "Vâng"

Chu Liêu Đại liếc mắt nhìn hắn một cái, trong mắt rất không cam lòng.

Tống Bách Lâm lại hỏi Phiền Tế Cảnh: "Ăn tử đã có manh mối?"

Phiền Tế Cảnh chán nản mà lắc đầu.

Quan Tĩnh có thâm ý khác mà nhìn hắn một cái.

Ngô Thường Bác rốt cục bắt được cơ hội, chê cười nói: "Một tháng ra hạn chưa đến, người sốt ruột như vậy làm gì?"

Tống Bách Lâm nói: "Sớm ngày tra ra hung thủ, cũng là sớm ngày chọn được người mang tước vị chương môn."

"Lời này của người..." Ngô Thường Bác hai tròng mắt hướng Quan Tĩnh một cái, khóe miệng giật giật, không nói thêm gì nữa.

Tống Bách Lâm đảo qua mọi người trong đường nói: "Hôm nay trong phái xảy ra đại biến cố như vậy, các người đều phải cố lên tinh thần mới được."

"Vâng." Mọi người cùng đáp lại.

Phiền Tế Cảnh từ đại đường đi ra, liền thấy Hoa Hoài Tú dựa lưng vào vách tường, một tay cầm gà nướng, một tay cầm đĩa, kéo ra từng chút một mà ăn. Nhìn tốc độ của y, hiển nhiên là vô cùng đói, nhưng nhìn động tác của y, lại ưu nhã như nước chảy mây trôi.

Hoa Hoài Tú bắt gặp thấy hắn đang nhìn chằm chằm gà nướng của mình, cười nói: "Thừa dịp các sư thúc người không có ở đây, cầm một con gà nướng không xem như là trộm đi?"

Phiền Tế Cảnh nói: "Người bụng đói ăn gà không sợ mỡ sao?"

"Chung quy so với chết đói tốt hơn." Hai tròng mắt y nhìn về phía sau, bốn người Quan Tĩnh, Chu Liêu Đại theo thứ tự đi ra.

Đây là đi qua Nhạc ý cư nhất định phải qua đường này. Mặc dù Tống Bách Lâm cùng bọn họ biểu hiện ra là đang thu binh, nhưng người nào trong đầu đều biết đây chỉ là tạm thời. Nếu Phiền Tế Cảnh không tìm được hung thủ, hoặc nếu hắn tìm được hung thủ là bất cứ ai trong hai bên, như vậy ngọn lửa chiến tranh vẫn như cũ lại dấy lên.

Chu Liêu Đại đi tới, vỗ vỗ bả vai Phiền Tế Cảnh nói: "Tra tìm hung thủ vẫn còn có cơ hội."

Phiền Tế Cảnh gật đầu nói: "Vâng, nhị sư huynh."

Chu Liêu Đại thở dài nói: "Nghĩ lúc sư phụ còn sống, diện mạo sư thúc sao mà hòa ái dễ gần."

Ngụ ý là, hôm nay diện mục thực sự đã thay đổi.

Thi Kế Trung nói: "Sư thúc cũng chỉ là chủ trì việc công làm việc."

Chu Liêu Đại liếc mắt nhìn hắn một cái, khóe miệng khinh thường quăng qua, ý nói: "Vậy sao. Dù sao sư thúc đang có ý định chọn người làm tân chương môn kế nhiệm."

Thi Kế Trung sắc mặt đột biến, đang muốn phát tác, lại bị Quan Tĩnh kéo nhẹ một cái, đành phải kiềm chế xuống.

Chu Liêu Đại không biết đủ, đối với Phiên Tế Cảnh nói: "Ấn xảy ra ngày đó ai không ở đây, người nào đang nói dối, quan trọng hơn là phá án phải có chứng cứ." Hiển nhiên là đã biết Thi Kế Trung cùng Quan Tĩnh lúc ấy không ở trong phòng, mà ở hoa viên.

Thi Kế Trung mặt trắng đến đỏ đậm.

Quan Tĩnh thản nhiên nói: "Không thể nói thực không may, làm sao chỉ có một người."

Hắn chỉ đến chính là lúc đầu Chu Liêu Đại sống chết không muốn nói mình lúc đó ở nơi nào.

Chu Liêu Đại tự tranh luận một hồi rồi không có hứng thú, không khỏi có chút hậm hực.

Sắc trời càng ngày càng tối, bóng mọi người trên cánh cửa cũng mơ hồ đứng lên.

Quan Tĩnh đột nhiên mở miệng nói: "Tam sư đệ, ta có lời muốn nói với người."

Phiên Tế Cảnh quay đầu liếc Hoa Hoài Tú một cái.

Hoa Hoài Tú nhún vai nói: "Chuyện riêng của Cửu Hoa Phái các người thật nhiều."

"Hoa công tử nếu có hứng thú, liền cùng nhau nói cũng không sao." Quan Tĩnh vừa nói, vừa tiện thể xoay người, lại nghe Chu Liêu Đại nói: "Đại sư huynh, nếu ta cũng có hứng thú thì sao?"

Quan Tĩnh thản nhiên nói: "Người nếu có bản lĩnh nghe tường tận, xin mời tự nhiên."

Chu Liêu Đại sắc mặt nhất thời cực kỳ khó coi. Đáng tiếc ban đêm bầu trời tối đen, trừ Thượng Quan Đình Ninh đang dựa vào thật gần, không người nào chú ý.

Phiên Tế Cảnh cùng Hoa Hoài Tú một đường đi theo Quan Tĩnh, thẳng đến vào trong phòng.

"Mời ngồi." Quan Tĩnh đốt đèn, sau đó là tư thế xin mời.

Phiên Tế Cảnh cùng Hoa Hoài Tú ngồi xuống.

Quan Tĩnh nói: "Ta biết các người trong lòng tất nhiên còn có nghi vấn."

Hoa Hoài Tú chọn mi nói: "Người nguyện ý nói?"

"Sư phụ đã chết, có một số việc đặt trong lòng cũng vô dụng." Quan Tĩnh dừng một lúc, chậm rãi nói, "Các người không phải muốn hỏi, vì sao sư phụ đối với nhị sư đệ, ngũ sư đệ giữ lại chiêu thức cuối cùng sao?"

Hoa Hoài Tú hỏi: "Vì sao?"

"Vì không để bọn họ cùng ta tranh đoạt vị trí chương môn."

Quan Tĩnh đưa ra đáp án nằm trong dự liệu của Phiên Tế Cảnh cùng Hoa Hoài Tú.

"Kỳ thật nhị sư đệ nói câu kia cũng không có sai. Nếu như người không xuất môn, như vậy lúc đầu học tiên liền kiếm pháp, người cũng có một phần." Quan Tĩnh vẻ mặt vốn lạnh nhạt, mặc dù việc sư phụ hại đồ đệ nghe rợn người như vậy, khuôn mặt hắn lại vẫn như cũ không chút dao động.

Hoa Hoài Tú cau mày nói: "Là chương môn một phái, hắn muốn truyền ngôi vị chương môn cho người nào. Chẳng lẽ Chu Liêu Đại và Thi Kế Trung lại có năng lực làm thay đổi quyết định của hắn?"

Quan Tĩnh lắc đầu nói: "Hắn sợ không phải là nhị sư đệ cùng ngũ sư đệ thay đổi quyết định của hắn, mà là sợ bọn họ ảnh hưởng tới quyết định của ta."

Hoa Hoài Tú nói: "Ta không hiểu."

Quan Tĩnh nói: "Nhị sư đệ đối với ngôi vị chương môn sớm đã có dã tâm. Sư phụ nói hắn tâm tư bên trong thường xuyên hữu ý vô tình mà hạ thấp ta."

Hoa Hoài Tú mặc dù không chính tai nghe được hắn nói gì, nhưng trải qua mấy ngày ở chung, cũng có thể đoán ra đại khái.

“Như vậy còn ngũ sư đệ?”Phiền Tế Cảnh đột nhiên mở miệng.

Quan Tĩnh ngưng mi.

Phiền Tế Cảnh nói:“Ngũ sư đệ đối với đại sư huynh vẫn là càng thêm tôn kính.”

“Ngũ sư đệ không sai. Sai chính là ta.” Quan Tĩnh chậm rãi phun ra một câu làm Hoa Hoài Tú cùng Phiền Tế Cảnh ghen hòng nhìn trần trời,”Là ta đối với hần có ý nghĩ không an phận.”

12. Quyển 2 - Chương 3: Chân Tướng Không Rõ (tam)

Phiền Tế Cảnh gốc ghech hồ đồ mà hỏi tới một câu,”Thế nào là có ý nghĩ không an phận?”

Quan Tĩnh trong mắt hiện lên một mặt ý cười, sau đó nhìn về phía Hoa Hoài Tú.

Hoa Hoài Tú ho khan bỏ qua quay đầu sang một bên.

Phiền Tế Cảnh mở miệng mà nhìn hai người, đột nhiên bưng tỉnh đại ngộ vội vàng bổ sung nói:”Kỳ thật, người không phải cổ cây, sao có thể vô tình?Chỉ cần không ngại người khác, là nam hay nữ cũng không cần lưu tâm quá mức.”

Hần vừa mới nói chuyện, đã thấy Hoa Hoài Tú hai mắt sáng trong suốt mà dõi theo hần, nhất thời vẻ vờ linh tinh thêm cho đủ mà giải thích:”Đại sư huynh cùng ngũ sư đệ đều là lương tình tương duyệt, cũng là chuyện tốt.”

“Đáng tiếc sau khi sư phụ biết, nổi trận lôi đình.”Quan Tĩnh thở dài, nhắc ống tay áo lên, lộ ra cánh tay có vết thương do kiếm gây nên,”Vết thương này chính là do sư phụ lưu lại.”

Hoa Hoài Tú nói:”Bởi vì người nhất định không từ bỏ Thi Kế Trung, cho nên sư phụ người muốn giết hần?”

Quan Tĩnh đồng tử hơi co lại, mơ hồ có ý tự trách. Hần lắc đầu nói:”Không. Ta cùng ngày đã đối với sư phụ thề, từ nay về sau nhất định đối với ngũ sư đệ đoạn tuyệt suy nghĩ.”

Phiền Tế Cảnh nghi hoặc nói:”Đã như vậy, vì sao sư phụ còn muốn truyền thụ không đầy đủ tiên liên kiếm pháp cho ngũ sư đệ?”

Hoa Hoài Tú tức giận mà trừng mắt liếc hần một cái:”Cảm tình đâu phải nói buông là có thể buông?”

Phiền Tế Cảnh nói:”Nhưng đại sư huynh đã thề độc.”

Hoa Hoài Tú nói:”Ta nếu đối với người thề nói ta sau này sẽ không thích người nữa, cũng nhất định là lừa gạt người.”

Phiền Tế Cảnh mặt nhất thời trở thành màu gan heo.

Quan Tĩnh đối với sự biểu lộ bất thành linh của Hoa Hoài Tú cũng không cảm thấy kinh hãi,”Không sai. Ta thề cũng là vì sợ sư phụ đối với sư đệ gây bất lợi, nhưng nếu sư phụ thật sự muốn đối với ngũ sư đệ gây bất lợi, thì sao phải vì một cái lời thề nhỏ nhỏ của ta mà để ý? Sau hần lại nói muốn đồng thời truyền thụ tiên liên kiếm pháp cho cả ba người chúng ta, ta đã cảm thấy được trong đó có gì đó kỳ quặc.”

Hoa Hoài Tú chợt xoa miệng nói:” Như thế xem ra, người đối với sư phụ người luôn có tâm đề phòng?”

Quan Tĩnh có thâm ý mà nhìn Phiền Tế Cảnh.

Phiền Tế Cảnh thở dài nói:”Sư phụ xưa nay đối với bề dưới đều nghiêm khắc.”

Hần nói uyển chuyển khéo léo, nhưng hai người ở đây có người nào không hiểu?

Quan Tĩnh nói:”Sư phụ vốn là tách ra dạy ta tiên liên kiếm pháp riêng. Hần nói là vì khảo nghiệm thiên tư học võ của ba người chúng ta, nhưng ta biết, chuyện không đơn giản như thế. Cho nên bí mật tìm ngũ sư đệ để hần đem những chiêu thức đã học được luyện lại một lần, mới phát hiện sư phụ dạy thiếu đi chiêu thức cuối cùng. Ta hướng sư phụ nói bóng nói gió mấy phen, mới biết được, một thức cuối cùng vốn là thức kiếm hãm, nếu khi luyện không học, sẽ rất dễ dàng tẩu hỏa nhập ma.”

Hoa Hoài Tú lấy tay nhẹ nhàng gõ gõ lên trán, "Nói như vậy, sư phụ người cũng xem như dụng tâm lương khổ."

Phiền Tế Cảnh nói: "Dụng tâm lương khổ?"

Hoa Hoài Tú nói: "Một sư phụ muốn hại đệ tử của chính mình, còn muốn lừa gạt một vòng tròn lớn như vậy chẳng lẽ không phải dụng tâm lương khổ?"

Quan Tĩnh nói: "Sư phụ luôn coi trọng danh tiếng của mình, đừng nói đến tội danh sát đồ như vậy, nói ngay cả bình thường chỉ một cái hiểu lầm nhỏ nhoi cũng muốn mãi giải thích, thẳng đến khi đối phương sau này không có lại dám như vậy nữa mới bằng lòng bỏ qua."

Hoa Hoài Tú chậm rãi buông tay, đặt ở trên bàn, hai mắt gắt gao mà nhìn hấn, từ từ nói: "Nhưng kể từ đó, động cơ giết sư phụ của người cũng đã hết sức sáng tỏ rồi."

Chỉ cần Bộ Lâu Liêm còn sống trên đời này một ngày, Quan Tĩnh cùng Thi Kế Trung chẳng những không thể ở cùng một chỗ, mà Thi Kế Trung còn có thể bị nguy hiểm đến tính mạng. Ở loại tình huống áp bách này, Quan Tĩnh cũng được, Thi Kế Trung cũng được, đều có động cơ sát hại Bộ Lâu Liêm.

Quan Tĩnh sắc mặt không thay đổi gắt đầu nói: "Ta từ trước đã nghĩ muốn nói rõ ràng rồi. Ta không phải hung thủ, nhưng ta không có chứng cứ chứng minh ta không phải hung thủ."

Hoa Hoài Tú thần sắc đột nhiên buông lỏng, cười nói: "Bản thân ta vẫn là nguyện ý tin tưởng người."

Quan Tĩnh nói: "Đối với ta mà nói, chức vị chưởng môn bất quá chỉ là thứ yếu. Nói không muốn, ta đích xác muốn chờ qua mấy năm. Nói muốn, nó lại là một củ khoai lang nóng phỏng tay."

"Củ khoai lang nóng phỏng tay?" Hoa Hoài Tú vĩnh tại.

Quan Tĩnh nói: "Chức vị chưởng môn chỉ có một, người mơ ước nó cũng không phải chỉ có một người."

Phiền Tế Cảnh nói: "Nhị sư huynh có lẽ là nhất thời hồ đồ."

"Cũng không phải chỉ có mình hấn." Hoa Hoài Tú nói, "Người đừng quên rằng, ta đã từng nói còn có sư thúc của người."

Quan Tĩnh trầm mặc, coi như ngầm thừa nhận.

Phiền Tế Cảnh mờ mịt nói: "Nếu vậy bây giờ nên làm thế nào mới phải?"

Quan Tĩnh trầm ngâm một lúc lâu, mới chậm rãi mở miệng nói: "Ta không có chứng cứ chứng minh chính mình trong sạch, sư thúc cùng nhị sư đệ cũng không có."

Hoa Hoài Tú trong lòng vừa chuyển mà giật mình, tựa hồ nghĩ tới cái gì đó, đôi mi thanh tú lập tức cau lại thành một đường.

Quan Tĩnh coi như không nhìn thấy nói: "Kế thừa chức vị chưởng môn không thể hoãn thêm nữa, lại không thể để cho người có tâm địa hung ác giành được, nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có một lựa chọn."

Hoa Hoài Tú đột nhiên lên tiếng nói: "Không được!"

Quan Tĩnh lạnh nhạt mà nhìn y.

Hoa Hoài Tú nói: "Cho dù người đồng ý, sư thúc người cũng không nhất định sẽ đồng ý."

Quan Tĩnh khoan thai nói: "Người không phải là sư thúc của ta, như thế nào lại biết bọn họ sẽ không đồng ý."

Hoa Hoài Tú nói: "Người không phải mới nói bọn họ cũng có dã tâm?"

"Ta sao lại không biết? Nhưng lúc cần phải lùi bước thì nên lùi bước." Quan Tĩnh nhìn Phiền Tế Cảnh, "Tam sư đệ, ý của người sao?"

Phiền Tế Cảnh nhìn một chút Hoa Hoài Tú, vừa nhìn y, ngây người hồi lâu, mới nói: "Đại sư huynh, ý người sẽ không phải là..."

“Chức vị chương môn sẽ do người kế vị.” Giọng Quan Tĩnh âm vang hữu lực.

Hoa Hoài Tú tâm trầm xuống.

Một trước một sau đi trong tiểu đạo ở hoa viên.

Bóng đêm đã sâu.

Hoa Hoài Tú hữu ý vô tình mà thả chậm cước bộ, nhưng lại phát hiện Phiền Tế Cảnh vẫn mãi chưa đi lên, cuối cùng không nhịn được nữa mà dừng lại cước bộ, bất đắc dĩ mà nhìn hẩn.

Phiền Tế Cảnh cũng đứng lại tại chỗ, vô tội mà nhìn y.

Hoa Hoài Tú nói: “Vì sao không đi lên?”

Phiền Tế Cảnh nói: “Đường nhỏ, sẽ dẫn lên hoa cỏ ven đường.”

Kỳ thật mặc dù nói là nhỏ, nhưng nếu hai người muốn sóng vai mà đi cũng không phải không thể, chỉ là không thể tránh được vai chạm vai mà thôi.

Hoa Hoài Tú bữu môi nói: “Vậy người tính giải quyết việc kia như thế nào?”

Phiền Tế Cảnh khấn cầu mà thấp giọng thở dài nói: “Biểu ca.”

“Người thật sự muốn làm chương môn?” Hoa Hoài Tú trong lòng căng thẳng.

Phiền Tế Cảnh trên mặt trong tích tắc xuất hiện sự trống rỗng, lập tức lúng túng nói: “Ta không biết.”

Hoa Hoài Tú tự giấu mà xoay người nói: “Thân là đệ tử Cửu Hoa, làm như thế nào lại không nghĩ muốn làm chương môn đây?” Y nguyên tưởng rằng Phiền Tế Cảnh sẽ phản bác lại, trong ấn tượng của y, hẩn không phải là loại người ham muốn danh lợi quyền thế, trên thực tế, trong mắt y Phiền Tế Cảnh luôn là một tên ngốc. Nhưng lần này, phía sau lại thật lâu không có lời đáp lại.

Hẩn nhìn về phía vườn hoa.

Hoa hồng lá xanh giấu ở trong bóng đêm, lại hòa thành một màu, không phân ra thứ nào.

Tiếng bước chân dồn dập từ đầu kia chạy tới, chỉ là thân ảnh mờ mờ, nhưng Phiền Tế Cảnh cùng Hoa Hoài Tú đều nhận ra đó là đệ tử của Tổng Bách Lâm.

Hoa Hoài Tú tầm mắt vừa chuyển, đem áp lực trong lòng tích tắc dâng lên nén xuống nhìn có chút hả hê, thấp giọng nói: “Có thể là tay chân của sư thúc người đã thu được tin tức rồi.”

Phiền Tế Cảnh cũng thấp giọng trả lời: “Biểu ca không hy vọng ta làm chương môn?”

Đương nhiên.

Hai chữ này thiếu chút nữa thì buột miệng nói ra.

Nhưng thấy người đệ tử kia chạy gần tới trước, Hoa Hoài Tú không thể làm gì khác hơn là hàm hồ mà sửa lời nói: “Chỉ là lo lắng người khó có thể thích ứng thôi.” Cửu Hoa Phái quan hệ bên trong phức tạp, sợ là Phiền Tế Cảnh khó có thể khống chế.

Đệ tử kia đi tới trước mặt Hoa Hoài Tú cùng Phiền Tế Cảnh, hành lễ nói: “Phiền sư huynh, sư phụ cho mời.”

Hoa Hoài Tú chọn mi ra hiệu.

Đệ tử cung kính nói: “Sư phụ chỉ mời Phiền sư huynh, vẫn chưa mời Hoa công tử.”

Hoa Hoài Tú nói: “Ta chỉ muốn hỏi là, đã trễ thế này, Tổng đại hiệp còn chưa ngủ?”

Đệ tử nói: “Sư phụ còn đang chờ Phiền sư huynh.”

Hoa Hoài Tú nói: “Lại nói tiếp, ta đang muốn đi ra phía sau trạch một chút, Tổng đại hiệp sẽ không có ý gì đi?”

Đệ tử kia sững sốt rồi nói: “Nhưng như đã muộn như thế này...”

“Tổng đại hiệp cũng không ngủ sao?”

Đệ tử cầu cứu mà nhìn về phía Phiên Tế Cảnh.

Phiên Tế Cảnh bắt đắc dĩ mà kêu:” Biểu ca.”

Hoa Hoài Tú nghiêng mắt nhìn liếc hần. Dung nhan xinh đẹp sáng rõ dưới ánh trăng hiện ra vài phần thanh lãnh ngày thường khó gặp.

Phiên Tế Cảnh lời đã vọt tới yết hầu bị cường ngạnh chống đối đối thành yêu cầu,”Chỉ đi một lần thôi.”

Hoa Hoài Tú khóe miệng cong lên, đắc ý không nói lên lời.

Phiên Tế Cảnh co rụt vai, lướt qua bên người y, đi ở phía trước dẫn đường.

Hoa Hoài Tú trong miệng nói là chỉ tùy tiện đi một chút, nhưng là hai chân lại càng không ngừng đi vòng quanh nơi Tổng Bách Lâm ở.

Phiên Tế Cảnh từ lúc vào phòng đến bây giờ đã là một nén nhang, nếu là bình thường, cũng không thấy sao. Nhưng Quan Tĩnh vừa chân trước mới nói muốn đưa hần lên làm chuông môn, Tổng Bách Lâm chân sau đã cấp bách không chịu được mà gặp hần, tuy nói rằng tên ấy chưa chắc đã biết chuyện Quan Tĩnh cùng bọn họ nói với nhau, nhưng tâm phòng ngự không thể không có, nhất là ở trong không khí quỷ dị của Cửu Hoa Phái.

Y trong đầu không khỏi hiện lên rất nhiều ý niệm. Thí dụ như, Tổng Bách Lâm thật sự là hung thủ, muốn giết Phiên Tế Cảnh thì nên làm cái gì bây giờ? Lại thí dụ như, Phiên Tế Cảnh bên trong kêu cứu, tốt nhất là dùng phương pháp gì đây.

Ngay lúc y suy nghĩ miên man đến tình thế càng ngày càng bất an, cánh cửa kêu một tiếng mở ra.

Phiên Tế Cảnh từ bên trong chậm rãi đi tới.

Hoa Hoài Tú tâm tình buông lỏng, đang muốn từ trong góc đi tới, nhưng chân vừa giơ lên trong nháy mắt, thân thể đột nhiên đứng lại.

Dưới ánh trăng, Phiên Tế Cảnh đưa lưng về phía cửa phòng Tổng Bách Lâm chậm rãi hướng ra bên ngoài đi khỏi, hai mắt cùng khóe miệng cũng mang theo ý cười cực mỏng.

Y không nói lên lời mặt cười ấy là có ý tứ sâu xa gì, nhưng có thể khẳng định, tuyệt đối không phải là ý tốt.

13. Quyển 2 - Chương 4: Chân Tướng Không Rõ(tứ)

Gió đêm thổi qua ngọn cây, tạo ra âm thanh xào xạc.

Bóng lưng Phiên Tế Cảnh chậm rãi đi xa.

Hoa Hoài Tú cước bộ vẫn đứng yên tại chỗ như cũ. Tiếng tim được được che dấu trong tiếng lá cây, buồn bực hỗn loạn nặng nề.

Đèn phòng Tổng Bách Lâm đột nhiên tắt.

Thiên địa chìm vào trong yên lặng.

Bốn phía không tìm được dấu vết Phiên Tế Cảnh đã từng lưu lại, chỉ có ý cười đột ngột kia vẫn ở lại trong tâm trí y hồi lâu.

Hoa Hoài Tú đột nhiên đưa tay nhéo chính mình một chút, đem chính mình từ trong suy nghĩ hỗn loạn lung tung đi ra, sau đó ra vẻ trấn định mà đi dọc theo con đường nhỏ Phiên Tế Cảnh đã đi qua, quay trở về.

Vô luận ban ngày trong Cửu Hoa Phái náo loạn như thế nào, vào ban đêm, cũng yên tĩnh xuống.

Phiên đá xanh nằm dài trên đường, khiến tiếng bước chân của y trở nên rõ ràng khác thường.

“Biểu ca.”

Hoa Hoài Tú ngạc nhiên ngẩng đầu, chỉ thấy Thiền Tế Cảnh đang đứng ở phía trước năm sáu thước chờ y. Đêm tối che phủ lẫn lộn trên khuôn mặt hắc, khiến vẻ mặt hiện ra không rõ ràng. Nhưng trong đầu Hoa Hoài Tú lại hiện lên một điều, chính là mặt cười ý vị thâm trường ở ngoài cửa phòng Tống Bách Lâm.

“Biểu ca?” Thiền Tế Cảnh gọi lại một tiếng, hướng bên này đi tới.

Hoa Hoài Tú, tâm tình rối loạn, mắt thấy hắc đi tới gần, trên mặt vẫn là vẻ đôn hậu làm cho y hận không thể cầm dao chém vào cái mặt đó.

“Người đợi đã lâu?” Thiền Tế Cảnh hỏi.

Hoa Hoài Tú đột nhiên trừng mắt liếc hắc một cái, “Ai cho các người nói chuyện lâu như vậy!”

Thiền Tế Cảnh hai hàng lông mày cau nhẹ, thấp giọng nói: “Chúng ta trở về nói tiếp.”

Hai chữ “chúng ta” làm cho tâm tình Hoa Hoài Tú không hiểu sao trở nên ảm áp.

Ngay cả ý cười ảm ảnh lúc trước đều bị nhạt đi một chút.

Có lẽ, mới vừa rồi là y hoa mắt, hoặc là y suy nghĩ quá nhiều rồi.

Hoa Hoài Tú càng nghĩ càng cảm thấy chính mình chuyện bé xé ra to, không khỏi như trút được gánh nặng mà cười cười, một thân thoải mái mà đi theo.

Hai người đến trước cửa phòng Hoa Hoài Tú, đã là nửa đêm.

Thiền Tế Cảnh nhìn sắc trời một chút, nói: “Không bằng ngày mai nói tiếp?”

Hoa Hoài Tú nói: “Được.”

Thiền Tế Cảnh đang muốn xoay người trở về phòng, lại bị Hoa Hoài Tú ôm trụ cánh tay nói: “Vào trong phòng ta đến chờ đến ngày mai đi. Dù sao thời gian cũng chỉ là hai nén nhang.”

Thiền Tế Cảnh ngẩn người, dường như còn chưa có phản ứng lại, đã được y kéo vào phòng rồi.

Trong phòng rất tối.

Ánh trăng chệch theo đến phía sau cửa chiếu vào một khoảng nhỏ.

Hoa Hoài Tú quen thuộc đến thấp đèn, sau đó đối với Thiền Tế Cảnh vẫn đứng ở cạnh cửa nói: “Đem cửa đóng lại.”

Thiền Tế Cảnh do dự rồi cũng quyết định, vẫn là làm theo.

Hoa Hoài Tú ngồi ở trước bàn, tiện tay lật lên hai chén nước màu xanh, “Cách ngày mai thời gian ước chừng còn một nén nhang, ta không vội.”

Thiền Tế Cảnh cười khở ngồi xuống ở trước mặt y. “Ta chỉ sợ người quá mệt mỏi.” Hắc không đợi Hoa Hoài Tú trả lời, lại tiếp tục nói: “Kỳ thật Cửu Hoa phái phát sinh nhiều chuyện như vậy, sớm ngày rồi đi mới là thượng sách. Ta đã cùng Tống sư thúc đề cập qua rồi, hắc đáp ứng cho người xuống núi.”

Nếu đã quyết định công khai chuyện Bộ Lâu Liêm đã chết, như vậy Hoa Hoài Tú có hay không ở lại Cửu Hoa phái cũng không còn trọng yếu.

Hoa Hoài Tú sắc mặt cứng đờ, lãnh đạm nói: “Người muốn đuổi ta đi?”

Thiền Tế Cảnh nhìn ánh mắt lãnh đạm của hắc, tựa hồ có chút không biết làm sao, nhưng chần chờ hồi lâu, vẫn là cố sức hạ quyết tâm nói: “Ta nguyên bản không muốn đem người cuốn vào trong nơi nhiễu nhương này.”

“Người đem ta cuốn vào?” Hoa Hoài Tú chọn mi nói, “Người có phải hay không đánh gá chính mình quá cao rồi. Ta chỉ là tới Cửu Hoa sơn du ngoạn, đúng lúc gặp phải việc này mà thôi.” Y đặc biệt đem hai chữ “mà thôi” đọc kéo dài âm.

Thiền Tế Cảnh hơi suy sụp bả vai, “Tóm lại, nếu người không phải là biểu ca của ta, đã không bị Tống sư thúc ra lệnh giữ lại không cho xuống núi rồi.”

“Người nghĩ rằng nếu ta thật sự muốn rời đi, Tổng sư thúc của người có thể ngăn cản được ta?” Hoa Hoài Tú kêu ngạo nói.

Phiền Tế Cảnh mặc dù không gạt đầu, nhưng ánh mắt thành thật đã bán đứng suy nghĩ của hắn.

Hoa Hoài Tú lòng tự tôn vô cùng bị sỉ nhục, nổi giận nói: “Tốt xấu gì ta cũng là thiếu chủ Hoa gia, chỉ cần ta nói với phụ thân nguyện ý trở về thành thân, phụ thân nhất định ngay lập tức phái người lên Cửu Hoa sơn.”

Này cũng không phải mạnh miệng. Hoa gia mặc dù trên giang hồ không xem như là những đại môn phái đứng đầu, nhưng sức ảnh hưởng so với đại đa số những đại môn phái kia còn lớn hơn.

Phiền Tế Cảnh mở to hai mắt, yên lặng nhìn hắn, “Biểu ca nói thật?”

“Người nói xem?” Hoa Hoài Tú không đáp mà hỏi ngược lại.

Phiền Tế Cảnh cúi đầu, dường như khổ sở suy nghĩ, hồi lâu nói: “Nhân sinh khổ đoản, ta không nghĩ biểu ca muốn làm chuyện này.”

Hoa Hoài Tú tâm vừa động.

Phiền Tế Cảnh nhưng lại nói sang chuyện khác: “Tổng sư thúc đưa ra quyết định giống đại sư huynh.”

Bởi vì hắn dời đề tài đi quá nhanh, cho nên Hoa Hoài Tú sửng sốt một lát mới phản ứng lại, “Sư thúc người cũng đồng ý để người kế nhiệm chương môn?”

Phiền Tế Cảnh không tiếng động gạt đầu.

Hoa Hoài Tú kinh ngạc mà ngồi yên tại chỗ, nhất thời không biết nói cái gì.

Về tư tâm mà nói, y tuyệt đối không hy vọng Phiền Tế Cảnh kế nhiệm chương môn. Nhưng tư tâm này chẳng những không nói lên lời, mà cho dù có nói ra miệng, Phiền Tế Cảnh cũng không nhất định sẽ nghe. Trên thực tế, từ biểu lộ của hắn đến bây giờ, Phiền Tế Cảnh còn chưa từng trực tiếp đáp lại.

“Người muốn làm chương môn?” Y chỉ có thể yển chuyển khéo léo mà thử dò xét.

Phiền Tế Cảnh lần này cũng không có chần chừ như lần trước, mà là chậm rãi gạt đầu.

Mặc dù đã mơ hồ đoán trước được một chút, nhưng nhìn hắn chính thức thừa nhận, lại là một cảm nhận khác. Hoa Hoài Tú trầm giọng hỏi: “Vì sao?”

Phiền Tế Cảnh nói: “Ta muốn kế thừa di chí của sư phụ, đem Cửu Hoa phái phát dương quang đại.”

Hoa Hoài Tú tức giận nói: “Người sao biết đây là di chí của sư phụ người?”

Phiền Tế Cảnh nói: “Sư phụ vẫn rất quan tâm đến danh tiếng Cửu Hoa phái, ta biết điều đó.”

“Tham luyện quyền thế cùng phát triển làm rạng rỡ bốn môn vốn là hai việc khác nhau.” Hoa Hoài Tú thấy hắn muốn phản bác, đứng lên tranh luận đến không khỏi mặt đỏ tía tai, kết thúc trong không vui, lập tức nói tiếp: “Huống chi người còn có đại sư huynh nhị sư huynh ngũ sư đệ, nếu không thì còn có nhị sư thúc ngũ sư thúc. Chẳng lẽ không phải người thì không được?”

Phiền Tế Cảnh thở dài nói: “Nhưng bọn hắn tất nhiên không chịu nhượng bộ đối phương.”

Hoa Hoài Tú biết chuyện hắn nói là thật.

Quan Tĩnh cùng Tổng Bách Lâm sở dĩ đồng ý cho Phiền Tế Cảnh kế vị chương môn, nói đến cũng không phải vì cái gì mà không biết hung thủ, mà là bởi vì hắn bị vây ở trung lập, vốn là người duy nhất có thể làm cho song phương cùng thỏa hiệp. Thiếu hắn, chức vị chương môn Cửu Hoa phái nhất định một hồi đại chiến không thể dẹp loạn.

“Người quyết định rồi?” Hoa Hoài Tú chưa từ bỏ ý định mà hỏi tới cùng.

Phiền Tế Cảnh gạt đầu.

“Nếu đã nhất quyết quyết định, như vậy không bằng đem chuyện của người và ta nhân tiện giải quyết luôn đi.” Hoa Hoa Tú theo dõi hẩn, một lần nói luôn, “Đáp án của người là gì?”

Phiền Tế Cảnh rũ mắt, né ánh mắt gây sự của y, ấp úng nói: “Biểu ca, đêm đã khuya.”

“Cho nên những người khác đều ngủ, không có người đến nghe lén. Trò chuyện loại sự tình này thỏa đáng nhất.” Hoa Hoài Tú thấy hẩn né tránh, liền biết trong lòng hẩn cũng không phải hoàn toàn không có mình. Nếu không phải chức bị chương môn thì tình thế dễ như trở bàn tay, y cần gì phải sinh sự? Rõ ràng không cự tuyệt y, mới là cách tự bảo vệ mình.

Phiền Tế Cảnh mắt thấy không tránh khỏi, không thể làm gì khác hơn là thở dài nói: “Biểu ca, gần đây chuyện xảy ra thực sự rất nhiều, ta... Ta không nghĩ đến.”

Hoa Hoài Tú chọn mi nói: “Là không nghĩ đến, hay là không muốn nghĩ đến?”

Phiền Tế Cảnh không thừa nhận cũng không phản bác.

Hoa Hoài Tú nói: “Người có hay không nghĩ tới, nếu người kế thừa chức vị chương môn Cửu Hoa phải, trên vai người chịu bao nhiêu trọng trách?”

“Đã nghĩ tới.” Phiền Tế Cảnh thần nhiên thừa nhận.

“Trong đó kể cả danh dự Cửu Hoa phái.” Hoa Hoài Tú lời nói giống như châm đâm vào thân Phiền Tế Cảnh, “Nếu sau này người và ta cùng một chỗ, không nói đến người giang hồ nhìn người như thế nào, chỉ xem Cửu Hoa phái, chỉ cần cánh cửa là môn hạ Cửu Hoa, người sẽ rất khó vượt qua!” Y vừa nói hết, tâm không khỏi hối hận một lúc. Rõ ràng vốn là phân tích lợi hại nặng nhẹ, hy vọng hẩn hồi tâm chuyển ý buông tha cho chức vị chương môn, như thế nào nói ra khỏi miệng lại như là đẩy hẩn buông tay chính mình?

Nhưng lời đã ra khỏi miệng, hối hận cũng vô dụng, y không thể làm gì khác hơn là mở to hai mắt liều mạng mà trừng mắt nhìn Phiền Tế Cảnh, một bộ nếu dám buông y liền cùng hẩn liều mạng.

Phiền Tế Cảnh vô tội mà nhìn lại hẩn.

Hai người nhìn lẫn nhau, ai cũng không muốn nhường bước.

Trùng mắt nhìn trùng mắt nhìn, Hoa Hoài Tú hoảng hốt đem ánh mắt của Phiền Tế Cảnh ở trước mắt cùng ánh mắt hẩn lúc ở phòng Tổng Bách Lâm đi ra liên tưởng với nhau.

Ngũ quan giống nhau như đúc, nhưng cảm giác lại hoàn toàn bất đồng.

Có lẽ vốn đã liên tưởng được đã lâu, y lại cảm giác được ánh mắt Phiền Tế Cảnh có chút biến hóa. Mặc dù về mặt trước mắt là đàng hoàng thành thành khẩn khẩn, nhưng hai mắt lại để lộ ra một tia hàn ý sâu không lường được.

“Biểu ca?” Phiền Tế Cảnh nhẹ kêu.

Hoa Hoài Tú hồi thần, “Ừ?”

“Ta mệt rồi.” Hẩn vừa nói, lại vuốt vuốt đôi mắt.

“...Đi ngủ đi.” Hoa Hoài Tú đột nhiên không có phá vỡ nỗi căng thẳng để hỏi rõ ngọn ngành.

14. Quyển 2 - Chương 5: Chân Tướng Vị Minh (ngũ)

Võ lâm đại hội sắp mở ra triệu tập, Tổng Bách Lâm tranh thủ từng giây thông báo tới các phái khác trong giang hồ tin tức chương môn qua đời cùng việc đem Phiền Tế Cảnh kế nhiệm chương môn.

Bộ Lâu Liêm ở Cửu Hoa phái bị hại rồi cuộc cũng công khai. Tổng Bách Lâm cố ý cho đệ tử đưa tin chậm trễ vài ngày đường, nhân cơ hội đem tang sự Bộ Lâu Liêm cùng việc Phiền Tế Cảnh lên làm chương môn trong vòng một ngày phân trên dưới giờ ngo mà làm. Như vậy chờ khi môn phái khác phái người đến phúng viếng, gỗ đã đóng thành thuyền, không dễ dàng lộ ra chân tướng.

Ngày hôm ấy, Cửu Hoa phái cực kỳ bận rộn.

Trừ Hoa Hoài Tú đứng ngoài, tất cả mọi người ở đây đều vội vàng, không phải từ đầu kia đến, thì chính là từ đầu này đi.

Trong lúc đó thỉnh thoảng có người hô to-

“Tổng sư bá nói muốn đổi lại quan tài!”

“Ngũ sư thúc nói triệu tập các đệ tử đến khóc lóc thảm thiết!”

“Thi thể chường môn đi nơi nào rồi?”

“Ta vừa rồi mới để nên ở nơi này sao?”

“ ... ”

Hoa Hoài Tú chậm chạp như rùa mà đi ở ngoài linh đường, tiếng gào khóc cùng tiếng tụng kinh từng đợt mà từ bên trong truyền ra.

Trong linh đường là cả một đám người đang quỳ, đám người đầu cúi đến cực thấp, tăng nhân ở trước linh đường tụng kinh.

Quan Tĩnh là đệ tử chân truyền quỳ gối phía trên đầu, khoác tang phục, mũ trắng ép tới thấp, không thấy rõ sắc mặt.

Cửu Hoa phái chúng đệ tử thấy Hoa Hoài Tú tiến vào, tiếng khóc đột nhiên tăng cao, trong nháy mắt đem tiếng tụng kinh bao phủ trong biển khóc lóc.

Hoa Hoài Tú tại trước linh đường cúi đầu dâng hương.

Cho dù trong lòng y đối với Bộ Lôu Liêm có nhiều bất mãn, khinh thường, nhưng chứng kiến loại tình cảnh này, y đối với hắn không khỏi sinh ra một chút thương xót. Một người sau khi chết, đến người chạy tang, lại tám chín phần đều là có hiềm nghi là hung thủ giết hắn, trong đó càng không nói đến đại đệ tử hắn một tay truyền dạy, đệ tử mà hắn hoàn toàn tài bồi...Đây thật châm chọc làm sao? Vừa bi ai làm sao?

Hoa Hoài Tú thở dài, chậm rãi xoay người đến trước mặt đám người Quan Tĩnh.

Trong năm người, chỉ có Phiên Tế Cảnh cùng Thượng Quan Đình Ninh đáp lễ.

Hoa Hoài Tú từ linh đường lui ra ngoài, trở lại phòng chính mình, lấy một ít hương liệu, bắt đầu pha trà. Hy vọng có thể mượn điều này để bình tâm lại sau khi nhìn thấy cái linh đường đầy mưu tính đối trá khiến người ta phản cảm cùng chán ghét.

Không biết qua bao lâu.

Cốc Cốc Cốc tiếng đập cửa vang lên.

Hoa Hoài Tú hồi thần, nhìn thứ trà bị mình nấu thành loạn thất bát tao, sâu kín thở dài, đứng dậy mở cửa.

Ngoài cửa chính là Phiên Tế Cảnh. Hắn trên tay bưng mâm, bên trên là thức ăn cùng cơm.

Hoa Hoài Tú quay người về ngồi xuống trước bàn, “Hôm nay này là ngày mừng của đời người, như thế nào lại rảnh rỗi đến phòng ta?”

Phiên Tế Cảnh cười khỏ nói: “Người nói giống như là ta muốn đi thành thân vậy.”

Hoa Hoài Tú nói: “Đó cũng chỉ là sớm muộn.” Y không che dấu chút nào ghen tuông trong lời nói.

Phiên Tế Cảnh cũng không tiếp tục tra, vào cửa đem mâm để ở trước mặt y. “Nghe nói người buổi sáng cái gì cũng chưa ăn, nên ta đặc biệt đem đến những món người thích.

“Người biết ta thích gì?” Nói tới nói lui, Hoa Hoài Tú đem hai mắt hướng mâm nhìn lại.

Phiên Tế Cảnh chỉ vào tổ bát trên mâm nói: “Ta nhớ kỹ khi còn bé đều cùng người tranh đoạt những món ăn này.”

Từ lúc hắn tiến vào khuôn mặt vẫn căng cứng giờ rốt cục cũng có chút hòa hoãn, Hoa Hoài Tú bĩu môi nói: “Người còn nhớ rõ?”

Phiền Tế Cảnh nói: "Ta trở về sau đó bị phụ thân giáo huấn thật lâu."

Hoa Hoài Tú trong mắt khó nén ý cười, cầm lấy chiếc đĩa nói: "Ta cũng vậy..."

Vách ngăn vô hình giữa hai người tựa hồ nhỏ lại một chút, khoảng cách hai người cũng gần lại một chút.

Hoa Hoài Tú chỉ vào một đôi đĩa, nhân tiện nói: "Người không ăn?"

Phiền Tế Cảnh nói: "Ta cùng với mấy người đại sư huynh đã ăn rồi."

Nước sông Hoàng Hà vô hình tăng vọt.

Hoa Hoài Tú mặt lại lạnh xuống.

"Biểu ca." Phiền Tế Cảnh tiếng nói ôn hòa nói, "Đợi dùng qua cơm, người liền xuống núi đi. Sắc trời tối sẽ không dễ đi."

Ba!

Hoa Hoài Tú đem chiếc đĩa nặng nề mà chụp lại trên mặt bàn, lạnh lùng mà nhìn hắn, "Người sợ ta sẽ liên lụy người?"

Phiền Tế Cảnh tựa hồ ngây người ra, nói: "Sao lại nói như vậy?"

"Thu dụng ta liền đồng thời đắc tội lễ bộ thị lang cùng Hoa gia. Người vừa mới kế thừa chức vị chương môn Cửu Hoa phái, không muốn trêu chọc cường địch, cũng không thể, cũng là điều hiển nhiên. Ta sẽ không trách người." Miệng y nói không trách người, nhưng hai mắt lại hung hăng mà trừng hắn.

Phiền Tế Cảnh thở dài nói: "Biểu ca, người đa tâm rồi."

"Vậy đến tốt cùng vì sao người lại nhiều lần đuổi ta xuống núi?" Hoa Hoài Tú không hiểu nhất chính là cái này. Nếu như nói hắn muốn kế nhiệm chương môn, không muốn cùng y dính dáng, nhưng lại không rõ ràng mà cự tuyệt y.

Nếu nói hắn đối với y có ý, vậy vì sao lại không ngừng đẩy y ra bên ngoài?

Bên ngoài truyền đến tiếng kêu gọi.

Phiền Tế Cảnh quay đầu lại nhìn mắt y, nói: "Sư thúc tìm ta, ta phải đi rồi, buổi tối trở lại."

Phiền Tế Cảnh thở dài, xoay người xuất môn, cũng lạnh tay lạnh chân mà đóng cửa lại.

Chờ hắn đi rồi, Hoa Hoài Tú ngẩng đầu lên. Nguyên bản tâm tình đã chậm rãi lắng đọng giờ lại một lần nữa dấy lên kinh thiên hải lãng (đại khái là lo lắng sợ hãi dồn dập như những con sóng). Nếu nói y lúc trước có thể lừa mình dối người mà cho rằng Phiền Tế Cảnh ngu ngơ ngác kia chính là Phiền Tế Cảnh, nhưng bây giờ đã không làm được nữa rồi.

Thấy thế nào cũng là trong bụng hắn đang ẩn tàng đầy những tâm sự cùng bí mật.

Hoa Hoài Tú vươn chiếc đĩa, bỏ thêm một miếng tổ bát trân vào trong miệng, lập tức cau mày nói: "Ta thích quả nhiên chỉ là tay nghề của Tam vị lâu."

Buổi sáng làm tang, xế chiều bế nhiệm.

Cửu Hoa phái bận rộn như họp chợ, có người đệ tử lúc vọt vào đại điện, khoe miệng vẫn còn một hạt cơm.

Phiền Tế Cảnh mặc trường bào rộng thùng thình duy chỉ có chương môn phái Cửu Hoa mới được mặc, đỉnh đầu gắn ngân quan, dưới ánh mắt chú mục của mọi người, chậm rãi tiến vào trong điện.

Tổng Bách Lâm đứng ở trước linh vị của các đời chương môn trước, đem tiên liên kiểm pháp cùng tiên liên kiểm tượng trưng cho thân phận chương môn tự mình đem đến đặt vào trong tay hắn.

Phiền Tế Cảnh cung kính mà vái tam vái, sau đó đứng lên.

"Tham kiến chương môn."

Cửu Hoa phái trên dưới nhất tề cùng hô, ý rằng từ nay về sau chức vị chưởng môn Cửu Hoa phái đã đổi chủ.

Hoa Hoài Tú ngồi ở trên mái hiên, xa xa mà nhìn Thiền Tế Cảnh đang tiếp nhận đệ tử thăm viếng, lần đầu tiên phát hiện khoảng cách giữa bọn họ không ngờ lại xa xôi như vậy.

Từng có lúc, y cho rằng Thiền Tế Cảnh là một cái đầu gỗ từ cây đốn ra, hy vọng hắn có thể trở nên thông minh một chút, cơ trí một chút, ít nhất là gần với chính mình một chút. Ai biết đầu gỗ thật sự thông suốt rồi, thông minh rồi, quý quái rồi, nhưng khoảng cách giữa bọn họ lại càng ngày càng xa rồi.

Đầu gỗ thành vàng, với mọi người đầy mắt lấp lánh sinh sáng chói, nhưng lại chỉ từ bỏ riêng mình y.

Hoa Hoài Tú đột nhiên dùng tay nắm lên một viên ngói, hung hăng mà hướng đại diện ném đi.

Y võ công mặc dù không cao, nhưng là dùng một viên mái ngói làm ám khí cũng không khó.

Mới thấy mái ngói sẽ đánh vào trước điện, đám người Tổng Bách Lâm sắc mặt đại biến. Đại diện kế nhiệm chưởng môn bị người ta dùng mái ngói đánh trước cửa, đây là chuyện dọa người ra sao. Nhưng với khoảng cách của bọn họ, cho dù có nghĩ muốn tiếp lấy cũng không được.

Nhưng lạ là tiếng đổ vỡ lại không có vang lên.

Trước cửa, Thiền Tế Cảnh cầm lấy mái ngói, mỉm cười cùng Hoa Hoài Tú gật đầu, phẳng phất như này chỉ là trò vui đùa của bọn họ như lúc còn nhỏ.

Đám người Tổng Bách Lâm như đồng thời chậm rãi thở ra, không khỏi đối với võ công của Thiền Tế Cảnh âm thầm kinh hãi.

Kinh công như vậy, sợ rằng Bộ Lâu Liêm dù còn sống trên đời cũng không nhất định có thể đạt đến!

Đêm tĩnh như nước.

Hoa Hoài Tú không nhịn được đem nước trà đã nấu xong đã nguội lạnh đổ vào trong thùng.

Dù biết việc Thiền Tế Cảnh vừa mới làm chưởng môn, còn rất nhiều việc đang tìm đến hắn, chưa chắc đã giữ lời hứa lúc trưa, nhưng sau khi chờ đợi phát hiện chính mình đã bị lãng quên lại là cảm thụ vô cùng ác liệt. Ác liệt đến y không hề muốn vì chuyện mái ngói lúc xế chiều mà xin lỗi.

Lạo xạo.

Thanh âm chân dẫm lên nhánh cây.

Tới?

Hoa Hoài Tú sửng sốt, đứng dậy mở cửa, đã thấy bóng lưng một người rất giống Thiền Tế Cảnh ở bên ngoài hiện lên. Trong lòng y nghi vấn bỗng nhiên nổi lên, không chút nghĩ ngợi mà đuổi theo.

Người nọ cước bộ không nhanh, sau khi y đuổi theo ra đến phía sau, người nọ vẫn luôn duy trì khoảng cách ba bốn trượng.

Đường càng chạy càng hẹp lánh, nhưng lại hết sức quen thuộc.

Hoa Hoài Tú nhớ rõ rằng đây là đường dẫn đến nơi Biển Phong bế quan.

Quả nhiên, không bao lâu sau nơi Biển Phong đang bế quan bất ngờ xuất hiện.

Người nọ ở cửa dừng một chút, sau đó đẩy cửa mà vào.

Hoa Hoài Tú không dám vào gần quá, lại sợ quá xa nghe không rõ, không thể làm gì khác hơn là tay chân rón ra rón rén mà đi qua.

Mới vừa tiến vào, liền nghe bên trong có tiếng người cung kính nói: "Biển sư thúc."

Hoa Hoài Tú trong lòng chấn động mãnh liệt.

Thật sự là Thiền Tế Cảnh!

Bên trong.

Biển Phong thâm ý đưa mắt nhìn ngoài cửa sổ, thản nhiên nói: "Nghe nói người kế nhiệm chức vị chương môn."

Phiền Tế Cảnh nói: "Đúng vậy."

"Xem ra lòng người đã đạt thành nguyện vọng rồi." Biển Phong trong lời nói tựa như có vô tận cảm thán.

"Ta còn chưa đem Cửu Hoa phái phát dương quang đại."

Biển Phong trầm mặc một lúc lâu, chậm rãi nói: "Thật sự muốn phát dương quang đại Cửu Hoa phái sao?"

Phiền Tế Cảnh sững sốt.

15. Quyển 2 - Chương 6: Chân Tướng Vị Minh(sáu)

"Có chắc là, người thật sự muốn đưa Cửu Hoa phái phát dương quang đại?" Biển Phong nói.

Phiền Tế Cảnh nói: "Đem bốn môn phát dương quang đại chẳng lẽ không phải là chuyện tốt?"

"Vốn là chuyện tốt, nhưng lại chưa chắc là mọi người đều thích chuyện này. Mọi người thích chuyện này, lại chưa chắc là người đã thích."

Biển Phong miệng nói mặc dù quanh co, nhưng Phiền Tế Cảnh lại vừa nghe đã hiểu.

Hắn nói: "Sư thúc như thế nào biết ta không thích?"

"Bởi vì người tuyệt đối không nghĩ đến việc biến thành Bộ Lâu Liêm thứ hai." Biển Phong trong lời nói đối với Cố chương môn hiển nhiên cũng không có nhiều kính ý lắm.

Phiền Tế Cảnh trầm mặc.

"Ta cùng với hắn từ nhỏ cùng nhau ở Cửu Hoa sơn lớn lên, hắn từng ý chí chiến đấu dâng trào, thông minh sáng sủa, cũng không phải bộ dáng mà người nhìn thấy." Biển Phong khẽ thở dài nói: "Hắn sở dĩ có ngày hôm nay, bất quá là vì đã chọn lầm đường."

Phiền Tế Cảnh cả người chấn động, trong mắt lệ quang chợt lóe rồi biến mất, phảng phất ngàn vạn cây châm từ trong đồng tử bay vút ra, "Hắn giết cha mẹ ta trước, cộng thêm hại ta về sau. Nếu không có sư thúc người âm thầm tương hộ, ta đã sớm người với đầu khác chỗ. Loại mất trí tâm địa điên cuồng như hắn căn bản là kẻ bại hoại, sao có thể chỉ dùng một câu chọn sai đường để giải thích!" Hắn thanh âm khàn khàn, từng chữ vang lên hữu lực, hận ý cuộn cuộn như nước sông dâng mãnh trở mình, ngay cả Hoa Hoài Tú thân người đang đứng ở ngoài cửa cũng nhìn không được mà đánh một cái rùng mình. Nhưng Hoa Hoài Tú càng khiếp sợ những gì hắn nói. Lời đồn vốn là cha mẹ Phiền Tế Cảnh không cẩn thận ngã xuống núi cốc chết thảm, không nghĩ ra lại có ẩn tình như thế này!

Biển Phong nói: "Ta đã nói trước cho người nguyên nhân hậu quả, người phải biết, hắn sở tác sở vi tất cả đều vì một chữ tình."

"Tình?" Phiền Tế Cảnh cười lạnh nói, "Hắn nếu chân chính thích cha ta, lúc đầu nên cùng y cùng nhau rời khỏi Cửu Hoa sơn, song tề song túc (đại loại là cùng già, cùng ở, cùng đổ lại). Nhưng hắn e sợ khó giữ được danh tiếng, vừa tham lam quyền thế, cuối cùng lựa chọn từ bỏ cha ta, kế thừa chức vị chương môn. Sau đó cha mẹ ta lưỡng tình tương duyệt, vốn là thần tiên quyền lữ, hắn thế nhưng lại hết lần này tới lần khác phá hư, hại cha mẹ ta chết thảm, khiến ta phải thành cô nhi. Như thế còn chưa đủ! Hắn càng đem hết thủy cừu hận đổ lên ta! Nếu không phải sư thúc người cùng hắn ước định từ nay về sau bế quan không ra, không hỏi chuyện Cửu Hoa, hắn căn bản sẽ không bỏ qua cho ta." Hắn nói một hơi nhiều như vậy, ngực phập phồng không ngừng.

Những lời này đã chôn dấu trong lòng hắn suốt vài chục năm, mà hôm nay, rốt cuộc hắn cũng có thể nói ra miệng.

Vài chục năm nhẫn nại nhịn nhục sống tạm bợ, giả bộ ngu rồ cuộc cũng có hồi báo.

Bộ Lâu Liêm đã chết.

Hắn đã lên làm chương môn phái Cửu Hoa.

Việc phải làm đã làm không có tiếc nuối, nhưng vì sao hắn lại một điểm cũng không thấy vui?

Phiền Tế Cảnh quay đầu, nhìn về phía cửa sổ.

Dù cách một cánh cửa sổ, hắn cũng có thể cảm nhận được ngoài cửa sổ người kia vì khiếp sợ và tiếng tim trở nên dồn dập.

Điều đó là khiến hắn thấy u ám nhất, khó mở miệng nói nhất, hắn chưa bao giờ nghĩ muốn bại lộ trước mặt người kia. Hắn muốn cho người kia xem, là hắn đôn hậu chính trực thiện lương khoan dung.

Đáng tiếc, không như mong muốn.

Hoa Hoài Tú cố chấp ngoài dự liệu của hắn, cho nên hắn không thể tự mình giải khai cái bí ẩn này.

——dùng phương thức này. Ít nhất hắn không cần đối mặt với khuôn mặt người nọ, không cần chứng kiến vẻ mặt thất vọng cùng khinh bỉ của người kia.

“Người đã tự tay báo thù.”Biển Phong an ủi nói.

“Này có lẽ vốn là thiên ý.” Phiền Tế Cảnh nói, “Năm đó hắn vì lấy lòng phụ thân, mà đem tiên liên kiếm pháp lên truyền cho y. Hôm nay, ta dùng kiếm pháp phụ thân truyền thụ khoác bên ngoài kiếm pháp của ta để giết hắn. Quả thật là nhân quả tuần hoàn, luôn có hồi báo xác đáng.”

Biển Phong không trực tiếp nói tiếp: “Người thật sự là võ học kỳ tài”

Phiền Anh Tử lúc dạy, Phiền Tế Cảnh mới sáu tuổi, tiên liên kiếm pháp học mới có mấy tháng. Nhưng chính mấy tháng này, đã làm cho hắn nhớ kỹ tất cả kiếm pháp, cũng tại năm mười ba tuổi học thành.

Bỏ qua không nói đến ân ân oán oán, luận võ công nói về tâm cơ nói về trí tuệ, Phiền Tế Cảnh là người tốt nhất được chọn để kế thừa Cửu Hoa phái. Bởi vì Tống Bách Lâm, Ngô Thường Bác cùng Quan Tĩnh đều có cơ hội sà sà nhau vào lúc đó, người nào cũng khó chịu nếu làm kẻ dưới phục tùng.

Biển Phong nói: “Bước tiếp theo người muốn làm gì?”

Phiền Tế Cảnh quay đầu lại nhìn hắn, tiểu tụy nói: “Tiếp người xuất quan.”

Biển Phong nghe được hai chữ “Xuất quan” có chút mờ mịt.

Nhiều năm như vậy rồi, hắn rốt cuộc cũng nghe được hai chữ này từ miệng của chương môn phái Cửu Hoa nói ra. Lúc hắn bế quan, là lúc trung niên, trong lòng tự có một phen lý tưởng cùng khát vọng, nếu không vì chuộc tội với vợ chồng Phiền Anh bị hại do khi ấy đã nhất thời do dự mà khoanh tay đứng nhìn, nếu không vì bảo trụ giọt máu cuối cùng của Phiền gia, hắn tuyệt không đồng ý phải khuất phục như thế. Bao đêm, hắn khi ngủ cũng muốn rời khỏi căn phòng này, thậm chí rời khỏi Cửu Hoa sơn, từ nay về sau tiêu dao sung sướng, không còn bị chuyện của Cửu Hoa phái làm phiền nữa.

Nhưng hắn cuối cùng vẫn không thể.

“Sư thúc?”Phiền Tế Cảnh thấy hắn xuất thần, nhẹ giọng kêu.

Biển Phong hồi thần, khoát tay nói: “Thôi, khi cần rời đi, ta sẽ đi.” Kỳ thật xiềng xích giam cầm hắn, cho tới bây giờ đều là do nhận lời giao hẹn với Bộ Lâu Liêm. Giờ Bộ Lâu Liêm đã chết, khóa đã mở, ly khai giờ ngược lại đã không còn là vấn đề trọng yếu.

Phiền Tế Cảnh nói: “Đã như vậy, ta liền ở Cửu Hoa Phái chờ sư thúc trở về.”

Biển Phong gật đầu, đầy thâm ý nói: “Chuyện của ta người không nên quan tâm, quan tâm nhiều đến chuyện chính mình đi, ngẫm lại đến tốt cùng là muốn chọn con đường nào mới là điều đúng đắn.”

Phiền Tế Cảnh yên lặng ứng với chấp nhận.

Cánh cửa chợt kẹt một tiếng mở ra.

Phiền Tế Cảnh đi lùi ra, đóng cửa lại.

Trong phòng ánh nến từ cửa sổ rọi đến, chiếu lên người Hoa Hoài Tú, khiến nửa bên mặt y được soi rõ thanh thanh sở sở.

Đau lòng, khiếp sợ, thất vọng...Phức tạp đến nỗi Phiền Tế Cảnh khó có thể nhìn ra.

Trái tim hắn đột nhiên trầm xuống, nhưng nét mặt vẫn bất động thanh sắc nói:”Đi thôi” Vừa nói, hắn quay mặt, nhìn về phía phòng xá nhỏ nhỏ của Cửu Hoa Phái, giẫm lên Thạch bản lồi lõm trên đường mòn, từng bước một đi về phía trước.

Hoa Hoài Tú không nói một tiếng theo sát phía sau hắn.

Giày ma sát với mặt đất, thỉnh thoảng phát ra thanh âm lạo lạo xạo.

Tựa như nghẹn lại, trong lòng hai người càng không ngừng qua lại lôi kéo.

Khi tới đêm khuya.

Phòng Phiền Tế Cảnh vẫn như cũ là nơi như ý, không có dãi đến hậu viện.

Hắn đi tới trước, đẩy cửa ra, xoay người nhìn Hoa Hoài Tú.

Hoa Hoài Tú cũng dừng lại cước bộ nhìn hắn.

“Biểu ca, đi ngủ sớm một chút đi.” Phiền Tế Cảnh thản nhiên nói xong, xoay người vào nhà, đang muốn đóng cửa, đã bị tay Hoa Hoài Tú ngăn trở.

“Ta có lời muốn hỏi ngươi.” Con người Hoa Hoài Tú đen như mực trong bóng đêm tỏa sáng.

“Biểu ca.” Hắn than nhẹ.

Hoa Hoài Tú hừ lạnh nói:”Ngươi làm cho ta biết được những điều này bất quá là muốn làm cho ta phải rời khỏi Cửu Hoa phái. Nếu muốn ta rời khỏi Cửu Hoa phái, phải làm cho ta biết rõ ràng.”

Phiền Tế Cảnh buông hạ viên mắt, yên lặng trắng đường.

Hoa Hoài Tú đường hoàng đi vào nhà, đốt đèn lên.

Phiền Tế Cảnh dựa vào cánh cửa, một bộ dạng tùy thời tiễn khách.

“Ta hỏi ngươi, ngươi rời đi khi cố ý cùng âm sơn phái Trịnh Phong đồng hành, có phải hay không vì chọc giận ta, để ta theo đuôi theo dõi ngươi, làm ngươi có nhân chứng không có mặt ở đây?”Hoa Hoài Tú trừng mắt nhìn hắn sáng giọng ánh mắt như kiếm.

“Đúng vậy.”Phiền Tế Cảnh bình tĩnh mà trả lời.

Nguyên bản hờn giận trong ngực lại càng thêm điên cuồng mà đánh, Hoa Hoài Tú lại nói:”Cho nên, ngươi vừa vào Giang Châu liền không thấy bóng dáng cũng không phải vì bệnh nặng ở một tiểu khách điểm một hồi, mà là ngày đêm về Cửu Hoa sơn, giết Bộ Lâu Liêm, sau đó lại chạy về Giang Châu, cố ý ra vẻ ốm bệnh mà xuất hiện ở trước mặt ta?”

“Đúng vậy.”

“Từ đầu tới cuối ngươi đã tính toán thật tốt. Tính ra được ta sẽ lên Cửu Hoa Sơn, tính ra ta nhất định sẽ vì ngươi làm chứng?”

“Không. Ta cũng không ngờ tới ngươi lên Cửu Hoa sơn.” Nói đến tình trạng này, thật không cần phải lại che che giấu giấu, Phiền Tế Cảnh công khai nói,”Bất quá dù ngươi không đến, ta cũng có thể mời sư thúc phái đệ tử đi Hoa gia mời ngươi làm chứng.”

“Ngươi biết ta nhất định sẽ làm chứng?”Hoa Hoài Tú hừ lạnh nói,”Đừng quên rằng, ngươi mất tích hai mươi mấy ngày, ta vẫn không hề cùng ngươi một chỗ.”

“Ngươi sẽ làm.”Phiền Tế Cảnh không chút do dự nói.

Hoa Hoài Tú tức giận đến hai hàm răng run lên.

“Biểu ca.”Phiền Tế Cảnh thở dài nói.”Ta thề, từ nhỏ đến lớn, ta chỉ lừa người lúc này.”

“Chẳng lẽ còn không đủ?”

Phiền Tế Cảnh ghen lời.

Hoa Hoài Tú đột nhiên xoay người, hai tay chống lên mặt bàn, âm thanh lạnh lùng nói:”Người không sợ ta tổ giác người?”

“Dù người làm như vậy, ta cũng sẽ không trách người.”

Hoa Hoài Tú cười lạnh.

Tiếng cười lạnh của y chẳng những là đố với Phiền Tế Cảnh, lại càng là đối với chính mình. Rõ ràng đối phương đã thanh thanh sở sở rõ ràng không do dự mà nói với chính mình, hẳn lợi dụng y, nhưng vì sao y lại không sinh ra được nửa phần căm ghét, ngược lại còn vì hắn mà cảm thấy khổ sở đau lòng?

Đáng chết!

Là chính hắn kiên trì giấu giếm huyết hải thâm cừu về cha mẹ, là chính hắn muốn một mình gánh lấy tất cả, vì sao hắn như thế này lại làm cho đau lòng khổ sở?”

“Ta hiểu rồi, người yên tâm, ta sáng mai sẽ đi, đi thật xa!”Hoa Hoài Tú đấm bàn, “Bây giờ, người đi ra ngoài cho ta!”

....

“Biểu ca, đây là phòng của ta.”

Trả lời hắn chính là tiếng bước chân dồn dập cùng tiếng đá cửa.

Phiền Tế Cảnh dựa mặt vào nửa phiến cửa, nhìn bóng đêm bên ngoài, sâu kín mà chậm rãi thở ra.

16. Quyển 2 - Chương 7: Chân Tướng Vị Minh(thất)

Sáng sớm hôm sau.

Phiền Tế Cảnh vừa mở cửa, liền chứng kiến Hoa Hoài Tú trên lưng là bao quần áo đứng ở trong sân, hai tay chấp ở sau người đưa lưng về phía hắn.

“Biểu ca.”Nhìn bao quần áo trên người y, Phiền Tế Cảnh thở phào nhẹ nhõm, lại không khỏi có chút mất mát.

Hoa Hoài Tú xoay người, khuôn mặt lạnh tựa băng sương tuần tú trắng nõn. Y vươn tay chỉ, hướng hắn ngoắc một cái nói:”Lại đây.”

Phiền Tế Cảnh nghi ngoắc nheo lại hai mắt.

Hoa Hoài Tú cũng làm theo nheo lại hai mắt, bất quá y không phải là để đánh giá, mà là uy hiếp.

Phiền Tế Cảnh thở dài, đường hoàng mà đi tới.

Hoa Hoài Tú không đợi hắn đi tới trước mặt, tay liền bắt ngờ mà đánh lên một cái tát.

Dù động tác này đối với Hoa Hoài Tú mà nói thì rất nhanh, nhưng trong mắt Phiền Tế Cảnh, tốc độ này cũng quá khứ không khác nhau lắm. Hắn dễ dàng nâng tay đem bàn tay đang chuẩn bị thăm hỏi đầy đủ khuôn mặt hắn bắt lại.

Hoa Hoài Tú trừng mắt nhìn hắn.

Phiền Tế Cảnh nhìn lại y, trong khẩu khí mang theo một tia khản cầu,”Biểu ca.”

Hoa Hoài Tú chọn chọn mi, ánh mắt nhưng lại một bước cũng không nhường.

Phiền Tế Cảnh thở dài, sau đó buông tay.

Ba.

Tiếng cái tát thanh thúy.

Hoa Hoài Tú buông lòng bàn tay đau đớn, lạnh lùng nói: "Từ này về sau, người đi đường dương quan đạo của người, ta đi cầu độc mộc của ta, sẽ không lại không liên quan gì đến nhau nữa. Phiền đại chúng môn!"

Phiền Tế Cảnh buông hạ hai mắt, nhìn bóng chính mình trên mặt đất.

Trong đôi mắt đẹp của Hoa Hoài Tú băng sương tan rã, chỉ còn lại một mảnh đau lòng khó ức chế cùng thất vọng.

Đêm qua lúc nằm trên giường, y rõ ràng muốn hôm nay sau khi đánh người này một cái tát, y còn muốn thống khoái mà đem hấn mắng đến cầu huyết lâm đầu. Nhưng là khi hấn chính thức đứng trước mặt y, y chỉ biết, dù có mắng như thế nào cũng không làm nên chuyện gì. Phiền Tế Cảnh vừa ngốc vừa ngu lại vừa đôn hậu kia chưa từng tồn tại. Hoặc là, có tồn tại cũng chỉ là trong lời nói dối.

Dù vốn là một người do bất đắc dĩ mà nói dối.

Hoa Hoa Tú kiên quyết xoay người.

Y thà rằng tiêu tốn mười năm hai mươi năm thậm chí cả đời để quên đi đoạn cảm tình thống khổ này, cũng không muốn lại ở chỗ này ngốc trong một cái chớp mắt.

Bởi vì một cái chớp mắt này thật sự rất thống khổ.

Phiền Tế Cảnh ngẩng đầu, yên lặng nhìn khoảng cách hai người ngày càng xa, càng ngày càng xa....Ánh mắt không ngừng mà giãy dụa ẩn nhẫn, giống như sóng triều, trở đến trở đi, mãi cho đến khi đối phương hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt.

Hấn nhắm lại con mắt, lại mở ra, trong đồng tử đã không có bất cứ tâm tình gì dao động.

Tổng Bách Lâm ẩn một bụng tức giận bước vào cánh cửa Nhạc Ý cư.

Nguyên bản tưởng rằng làm cho Phiền Tế Cảnh kế thừa chức vị chúng môn, sự tình ở Cửu Hoa phái sẽ đơn giản đi rất nhiều, nhưng hôm nay phát hiện, sự tình đáng ra đơn giản chẳng những không có đơn giản, hơn nữa càng trở nên phức tạp hơn rồi.

Y cất bước lớn đi tới trước cửa phòng Phiền Tế Cảnh, ngay cả gõ cũng không gõ, trực tiếp chụp lấy mở ra.

Phiền Tế Cảnh đang cầm một khối khăn bố lau cái bàn.

"Tế Cảnh!" Tổng Bách Lâm cơ hồ không tin hai mắt của mình, "Người đang làm cái gì vậy?"

Phiền Tế Cảnh quay đầu, vô tội mà nhìn y nói: "Lau cái bàn."

"Lau..." Tổng Bách Lâm đi tới trước bàn, mạnh mẽ nói, "Người thân đường đường là chúng môn, sao có thể tự mình làm loại việc nhỏ nhặt này?"

"Nhưng trước kia ta cũng vậy. Chính mình lau."

"Trước kia là trước kia, người bây giờ đã là chúng môn rồi, tự nhiên không giống nữa." Tổng Bách Lâm thật hận chúng môn vừa rồi của mình không phải là chụp ở trên bàn, mà là chụp ở trên đầu hấn.

Phiền Tế Cảnh nói: "Chúng môn thì không giống?"

"Đương nhiên không giống, chúng môn chính là đương gia của Cửu Hoa phái, địa vị tôn quý, như thế nào lại có thể làm loại chuyện này."

"Nhưng vừa rồi lúc Tổng sư thúc đẩy cửa vào, tựa hồ không nghĩ gì tới địa vị chúng môn tôn quý mà." Phiền Tế Cảnh nháy hai mắt, vẫn như cũ là ánh mắt đơn thuần đứng đắn.

Tổng Bách Lâm trong ngực tức giận thoáng cái như tiến vào hầm băng, toàn bộ thành băng bột phấn.

Y kinh ngạc mà nhìn hấn, tựa hồ muốn từ trên mặt hấn tìm ra điều gì.

Phiền Tế Cảnh làm như không có việc gì cúi đầu, nhắc lên bàn tay Tống Bách Lâm chụp ở trên bàn, vừa lau cái bàn vừa hỏi: “Sư thúc tới có chuyện gì sao?”

Tống Bách Lâm cố nén lại cảm giác quái dị đang nhộn nhạo trong lòng, thu liễm tính tình nói: “Phái Thái Sơn cùng Long Tu phái đang ở tiền đình chờ.”

“Chuyện này giao cho ngũ sư thúc là tốt rồi.” Phiền Tế Cảnh nói.

Kỳ thật Ngô Thường Bác cũng đã sớm đi, Tống Bách Lâm thông báo cũng chỉ lấy lệ. Không, phải nói, y nguyên bản chuẩn bị thông báo, nhưng bây giờ đột nhiên vô thức mà hạ thấp tư thái chính mình.

“Còn có chuyện hạ táng tiền chưởng môn.” Tống Bách Lâm nói, “Nghe nói chưởng môn chuẩn bị đưa ông ấy an táng tại chân núi Cửu Hoa?”

Phiền Tế Cảnh vuốt cằm nói: “Sư phụ võ công tái thế, trên giang hồ thanh danh hiển hách, chính là vinh quang của Cửu Hoa phái. Đưa ông ấy an táng tại chân núi Cửu Hoa, thứ nhất là có thể bảo hộ Cửu Hoa, thứ hai cũng là để thừa hưởng sự kính ngưỡng của những người qua đường lui tới, thật sự là lưỡng toàn tốt đẹp.”

Tống Bách Lâm cau mày nói: “Nhưng dưới chân núi phong thủy...”

“Phong thủy nói đến chỉ là những lời nói vô căn cứ, sư phụ trên trời có linh, cũng không để ý. “Phiền Tế Cảnh nói.

Tống Bách Lâm nói: “Lời tuy là thế, nhưng dưới chân núi người đến người đi, có nhiều điều không tiện...”

“Sư thúc” Phiền Tế Cảnh lần nữa cắt đứt lời y.

Tống Bách Lâm nhận được lời, hai mắt chăm chú nhìn thẳng hấn.

Phiền Tế Cảnh chậm rãi giương lên khoe miệng, một chữ quyết đoán nói: “Ta đã quyết định rồi.”

Tống Bách Lâm đột nhiên ý thức được chính mình tựa hồ từ đầu tới cuối luôn đánh giá một người, mà đánh giá thấp người này hậu quả nghiêm trọng khó có thể tưởng tượng! Băng sương trong ngực hấn dâng lên đến khuôn mặt, ánh sáng trong con ngươi chợt lạnh như băng, “Người thay đổi.”

“Sư thúc đa tâm rồi.” Phiền Tế Cảnh trên mặt không có nửa sắc thái kinh hoàng.

Tống Bách Lâm trong đầu hiện lên một ý nghĩ hoang đường.

Còn nhớ rõ Ngô Thường Bác lúc ấy cùng y thảo luận về hung thủ giết Bộ Lâu Liêm, từng nói qua, “Có lẽ hung thủ chính là hy vọng chúng ta đem nước càng khuấy càng đục, bởi vì khuấy đục mới tốt để lần ra cá, ngư ông mới có thể được lợi.”

Hấn vốn trả lời là: “Hừ. Chỉ sợ không dễ dàng như vậy. Nếu hấn muốn đục nước béo cò, ta hết lần này tới lần khác sẽ là người đứng trên cao hưởng lợi trước.”

Y tưởng rằng Phiền Tế Cảnh vốn là đứng trên bờ, nhưng rất có thể cho tới bây giờ cũng không có bờ. Mọi người đều ở trong ao.

Phiền Tế Cảnh chỉ là một cái vũng đã giấu ở sâu nhất.

Phiền Tế Cảnh nhẹ kêu: “Sư thúc?”

Tống Bách Lâm lạnh giọng hỏi thăm: “Bộ Lâu Liêm là người giết.” Kỳ thật, y không có bất cứ chứng cứ gì, chỉ là tùy ý lừa dối phương một trá, lại làm cho chính mình nhìn ra điểm mách khéo nên mặt hấn nhiều hơn, như xuất hiện kinh hoàng, kinh ngạc, ngạc nhiên để phán đoán đến tột cùng trong chuyện này người này đóng một nhân vật như thế nào.

Nhưng vẻ mặt ít ra phải có.

Phiền Tế Cảnh không có.

Hấn thậm chí ngay cả hai mắt cũng không có chớp một chút, “Người chết không thể sống lại, sư thúc chớ để thương tâm quá mức.”

Tống Bách Lâm nói: “Không sai, hắn đã chết không có đối chứng, người lại đã lên làm chưởng môn, đích xác có thể không kiêng nể gì rồi.” Ý giờ phút này trong óc, vô số ý niệm trong đầu bốc lên. Nếu Phiên Tế Cảnh thực sự là hung thủ giết Bộ Lâu Liêm, như vậy võ công của hắn tuyệt đối đã đạt tới trình độ sâu không thể lường, ít nhất chính mình đơn độc đã đấu không phải là đối thủ của hắn, thậm chí ngay cả trốn cũng trốn không thoát. Mà đối phương ngay cả ân sư dạy dỗ cũng nhẫn tâm xuống tay, như vậy y chỉ là sư đệ của ân sư dạy dỗ tự nhiên lại càng không nói đến.

Phiên Tế Cảnh tựa hồ nhìn thấy sự dễ phòng của hắn, đột nhiên nói: “Cha mẹ ta vốn là sư phụ ta giết.”

Tống Bách Lâm đang suy nghĩ, ngơ ngác mà nhìn hắn.

Phiên Tế Cảnh nói: “Ta tận mắt nhìn thấy.” Nếu như không phải Biển Phong đã âm thầm điểm huyết đạo hắn, thì sợ rằng khi đó nằm trong vũng máu khi đó không phải hai, mà là một nhà ba người.

Tống Bách Lâm chốc lát mới nói: “Người vì sao không nói?”

“Ta nói rồi, người sẽ chủ trì công đạo sao?” Phiên Tế Cảnh nhìn y, trong mắt mang theo một tia cười nhạt.

Tống Bách Lâm môi run lên, nói không ra lời.

Phiên Tế Cảnh nói: “Cho tới bây giờ giang hồ đều là mạnh hiếp yếu. Tại Cửu Hoa phái, ai là đối thủ của Bộ Lâu Liêm? Người nào dám làm đối thủ của Bộ Lâu Liêm?” Ngay cả giống như Biển Phong tận mắt chứng kiến cũng không dám, huống chi là Tống Bách Lâm?

“Võ công của người đã hơn Bộ Lâu Liêm rồi.” Tống Bách Lâm nói những lời này không phải có ý dò xét.

Phiên Tế Cảnh không phủ nhận.

Trải qua hai lần dò xét, Tống Bách Lâm cơ bản có thể khẳng định, hắn chính là hung thủ giết Bộ Lâu Liêm. Lúc này không phủ nhận, chẳng khác nào thừa nhận!

Nhưng là chính y đối với Bộ Lâu Liêm cảm giác cũng không tốt lắm, huống chi gã lại là hung thủ giết vợ chồng Phiên Anh, trong lòng không khỏi có chút nghiêng về bên Phiên Tế Cảnh, cảm giác được hành vi của hắn mặc dù khiến người ta kinh hãi run sợ, nhưng ngấm lại, lại cũng khởi nguồn từ tình cảm. “Vì sao không vạch trần hắn?”

Phiên Tế Cảnh cười lạnh nói: “Vạch trần chưởng môn phái Cửu Hoa là tâm bệnh điên cuồng mất trí đến giết chết mức thành hung thủ giết vợ chồng sư đệ? Vậy người trong giang hồ như thế nào nhìn được phái Cửu Hoa ta?” Hắn nếu đã chuẩn bị làm chưởng môn Cửu Hoa phái, tuyệt đối không cho phép xuất hiện bất cứ tin tức nào bất lợi đối với Cửu Hoa phái.

Tống Bách Lâm tức cười. Đến đó, hắn không thừa nhận không được tâm cơ của của Phiên Tế Cảnh hắn đích xác là xa xa không bằng. “Cho nên người một mực chờ cơ hội? Chờ cơ hội thần không biết quỷ không hay mà giết hắn rồi, sau đó giả họa cho mỗi người bọn ta, làm cho bọn ta nghi kỵ lẫn nhau, mà người ngồi làm ngư ông đắc lợi?”

Phiên Tế Cảnh cười ngây ngô nói: “Sư thúc, người lo lắng nhiều rồi.”

Tống Bách Lâm thề, lần này hắn quyết định không suy nghĩ nhiều nữa! “Vậy bước tiếp theo của người là gì? Còn có ai là cái đinh trong mắt người?”

Phiên Tế Cảnh thu liễm tươi cười xuống, thần sắc trong trẻo nhưng lạnh lùng mà nhìn hắn.

Tống Bách Lâm chỉ cảm thấy trong lòng rung cả mình.

Phiên Tế Cảnh chậm rãi nói: “Sư thúc, ta chỉ muốn Cửu Hoa phái phát dương quang đại, lấy đó an ủi sư phụ cùng phụ thân linh thiêng trên cao.”

Nhìn dáng vóc vẻ mặt tiêu tụy của hắn, Tống Bách Lâm chỉ cảm thấy cả người trên dưới đều bị hàn ý thấm thấu, lạnh đến cơ hồ không nói ra lời.

Phiên Tế Cảnh buông miếng vải bố, cung kính mà khom người chào nói: “Cho nên lại mời sư thúc bắt tay cùng trợ giúp nhiều hơn.”

Tổng Bách Lâm kéo kéo khóe miệng, nhưng lại cười không nổi, “Người còn cần người khác bắt tay cùng trợ giúp?”

“Cửu Hoa phái dù sao cũng cùng là người sống tại Cửu Hoa phái. Sự thúc, người nói thật chứ?” Phiên Tế Cảnh mỉm cười.

17. Quyển 2 - Chương 8: Chân Tướng Vị Minh (tám)

Ngô Thường Bác đem đệ tử Thái Sơn cùng Long Tu phái dần xếp tốt, trở lại trong phòng, vừa lúc thấy Tổng Bách Lâm đang ngồi bên cạnh bàn ngắn người.

“Người vào bằng cách nào?” Hắc nhĩ ký lúc hắc đi ra ngoài rõ ràng có đóng cửa lại.

Tổng Bách Lâm nói: “Ta có lời muốn hỏi người.”

“Ta cũng vừa mới hỏi người.” Ngô Thường Bác tức giận nói.

Tổng Bách Lâm không để ý tới hắc, bản thân tự ý nói tiếp: “Nếu như, ta nói là nếu như, ta phát hiện hung thủ sát hại Bộ Lâu Liêm là Phiên Tế Cảnh thì làm sao bây giờ?”

Ngô Thường Bác kinh sợ, một hồi lâu mới nói: “Hung thủ giết Bộ Lâu Liêm là Phiên Tế Cảnh?”

“Ta nói là nếu như.” Tổng Bách Lâm miệng cộp gan thỏ kêu lên.

Ngô Thường Bác trở tay đóng cửa lại, ngồi vào đối diện y, hạ giọng nói: “Chẳng có người nào không có việc gì lại lôi loại chuyện này ra làm giả thiết. Người như thế nào mà phát hiện ra?”

Tổng Bách Lâm thở dài nói: “Ta đoán.”

“...” Ngô Thường Bác nghĩ, vẻ mặt chính mình bây giờ nhất định rất buồn cười.

Tổng Bách Lâm nói: “Nhưng hắc không có phủ nhận.”

“Phiên Tế Cảnh không có phủ nhận?” Ngô Thường Bác kinh ngạc nhìn hắc.

Tổng Bách Lâm không nhin được nói: “Người không tin ta?”

“Ta không phải không tin người, nhưng với tính cách của Phiên Tế Cảnh...” Hắc là sẽ lời lẽ chính nghĩa mà phản bác mới đúng. Ngô Thường Bác hồ nghi mà nhìn Tổng Bách Lâm, trong đầu đột nhiên hiện lên một ý niệm, sẽ không phải là y hồi hận đã chấp tay đem chức vị chương môn đưa cho Phiên Tế Cảnh, cho nên tìm mọi cách mà lấy lại chứ?

Tổng Bách Lâm cũng không ngẩng đầu lên nói: “Ta biết người đang suy nghĩ cái gì, nhưng ta muốn cho với người, Phiên Tế Cảnh người nhận thức trước kia không phải Phiên Tế Cảnh thực sự.”

“Người nói lằng lộn xộn ta nghe hoàn toàn không hiểu.” Ngô Thường Bác buông tay, “Ngắn gọn lại, đến tột cùng là xảy ra chuyện gì.”

Tổng Bách Lâm chần chờ rồi quyết định, đem một chút chuyện hôm nay tìm Phiên Tế Cảnh, lớn nhỏ không bỏ sót mà nhất nhất kể lại.

Ngô Thường Bác ánh mắt mới đầu còn thật tốt, rồi chậm rãi ngưng trọng, cuối cùng khiếp sợ không nói lên lời.

Tổng Bách Lâm phun ra xong, “Trở lại vấn đề, nếu như hung thủ là Phiên Tế Cảnh thì làm sao bây giờ?”

Ngô Thường Bác bật thốt lên nói: “Theo môn quy xử trí!”

Tổng Bách Lâm liếc hắc.

Ngô Thường Bác mới phát hiện sau câu nói của chính mình có nhiều trở ngại. Đầu tiên, Tổng Bách Lâm nói Phiên Tế Cảnh là hung thủ chỉ là lời nói của một bên, lúc hai người nói chuyện với nhau từ đầu tới cuối, Phiên Tế Cảnh cũng không có thừa nhận qua. Hơn nữa hắc còn có Hoa Hoài Tú là người làm chứng, nói về hiềm nghi, hắc so với những người khác trên Cửu Hoa sơn đều ít hơn rất nhiều. Tiếp theo, Phiên Tế Cảnh

có thể thần không biết quỷ không hay mà giết Bộ Lâu Liêm, có thấy được hần có võ công cao cường, sợ rằng ngay cả Tống Bách Lâm cùng hần liên thủ lại cũng không nhất định có thể đấu lại. Nếu bộ mặt thật của Phiên Tế Cảnh là đúng theo lời trong miệng Tống Bách Lâm, như vậy Cửu Hoa sơn muốn xử trí hần sợ rằng khó như lên trời. Cuối cùng, tuy nói thí sự là tội nghiệt lớn, nhưng Bộ Lâu Liêm giết vợ chồng Phiên Anh trước, vì cha mẹ mang mối thù không đội trời chung, Phiên Tế Cảnh giết Bộ Lâu Liêm cũng xem như do sự mà ra.

Đủ loại dâng lên gia tăng như thế, hần mới biết được Phiên Tế Cảnh vì sao có dũng khí rõ ràng như vậy.

Tống Bách Lâm thấy Ngô Thường Bác thật lâu không nói, biết nan đề này cũng làm khó hần. “Kỳ thật ta trước một mực nghĩ, vì sao hần phải nói cho ta biết.”

Ngô Thường Bác nói: “Có lẽ, hần chịu áp lực đã lâu lắm rồi.”

Tống Bách Lâm nghiêng đầu nhìn hần.

“Một người từ thiếu niên đã ôm mối huyết hải thâm cừu giết cha mẹ, phải ở trước mặt cừu nhân tất cung tất kính, làm bộ dáng tận hiếu như không có việc gì, vốn không phải là một chuyện dễ dàng.” Ngô Thường Bác thở dài. Sau khi tỉnh táo, hần cũng có vài phần đồng tình.

Tống Bách Lâm nhớ tới quá khứ của Phiên Tế Cảnh, lại nghĩ tới Phiên Tế Cảnh hôm nay, lắc đầu nói: “Nếu là ta, ta thà rằng thống thống khoái khoái mà nói ra.”

“Càng huống chi,” Ngô Thường Bác dừng lại một chút nói, “Hần có nửa câu nói chỉ sợ là sự thật.”

Tống Bách Lâm cau mày nói: “Có nửa câu?” Chẳng lẽ nói những cái khác đều là giả?

“Hần muốn Cửu Hoa phái phát dương quang đại, lấy đó an ủi sư phụ cùng phụ thân linh thiêng trên trời.” Ngô Thường Bác dừng một chút nói, “Đương nhiên, an ủi đó chỉ là đối với Phiên Anh trên trời có linh.”

Tống Bách Lâm nói: “Ý của ngươi là?”

Ngô Thường Bác nói: “Nếu hần thật sự ôm loại suy nghĩ này, như vậy tất phải tới lúc ngươi và ta phải ứng hộ.”

Tống Bách Lâm nói: “Dùng thủ đoạn uy hiếp?”

“Không bằng nói, hần biểu hiện năng lực như thế nào?” Ngô Thường Bác tưởng tượng sắc mặt Tống Bách Lâm khi bị uy hiếp, nhất định rất đẹp mắt.

Tống Bách Lâm hừ lạnh nói: “Lúc ấy ở nơi đó không phải ngươi.” Nếu bản thân không có kinh nghiệm, ai có thể nghĩ Phiên Tế Cảnh lại đáng sợ như thế?

Ngô Thường Bác cười mà không nói.

Tống Bách Lâm cũng chẳng muốn giải thích, “Vậy kế tiếp chúng ta nên làm như thế nào?”

“Tĩnh quan kỳ biến đi.”(yên lặng quan sát động thái) Ngô Thường Bác suy nghĩ một chút nói, “Trên thực tế, trừ tĩnh quan kỳ biến ra, chúng ta cũng không làm gì khác được.”

Tống Bách Lâm trầm ngâm nói: “Có muốn hay không nói với bọn Quan Tĩnh?”

“Không cần.”Ngô Thường Bác nói, “Nếu Phiên Tế Cảnh đúng như suy nghĩ của ta, như vậy hần tiếp theo muốn mượn sức chính là Quan Tĩnh.”

Tống Bách Lâm nghĩ đến có một người khác cũng bị kinh hách, nhưng lại không ngờ là Quan Tĩnh, không khỏi lén sáng khoái trong lòng.

Ngô Thường Bác nói: “Có lẽ không dùng cùng phương thức.”

“Có ý tứ gì?”

“Bọn họ dù sao cũng là huynh đệ.”Ngô Thường Bác đột nhiên rất muốn đi rình coi. Xem một chút bước tiếp theo Phiên Tế Cảnh đến tột cùng là đi như thế nào, đáng tiếc hần võ công không tốt, sợ rằng rình coi không được.

Tổng Bách Lâm đột nhiên lầm bầm nói: “Ta còn là sư thúc đấy.”

“Bộ Lâu Liêm vốn là sư phụ.”

Tổng Bách Lâm: “...”

Phiền Tế Cảnh cùng Quan Tĩnh tại hoa viên uống trà.

Màu xanh dạt dào mãn nhãn làm cho tâm tình Quan Tĩnh hết sức thoải mái.

Phiền Tế Cảnh lấy bình, đem hai cái chén đều đảo xong, “Ngũ sư đệ gần đây như thế này?”

“Rất tốt.” Từ khi y trước mặt Phiền Tế Cảnh thừa nhận hấn đôi với Thi Kế Trung có suy nghĩ không đúng, tâm tình y liền dễ chịu hơn rất nhiều.

Phiền Tế Cảnh đem bình chậm rãi buông, “Ta nghĩ đem Cửu Hoa phái phát dương quang đại.”

Quan Tĩnh ngẩng đầu nhìn hấn.

Phiền Tế Cảnh bắt động thanh sắc tùy ý hấn nhìn.

Một hồi lâu.

Quan Tĩnh chậm rãi nói: “Đây không phải là chức trách của chương môn Cửu Hoa phái sao?”

Phiền Tế Cảnh mỉm cười nói: “Không sai.”

“Chương môn có gì phân phó?” Quan Tĩnh rất nhanh đã hiểu liền chủ động hỏi.

Phiền Tế Cảnh nói: “Ta muốn phế trừ bộ phận môn quy.”

Quan Tĩnh nói: “Tỷ như?”

“Phàm là người trong Cửu Hoa phái ta, mỗi người đều học tiên liên kiếm pháp.”

Quan Tĩnh có chút giật mình.

Tiên liên kiếm pháp sở dĩ là một đời truyền một người, nếu nói là vì không để cho tuyệt học phái Cửu Hoa truyền ra ngoài, chi bằng nói là vì để bảo chứng địa vị chí cao vô thượng của chương môn, giống như Bộ Lâu Liêm. Phiền Tế Cảnh đề nghị như thế, nếu không phải là trái tim nhân hậu chí công vô tư, thì là do tự tin không có người nào động tâm tới chức vị của hấn.

Y nhìn nam tử trước mắt đã cùng nhau lớn lên này. Từng tưởng rằng hấn thuộc về người trước, nhưng theo thời gian trôi đi, y dần dần cảm giác được hấn thâm sâu không lường được. Bởi vì y tin tưởng không có người nào lại may mắn đến mức mỗi lần đều nhẹ nhàng khéo léo không dấu vết tránh được âm toán của Bộ Lâu Liêm.

Có lẽ vì phần thâm sâu không lường được này, cho nên khi Bộ Lâu Liêm bị giết, Phiền Tế Cảnh trở về thề son sắt muốn tra ra hung thủ, y cũng bảo tồn tâm tư bản thân mình triết.

Một người nếu ngay cả nhận cũng không nhận ra rõ, thì sau chỉ là địch?

“Sư huynh?” Phiền Tế Cảnh nhẹ gọi.

Quan Tĩnh nói: “Hết thấy nghe theo chương môn phân phó.”

Phiền Tế Cảnh đưa ra cái cách, quả nhiên rước lấy một mảnh tiếng kêu kinh ngạc.

Chu Liêu Đại đứng đầu nhảy ra tỏ vẻ việc này không thể làm.

Quan Tĩnh ở một bên thản nhiên nhắc nhở nói: “Lúc đầu sư phụ muốn đem tiên liên kiếm pháp truyền thụ cho người và ta cùng ba người ngũ sư đệ, tiếng đáp ứng của người lớn nhất.”

Chu Liêu Đại sắc mặt đỏ lên, suy nghĩ như thế nào phản bác, chỉ nghe Phiền Tế Cảnh mỉm cười nói: “Việc này quan hệ đến chúng đệ tử Cửu Hoa phái, không bằng cứ giao cho mọi người cùng nhau biểu quyết.”

Đem tiên liên kiếm pháp truyền thụ cho môn là đệ tử chính là cả một trời bánh rớt xuống là sự tình tốt biết bao, lại có người nào ngu núc ních mà cự tuyệt.

Chu Liêu Đại mặc dù không phục, rồi lại không dám đắc tội cả Cửu Hoa phái hiểm ác, việc này liền tính lại. Ngày thứ hai Phiên Tế Cảnh cho Quan Tĩnh cùng Thi Kế Trung làm thầy, truyền cho đệ tử khác.

Chu Liêu Đại trong lòng bất mãn, nhưng đại thể đã mất, cũng không thể tránh được, ngày ngày khóa ở trong phòng, chuyên tâm luyện công, chỉ hy vọng sẽ có một ngày có thể lấy kỹ đề quần hùng, làm cho Phiên Tế Cảnh cam bái hạ phong.

Tổng Bách Lâm cùng Ngô Thường Bác mặc dù mơ ước kiếm pháp, nhưng ngại thân phận sư thúc, không kéo mặt mũi xuống cùng những người khác học tập.

Phiên Tế Cảnh làm như biết suy nghĩ trong lòng bọn họ, đêm tối liền tự mình đem kiếm phổ của tiên liên kiếm pháp đến phòng Tổng Bách Lâm.

Tổng Bách Lâm nhìn kiếm phổ trong tay hắn, cũng không tiếp nhận, “Chưởng môn đây là ý gì?”

“Sư phúc vô công tự nhiên trên ta cùng đại sư huynh, nếu do chúng ta truyền thụ tiên liên kiếm pháp, sợ rằng không thể hiểu được một cách đúng nhất. Bởi vậy đặc biệt mời hai vị sư thúc tự mình tìm hiểu kiếm phổ, đem tiên liên kiếm pháp phát dương quang đại.”

Tổng Bách Lâm vừa nghe hắn trong lời cấp theo mặt mũi, chán ghét cùng địch ý đối với hắn liền giảm đi vài phần, thản nhiên nói: “Chưởng môn không sợ đường hồ gây họa sao?”

Phiên Tế Cảnh mỉm cười nói: “Tổng sư thúc nghĩ rằng....Người nào sẽ thành họa?”

Tổng Bách Lâm nhìn khuôn mặt tự tin của hắn, yên lặng đem hảo cảm nuốt trở về.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Tại phi trường chờ trong phi cơ....Nội ngữ, có vẻ trễ giờ.(Ed: không hiểu???)

18. Quyển 2 - Chương 9: Chân Tướng Vị Minh (cửu)

Đem tiên liên kiếm pháp công khai chỉ là cải cách mở đầu, bất quá Tổng Bách Lâm cùng Ngô Thường Bác mặc không lên tiếng, Chu Liêu Đại không thể tránh được, Quan Tĩnh quyết định ủng hộ mạnh mẽ, Phiên Tế Cảnh táo bạo dứt khoát cải cách một sóng lại nổi tiếp một sóng, bất quá hơn tháng, Cửu Hoa phái đã một phen nghiêng trời lệch đất với tình hình mới.

Mà các lực chú ý của các giang hồ đầu tiên là tập trung trên người ma giáo, sau lại dẫn ra Huyết Đồ đường, ánh mắt mắt đối tới đối lui vẫn không tiêu tan được. Chờ rảnh rồi chỉ chớp mắt, mới phát hiện Cửu Hoa phái đã hùng mạnh từ Hoài Tây lan tràn tới đại danh nam bắc.

Danh khí tiên liên kiếm pháp có lẽ rất nhiều người cũng chưa từng nghe qua, nhưng Bộ Lâu Liêm vốn là cao thủ đứng thứ mười một trong Cao thủ bảng lại là không phải chuyện không thật. Có thể trên giang hồ là cao thủ thứ mười một tuyệt học không thể nghi ngờ là lớn đến khó có thể kháng cự lại sự hấp dẫn.

Trong khoảng thời gian ngắn, thiên hạ võ giả đều tề tụ ở Cửu Hoa sơn. Dù sao, dù Vũ Dương, Thiếu Lâm là môn phái có thanh danh hiển hách, nhưng lại không mở ra tất cả cửa võ học cho các môn hạ đệ tử. Tính toán trên dưới, nhận lời nhập môn tức có tư cách học tập tiên liên kiếm pháp của Cửu Hoa phái càng làm người ta hướng đến.

Tổng Bách Lâm mắt thấy Cửu Hoa phái càng ngày càng náo nhiệt, trong lòng nhưng lại thật bất an.

Loại bất an này khi Phiên Tế Cảnh như không có việc gì tuyên bố muốn xây dựng thêm Cửu Hoa Phái, đạt tới cực hạn rồi.

Y cuối cùng không nhịn được lại tìm tới cửa.

Phiên Tế Cảnh đang xem tin, thấy y đẩy cửa mà vào, không chút hoang mang mà đem tin gấp xong, thu vào trong tay áo, bắt đắc dĩ mà kêu: “Sư thúc.”

Tổng Bách Lâm cây ngay không sợ chết đứng nói: “Ta nguyên bản muốn gõ cửa, nhưng nó không gõ đã mở. Trách người nào?”

“Trách ta.” Phiên Tế Cảnh tiếp được cực nhanh, trên mặt lại trở về mang theo chút ý cười.

Loại cười này rơi vào trong mắt Tống Bách Lâm, tự có một phiên giải thích khác. Bất quá y giờ phút này thật ra không muốn so đo chuyện nhỏ bực này, tự mình ngồi xuống, đi thẳng vào vấn đề nói: “Có thật người chuẩn bị đem tiên liên kiếm pháp truyền thụ cho các đệ tử?”

Phiên Tế Cảnh nói: “Ta không phải đã làm như vậy rồi sao?”

“Này không giống.” Tống Bách Lâm nói, “Hôm nay học đều là môn hạ đầu nhập Cửu Hoa phái ta nhiều quá mức, mà gần đây tân chiêu không ít người lại là từ môn phái bang hội khác tìm nơi nương tựa mà đến.”

Phiên Tế Cảnh chậm nói: “Sư thúc ý tứ là?”

“Tuyệt học bản môn nào có thể rơi vào trong tay những người đó?!” Tống Bách Lâm nôn nóng nói, “Người sao biết những người đó có hay không bụng dạ khó lường, chỉ vì học trộm bí tịch mà đến?”

Phiên Tế Cảnh lạnh nhạt nói: “Vậy thì sao?”

“Vậy thì sao?” Thanh âm Tống Bách Lâm đột nhiên biến đổi, “Chẳng lẽ người muốn đoạn tổng cả Cửu Hoa phái?” Những lời này phảng phất như ngọn đèn tràn ra trong đêm, nhất thời đưa ý nghĩ của y mở ra, “Ta rõ rồi. Người muốn trả thù không chỉ có Bộ Lô Liêm, còn có cả Cửu Hoa phái! Sau khi công khai tiên liên kiếm pháp, Cửu Hoa phái trên giang hồ sẽ không có được lại một địa vị nhỏ nhoi, xuống dốc bất quá là chuyện sớm muộn.”

“Sư thúc đa tâm rồi.” Phiên Tế Cảnh sâu kín thở dài nói, “Ta chưa bao giờ nghĩ như thế.”

“Hừ. Nhưng sở tác sở vi của người như thế.”

Phiên Tế Cảnh nói: “Sư thúc cũng biết tiên liên kiếm pháp là ai sáng chế?”

“Hiển nhiên là Tổ sư gia.”

“Không sai, Tổ sư gia khai sơn lập phái, nhân tiện sáng chế tiên liên kiếm pháp, nhưng đời sau Tổ sư gia, kinh qua nhiều lần thay đổi, lại không có một chương môn nào sáng chế võ học mới, người cũng biết vì sao?”

Tống Bách Lâm sững sốt. Vấn đề này y thật ra chưa từng nghĩ tới.

“Bởi vì không cần.” Phiên Tế Cảnh chậm rãi nói, “Tiên liên kiếm pháp đành phải truyền thụ một người, bởi vậy lịch địa chương môn phái Cửu Hoa đều lại đệ nhất cao thủ, tại Cửu Hoa phái địa vị tối cao, không có người nào có thể sánh bằng, tự nhiên cũng sẽ không tốn tâm tư sang cái gì tân võ học rồi.”

Tống Bách Lâm nói: “Chuyện này với việc người đem tiên liên kiếm pháp công khai truyền thụ có quan hệ như thế nào?”

“Một người ách mắt có thể lệch pha, nhưng thực lực nhất định sẽ không lệch pha. Vì vẫn không có đệ nhất, võ không có thứ hai. Nếu mỗi người đều có thể học tiên liên kiếm pháp, như vậy võ công môn hạ đệ tử cao thấp liên nhất thanh nhị sở, võ học Cửu Hoa phái tự nhiên sẽ phát dương quang đại. Kể từ đó, người có thể lên làm chương môn tất nhiên là phải vượt qua kiểm tra trăm tướng, cao thủ hiếm có, sao phải buồn lo việc Cửu Hoa phái xuống dốc?”

Tống Bách Lâm nói: “Nếu người đó không muốn làm chương môn thì sao?”

Phiên Tế Cảnh nói: “Làm Cửu Hoa phái trở thành địa phái số một số hai thiên hạ, lại có người nào đành lòng buông tha cho vị trí chương môn?”

Tống Bách Lâm ngẹn lời.

Phiên Tế Cảnh nhéo tay áo, ngón tay đảo qua phong thư trong tay áo, ánh mắt chậm rãi chuyển qua ngoài cửa sổ.

Bầu trời Cửu Hoa sơn đã liên tiếp âm trầm hơn một tháng rồi, phảng phất khi Hoa Hoài Tú rời đi ngay cả mảnh trời quang trên đỉnh đầu cũng bị mang đi rồi.

“Sư thúc.” Hần nhẹ nhàng mà mở miệng.

Hôm này Tống Bách Lâm nghe được hần gọi sư thúc trong đầu liền phát một trận (ed: chữ này qt không dịch, ta chịu), mặt ngoài nghiêm bên trong nhọc mà trả lời: “Chuyện gì?”

“Mọi việc trong phái bình ổn lại, ta muốn rời đi một tháng.” Phiên Tế Cảnh nhìn sắc trời ngoài cửa sổ nói.

Tống Bách Lâm trong lòng đầu tiên là vui vẻ, lập tức có chút không xác định mà hỏi thăm: “Người muốn đi đâu?”

“Ta muốn quay về Hoa gia gặp mặt lão tổ tông.” Phiên Tế Cảnh nói.

Tống Bách Lâm suy nghĩ một chút, cảm giác như hần nếu lên làm chương môn Cửu Hoa phái rồi, cũng xem như vinh quang tới cửa, trở về khoe khoang một phen cũng là chuyện thường tình người hay hướng đến. Chỉ là lòng dạ Phiên Tế Cảnh sâu như thế, có không sẽ đối với Cửu Hoa phái trăm phé để tiến tới hưng thịnh, đem chuyện đều giao cho người bên ngoài? Hoặc cũng là có mục đích khác?

Phiên Tế Cảnh quay đầu lại, thấy mặt y có vẻ do dự, lại cười nói: “Lúc ta rời đi, ta muốn mời sư thúc tạm nhận chức vị chương môn.”

Nếu Phiên Tế Cảnh này là Phiên Tế Cảnh ngày xưa, như vậy Tống Bách Lâm nghe được tin tức này tự nhiên sẽ mừng rỡ như điên, nhưng việc này y toàn tâm toàn ý muốn đều là phía trước có một cái dạng hãm hại gì đó đang chờ y nhảy xuống, tự nhiên không thể dựa theo ý nguyện Phiên Tế Cảnh đi. “Ta tuổi tác đã cao, loại sự tình này hay là để người trẻ tuổi làm là tốt nhất.”

“Đã như vậy, ta chỉ đành mời đại sư huynh tạm thay thế rồi.”

Phiên Tế Cảnh đối với sự cự tuyệt của y chẳng những không hề ngoài ý muốn, ngược lại là một bộ dáng sớm biết như thế, Tống Bách Lâm thế mới biết chính mình tính toán cẩn thận ngược lại lâm vào tính toán của hần, không khỏi nắm chặt cổ tay.

Một người đệ tử đột nhiên vội vã chạy tới, ở ngoài cửa kêu lên: “Chương môn, không tốt rồi, Chu sư huynh tẩu hỏa nhập ma rồi.”

Tống Bách Lâm trong lòng giật mình, vội hỏi: “Ở nơi nào?”

“Đang ở trong phòng.”

Tống Bách Lâm nhắc chân phải đi, quay đầu đã thấy sắc mặt Phiên Tế Cảnh thản nhiên mà đứng tại chỗ, toàn thân nhất tời giống như bị dội qua nước lạnh, đối với đệ tử ngoài cửa nói: “Người đi trước, ta cùng chương môn lát nữa liền đến.” Chờ tiếng bước chân của đệ tử bên ngoài đã đi xa, y mới thấp giọng nói, “Chương môn tựa hồ cũng không kinh ngạc?”

Phiên Tế Cảnh thản nhiên nói: “Tứ hoa tể thủ, luyện võ nhập ma, vốn là nên đoán trước đến.”

Tống Bách Lâm trầm giọng nói: “Chu Liêu Đại cùng chương môn là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên, chẳng lẽ chương môn thật sự nửa điểm cũng không lo lắng?”

Phiên Tế Cảnh nói: “Bộ Lâu Liêm cùng sư thúc cũng là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên, không biết khi nghe thấy hần chết, trong đầu sư thúc ý niệm đầu tiên hiện lên là hay kinh hay hi?”

“Tất nhiên là kinh!”

“Vậy là không lo lắng.” Phiên Tế Cảnh thở dài nói, “Sư thúc còn làm không được, cần gì phải làm khó ta?”

Tống Bách Lâm bị hần chặn lại không nói ra lời.

“Rốt cuộc là sư huynh đệ một hồi, chúng ta liền đi nhìn một cái đi.” Phiên Tế Cảnh nâng tay, ý bảo y đi trước.

Tống Bách Lâm phát tay áo đi.

Tới phòng Chu Liêu Đại, đã thấy mặt hần như vàng như giấy, nằm ở trên giường khí tức khi có khi không.

Quan Tĩnh vừa mới giúp hần đẩy công lực qua huyết, lúc này đang ngồi xuống một bên.

Thượng Quan Đình Ninh cầm lấy tay Chu Liêu Đại, hai tròng mắt sưng đỏ như hạch đào, khóc nghẹn đứt quãng, cơ hồ đã muốn khóc đến bất tỉnh.

Những đệ tử khác cũng nhất tề mà đứng xếp một hàng, không biết nhìn làm sao, thẳng đến khi Tống Bách Lâm cùng Phiên Tế Cảnh tiến vào, mới thở phào nhẹ nhõm.

Tống Bách Lâm nói: “Như thế nào?”

Thi Kế Trung đứng ở bên cạnh Quan Tĩnh nói: “Nhị sư huynh tẩu hỏa nhập ma, chân khí chạy loạn, không thể chỉnh lại. Đại sư huynh chỉ có thể tạm thời phong bế hai mạch Nhâm Đốc của nhị sư huynh, chỉ là ngày sau...” Hắn nghĩ đến chân tướng việc Chu Liêu Đại bị tẩu hỏa nhập ma, trong lòng không khỏi áy náy. Nếu lúc đầu báo cho hắn biết, Chu Liêu Đại cũng không bị rơi xuống tình cảnh này.

Tống Bách Lâm tất nhiên biết ngụ ý của hắn.

Hai mạch nhâm đốc khó khai thông, Chu Liêu Đại võ công liền đó cũng chỉ còn lại có công phu tay chân thô thiển. Tại Cửu Hoa Sơn, như thế này là phế nhân. Lấy dã tâm cùng kiêu ngạo của Chu Liêu Đại, chỉ sợ khó có thể thừa nhận.

Phiên Tế Cảnh thở dài nói: “Lưu được ở rừng xanh, không lo không có củ đốt. Có thể lưu được tính mạng đã là vạn hạnh trong bất hạnh.”

Tống Bách Lâm nghiêng đầu nhìn hắn, lại là một bộ dáng thái độ khó nén đau buồn ưu sầu, cùng khi đến quả thực tưởng như hai người, tâm lý nhất thời như ăn năm trăm con kiến bị gãi cào khó chịu.

Phiên Tế Cảnh đi tới bên cạnh Thượng Quan Đình Ninh, cúi người an ủi nói: “Sư muội, nhị sư huynh sau này liền giao cho người rồi.”

Thượng Quan Đình Ninh nghẹn ngào gật đầu.

Phiên Tế Cảnh đứng thẳng dậy, hướng các đệ tử khác trong phòng phát phát tay.

Những đệ tử này tự hiểu mà rời khỏi phòng.

Phiên Tế Cảnh hỏi: “Đã mời đại phu chưa?”

Thi Kế Trung nói: “Mời rồi, bất quá ước chừng phải trong thời gian nửa nén hương mới có thể đến.”

Phiên Tế Cảnh gật đầu, đối với Quan Tĩnh nói: “Ta muốn xuống núi một tháng, sau khi cùng Tống sư thúc thương lượng, quyết định để người tạm thay thế chức vị chưởng môn.”

Quan Tĩnh trong ánh mắt lộ ra một tia kinh ngạc. Phiên Tế Cảnh cho hắn tạm thay thế chưởng môn hẳn ngoại trừ bất ngờ, chỉ là Tống Bách Lâm cư nhiên lại cũng nghĩ như vậy, như vậy làm cho người ta chê cười rồi.

Tống Bách Lâm trên mặt nhất thời có chút không được tự nhiên, “Hừ, chẳng lẽ còn muốn ta nhiều tuổi đến quan tâm sự tình trong môn phái?”

Quan Tĩnh thân đứng lên, ôm quyền nói: “Xin tuân theo lệnh chưởng môn.”

“Ta ngày mai khởi hành, chuyện nhị sư huynh nhân tiện làm phiên người giúp đỡ rồi.” Lúc Phiên Tế Cảnh nói, trên mặt tràn đầy vẻ đau lòng cùng tiếc hận.

Nhìn hắn biểu diễn nhiều hơn, Tống Bách Lâm chỉ có khinh bỉ cùng kinh hãi.

Phiên Tế Cảnh nói xong, liền vẫn ngồi trong phòng chờ đại phu đến.

Thẳng đến lúc đại phu kiểm tra kỹ mạch tượng Chu Liêu Đại, xác định thân thể y không có trở ngại, chỉ là một thân sau này không thể tái động võ, mới đứng dậy cáo từ.

Ban đêm trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Gió như nước lạnh xuyên qua bên ngoài viện lý.

Phiên Tế Cảnh thu thập hành lý được một nửa, liền nghe đến ngoài cửa có động tĩnh, đi ra đã thấy Quan Tĩnh mang theo bầu rượu cùng hai cái chén, ngồi bên cạnh bàn đá ở sân.

“Ta đến tiền hành.” Quan Tĩnh đem cái chén đặt ở hai đầu bàn đá, rót đầy rượu.

Phiền Tế Cảnh ngồi xuống ở đối diện, nâng chén rượu, cùng hần nhẹ nhàng chạm một cái, “Đa tạ.”

Quan Tĩnh đem một chén rượu uống cạn, “Cửu Hoa phái đang giữa lúc trăm phé đội hưng, người thật sự yên tâm rời đi?”

“Người ngày mai có thể đến tiền ta, xem ta có phải hay không thật sự rời đi.” Phiền Tế Cảnh nói.

Quan Tĩnh nhẹ rót ra chén rượu, “Vì tình?”

Phiền Tế Cảnh ánh mắt hơi né tránh, “Đại sư huynh sao phải nói ra lời ấy?”

Quan Tĩnh cười khẽ, chuyển đề tài nói: “Người như thế nào thuyết phục Tổng sư thúc?”

“Ta cũng không có thuyết phục.” Hần đích xác không có, là Tổng Bách Lâm chính mình trái lại tự nhảy xuống.

Quan Tĩnh ngẩng đầu nhìn hần, chốc lát mới nói: “Người chung quy là có biện pháp.”

Phiền Tế Cảnh nói: “Ta không có ở trên núi, mọi việc còn lại mời sư huynh giúp đỡ nhiều hơn.” Hần nhắc bình lên châm rượu, kính trước một ly.

Quan Tĩnh ẩm theo một chén, “Người không lo lắng Tổng sư thúc?”

“Không lo lắng.”Phiền Tế Cảnh chậm rãi nói, “Giang hồ vốn là mạnh hiếp yếu.”Đối với hần mà nói, Tổng Bách Lâm cũng tốt, Chu Liêu Đại cũng tốt, cũng không phải cường đại đến nỗi sinh ra uy hiếp đến hần. Đã như thế, bọn họ nhân cơ hội tại Cửu Hoa hái tào lên kinh thiên hải lãng thì sao? Chờ hần trở về, có thể dễ dàng thu phục như thường mà. Huống chi, Tổng Bách Lâm cũng không phải không hề có suy nghĩ, tuyệt không như thế tính toán hậu quả hãm chính mình vào chỗ chết.

Quan Tĩnh trầm mặc.

“Nếu có sự gì, tự sẽ có người tương trợ.”Phiền Tế Cảnh nói.

Quan Tĩnh không hỏi là ai, hần cũng không nói tiếp.

Gió mát lướt qua vai, rượu nhạt vừa say sưa.

19. Quyển 3 - Chương 1: Chân Tình Vị Minh (nhất)

Về nhà ngày đầu là mới mẻ, ngày thứ hai là cảm khái, nhưng ngày thứ ba thứ tư thứ năm thì...

Kỷ Vô Định nhàm chán mà ngồi ở trước hồ nước, trong tay cầm một nắm đầy cây cỏ, từng cây từng cây mà ném vào trong hồ nước.

Viên Ngạo Sách cùng Chung Vũ đấu võ xong, tâm tình sảng khoái mà đi tới, sờ sờ đầu hần nói: “Đang làm cái gì vậy?”

“Cho cá ăn.”Kỷ Vô Định nói xong rất chăm chú.

Viên Ngạo Sách nhìn cây cỏ trong tay hần, lại nhìn xem một chút đã bình tĩnh được ngay hồi lâu cũng không nhìn thấy cá trong hồ nước, thần nhiên hỏi: “Ăn hết mấy cái rồi?”

“Một cái cũng không có.” Kỷ Vô Định buồn bực mà đem tất cả cây cỏ trong tay ném vào trong hồ nước.

Viên Ngạo Sách nói: “Uh, như vậy mới có thể tại Huy Hoàng môn sinh tồn tiếp.”

Kỷ Vô Định hai tay chống má, “Người nói phái thích khách như thế nào đâm hồi lâu cũng đâm không ra trình độ phát triển vậy?”

“Bất cứ một môn phái mới nào muốn thành đại khí, phải có thiên thời địa lợi nhân hòa. Huyết Đồ đường mặc dù tan chảy như nước đá, nhưng phái thích khách muốn thay thế, cần phải có thời gian.” Viên Ngạo Sách chọn một tảng đá lớn cùng ngồi xuống bên người hần.

Kỷ Vô Định lắc đầu nói: “Kỳ thật ta rất lo lắng, bọn họ đợi không được ngày đó rồi.”

Viên Ngạo Sách chọn mi.

“Vô luận bọn họ là tranh giành cùng Phiên Tế Cảnh đem Hoa Hoài Tú giết chết trước, hay là không giành được, kết cục đều là bị rút lại ở phía sau.” Kỷ Vô Định thất vọng mà buông mắt nói: “Ồi, ma giáo hoàn lương rồi, Huyết Đồ đường chịu chết rồi, tiếp đến phái Thích khách kế thừa, còn chưa thành sau đã chết non...Người nói muốn gây sóng gió trong giang hồ sao lại khó như vậy chứ?”

“Hoàn lương?” Viên Ngạo Sách chỉ nhận thức với một từ này.

Kỷ Vô Định đột phát thầm nghĩ: “A Sách, người nói nếu ta cho Huy Hoàng môn đánh ra nhất thống cờ hiệu giang hồ, giang hồ có phản ứng lớn được bao nhiêu?”

“Người trước chịu phản ứng của Tả Tư Văn đi đã.” Viên Ngạo Sách đối với kế hoạch của hắn về tình cảnh tương lai một điểm cũng không lo lắng.

Kỷ Vô Định nhụt chí nói: “Ồi. Sớm biết vậy ta đã không viết thư gửi cho Phiên Tế Cảnh rồi, ít nhất cũng phải cho phái thích khách lớn mạnh một chút mới được a.”

Viên Ngạo Sách nghiêng mắt, “Người bỏ được?”

Kỷ Vô Định chớp hai mắt, vẻ mặt mờ mịt.

Viên Ngạo Sách nheo mắt, “Lúc đầu nghe được Hoa Hoài Tú bị đuổi giết, kẻ đầu tiên nhảy ra nói muốn tiêu diệt phái thích khách chính là người nào?”

“Hả, là ai vậy?” Kỷ Vô Định rất phiền não mà hồi tưởng.

Viên Ngạo Sách mắt lạnh trừng hắn.

Kỷ Vô Định đột nhiên giải khai đai lưng, “Trong lúc này, A Sách nên đi lên giường hảo hảo tra hỏi ta a.”

Viên Ngạo Sách: “...”

Đình trong.

Thượng Thước cùng Tả Tư Văn cùng ngồi một chỗ, cư cao lâm hạ (trên cao nhìn xuống) mà nhìn hai người ngồi ở hồ nước.

Thượng Thước nói: “Không biết Hoa tam công tử hôm nay có bình yên vô sự hay không?”

Tả Tư Văn nói: “Tính ra không quá bình yên hẳn không việc gì.”

Thượng Thước nghiêng đầu nói: “Nghĩa là thế nào?”

“Môn chủ hạ lệnh, muốn Huy Hoàng môn làm hấn lông tóc không bị đả thương.”

Thượng Thước vuốt cằm nói: “Uh, Hoa tam công tử đích thực tướng mạo xinh đẹp hơn người.”

“Nhưng Viên tiên sinh nói tức là lưu lại một mạng.” Tả Tư Văn nói.

Thượng Thước suy nghĩ một chút, vừa lặp lại nói: “Uh, Hoa tam công tử đích thực tướng mạo xinh đẹp hơn người.”

Tả Tư Văn hai tay chấp ở sau người, chậm rãi thở dài nói: “Hy vọng Phiên chương môn động tác có thể mau hơn nữa.” Cứu người lại không thể hoàn toàn mà cứu người, thật sự là một chuyện rất thống khổ. Phương diện này cần nắm bắt chừng mực làm cho hắn mỗi lần nghe báo cáo đều nghe đến đau đầu.

Thượng Thước nói: “Còn hơn Phiên chương môn, bản thân ta là rất tò mò Hầu gia cùng Minh tôn bây giờ như thế nào rồi.”

Tả Tư Văn đột nhiên cau mày nói: “Kỳ thật Hoa gia cũng tốt, Cửu Hoa phái cũng tốt, cùng Huy Hoàng môn có liên quan gì?” Nếu nói Tuyệt Y Hầu phủ còn dính dáng đến ma giáo cùng triều đình, vậy thì Kỷ Vô Định quan tâm Phiên Tế Cảnh cùng Hoa Hoài Tú sẽ không khỏi làm cho người ta khó hiểu. Dù sao, ngay cả Cửu Hoa phái quật khởi, cùng tuyệt đối không thể tạo thành uy hiếp đối với Huy Hoàng môn.

Thượng Thước lần này trả lời không cần nghĩ ngợi, “Bởi vì tướng mạo xinh đẹp hơn người.”

Tả Tư Văn gian nan mà mở miệng nói: “Kỳ thật môn chủ cũng không phải là một kẻ háo sắc.”

Hồ nước đột nhiên vừa lúc truyền đến tiếng động lớn.

Kỷ Vô Định nhảy dựng lên, hướng về phía Viên Ngạo Sách đi tới.

Viên Ngạo Sách bất đắc dĩ mà nâng hân, cùng nhau ngả hướng về phía trong hồ nước.

Rơi xuống nước tiếng động thật lớn, bọt nước bắn lên.

“ ... ”

Thượng Thước quay đầu nhìn về phía Tả Tư Văn.

Tả Tư Văn vẻ mặt nghiêm túc nhìn về phía bầu trời xa xa.

Sắc trời dần dần tối, phía tây chỉ còn lại một chút ánh sáng phảng phất tùy thời sẽ bị xóa đi.

Bóng râm từ mây đen mênh mông bát ngát giống như che phủ cả bầu trời, làm bầu trời càng thêm âm lãnh trong ám trầm.

Hoa Hoài Tú ngồi ở một gốc cây đại thụ cao lớn cành lá rậm rạp che trời, cầm trong tay một miếng bánh nướng mua năm sáu ngày trước. Từ nửa tháng trước gặp phải nhóm sát thủ đầu tiên, y liền cả đoạn đường gặm lương khô như vậy hướng phía tây mà chạy. Cửu Hoa phái cùng Hoa gia đều tại phía Đông, mà giờ phút này hân không muốn đi nhất chính là hai cái nơi này.

Màn đêm phủ xuống, bốn phía càng ngày càng tối, cảnh vật gần trong gang tấc cũng mơ hồ có bóng.

Y cúi đầu, cắn bánh nướng mà dùng sức lôi kéo một lúc, cái miệng nhỏ mới cắn tiếp. Bánh nướng vừa khô lại vừa cứng vào miệng, may y liền nhú lại. Mặc dù ăn nửa tháng, y vẫn không quen cảm giác ở miệng so với hòn đá càng miến cứng.

Pặc.

Là tiếng chân giẫm lên nhánh cây.

Thân thể Hoa Hoài Tú cứng đờ, tay che kín khí tức, tận lực làm cho chính mình không phát ra một điểm thanh âm.

Lại lịch sát thủ y không có đầu mối.

Theo lý thuyết, lấy đại vị đặc biệt của Hoa gia trên giang hồ, hân là không có môn phái nào có dũng khí đâm nhẹ mũi dao mới đứng. Dù sao danh hiệu “Tài thần” của Hoa gia cũng không phải hư danh. Nếu đắc tội Hoa gia, chẳng những đắc tội người thiên hạ yêu tài. Thử hỏi thiên hạ lại có mấy người có thể có tiền tài như đất cát?

Nhưng sát thủ lại thật sự tồn tại.

Hoa Hoài Tú mơ hồ nhìn thấy bóng người xuất hiện trong phạm vi tầm nhìn.

Lấy ánh mắt y đánh giá nhanh, sát thủ này võ công không tính là cao, cùng lắm là cùng y sà sà như nhau, nhưng là bọn hân xuất thủ đều là bảy người đồng thời cũng ra tay, chính mình còn may là bọn họ mỗi lần tại thời khắc mấu chốt lại phối hợp sai lầm, hoặc là bảy người loại bỏ lẫn nhau, hoặc là một người trùng hợp lại thay hân ngăn dao nên có thể chạy thoát liên tiếp. Nếu không như thế, y sợ rằng đã mệnh xuống hoàng tuyền. Hôm nay nghĩ đến, có lẽ là thần linh nơi xa phù hộ mạng mình không bị tuyệt?

Bóng người từng bước một tới gần. Cước bộ cực nhẹ, nếu không có tiếng giẫm thanh thúy lúc trước, y sợ rằng còn chưa phát giác.

Một người, hai người, ba người...Bảy người.

Quả nhiên vẫn là bảy người.

Hoa Hoài Tú nghe được tim trong lồng ngực không tự chủ được mà nhảy lên, toàn thân giống như buộc chặt thành nham thạch, động cũng không dám động.

Bóng người chậm rãi đi tới dưới tàng cây, trong đó một người đánh cái thủ thế.

Bởi vì ánh sáng quá mờ, Hoa Hoài Tú chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy hắc huy rồi xuống tay.

Một người khác đột nhiên nhảy lên một thân cây cùng y liền nhau.

Hoa Hoài Tú trái tim cơ hồ muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Nếu không có bốn phía lúc này tối đen, người nọ tất nhiên có thể nhận ra y từ đám cành lá cây.

Lập tức, lại một người nhảy lên một cây khác.

Hoa Hoài Tú trái tim cơ hồ ngừng đập. Bởi vì y đột nhiên nghĩ đến, điệu bộ người kia nếu là cũng hướng trên cây nhảy, như vậy nhất định sẽ nhảy lên cây mà y đang ở trên. Tay y một tắc một tắc mà di động, mò lấy chuôi kiếm.

Đây là y dùng vũ khí thứ ba, thân kiếm đã bị cuốn lại bỏ đi vài chỗ. Nhưng ngay lúc này, y có thể dựa vào cũng chỉ có thanh kiếm này thôi.

Người bên dưới tàng cây rút cuộc di chuyển. Hắc huy vừa mới nhảy lên, liền cảm thấy một trận sát ý từ đỉnh đầu đánh tới, cơ hồ tránh cũng không thể tránh.

Hoa Hoài Tú không thể không ra tay.

Nếu là chờ người nọ phát hiện y trốn ở trên cây, chính mình càng thêm bị động.

Sát thủ dù sao cũng có kinh nghiệm huấn luyện, lúc cảm ứng được luồng sát khí, thân thể đã tự động mà làm ra phản ứng, đưa ra đao ở trong tay cơ hồ đồng thời hướng phía trên nhìn lại.

Đinh một tiếng.

Đao kiếm tương giao, tia lửa bắn tung tóe.

Sát thủ lập tức không kêu một tiếng mà vọt lại đây.

Mặc kệ bọn họ từng thất thủ qua ít nhiều lần, phối hợp sai lầm qua nhiều ít lần, ít nhất ngay tại lúc này——

Bọn họ thiên y vô phòng.(không chệ vào đâu được)

Hoa Hoài Tú trong nháy mắt rơi vào trong kiếm khí tạo thành lưới vòng này.

Võ công của y mặc dù không tốt, nhưng nửa tháng này được huấn luyện nên phản ứng không giống bình thường, lập tức hai chân tại thân cây đạp lên, cả người như cá chép nhảy ra ngoài vòng.

Nhưng sát thủ sao lại để ngư đến miệng lại bay đi ra.

Lưới kiếm tức thì co rút lại, trở thành bảy sợi xiềng xích, như bóng với hình mà hướng tới mắt cá chân y đánh tới.

Hoa Hoài Tú giờ phút này trong óc rõ ràng vô cùng, nếu là bị quán lên, chính mình nhất định thập tử vô sinh (mười chết không sống). Y liền lặn một cái, phản thân liều mạng cầm kiếm trong tay vẽ ra một tấm chắn kiên cường.

Trăng đã lên cao.

Ánh sáng thần nhiên từ không trung chiếu xuống, sáng lên song phương giao chiến.

Hoa Hoài Tú âm thầm kêu khổ.

Có bóng tối che chở, y nhưng còn ngư mục lẫn châu (mắt cá lẫn châu ngọc), mà giờ y chẳng khác cô lập không ai giúp, chỉ có thể hấp hối giãy dụa đến cuối.

Y võ công vốn là chưa tới mức lấy một địch được bảy. Theo ánh trăng, sát thủ dễ dàng tìm ra sơ hở, ba thanh kiếm như lệnh bài lấy mạng của diêm vương, nhất tề hướng y đánh tới.

Sinh tử một tuyến.

Hoa Hoài Tú kiểm chậm lại, y thậm chí chẳng muốn lại nâng tay lên tránh, dù sao trốn không trốn đều là một kết quả.

Y trong lòng duy nhất tiếc nuối cùng không cam lòng chính là, y cư nhiên là chết đi như vậy không ai biết đến. Mặc kệ Hoa gia, hay là Phiên Tế Cảnh, sợ rằng cũng không đoán được kết cục của y là như thế đi.

....

Hoặc là, hẳn như vậy một lần trải qua bội phản nói với con mình, biểu ca là tự mình đa tình, căn bản chết không đáng luyến tiếc.

Không biết trên đời này, có thể có người sẽ vì y chết mà khóc than?

Hoa Hoài Tú chậm rãi nhắm mắt lại...

Đáng tiếc...

Y sẽ không biết được.

Lúc y đợi tính mạng nháy mắt biến mất—

Một cánh tay đưa y cường ngạnh mà ôm vào trong lòng, tiếng giao kiếm cùng tiếng kêu thảm thiết đồng thời vang lên.

Còn lại bốn sát thủ hoảng sợ mà nhìn ba cỗ thi thể nằm trên mặt đất, cùng đôi mắt kia dưới ánh trăng lạnh lẽo tận xương.

20. Quyển 3 - Chương 2: Chân Tình Vị Minh (nhị)

Hoa Hoài Tú mở mắt, nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc, trừng mắt nhìn, lại trừng mắt nhìn.

Rõ ràng mới hơn một tháng, y nhưng lại cảm giác được hình như đã qua mấy ngàn năm. Đối với khuôn mặt quen thuộc như vậy đến mức nhắm mắt lại có thể dễ dàng phác họa tạc lại, y lại gọi không ra tên. Loại không nói gì này cũng không phải bởi vì quên, mà là đau thương đến không cách nào quên.

Phiên Tế Cảnh ôm Hoa Hoài Tú, thản nhiên mà nhìn phía trước, “Các người động thủ, hay là ta động thủ?”

Các sát thủ hai mặt nhìn nhau, đột nhiên nhất tề lướt đến.

Bốn thanh kiếm từ bốn góc độ khác nhau hướng Phiên Tế Cảnh đánh tới.

Từ sau khi biết Phiên Tế Cảnh là hung phạm giết Bộ Lâu Liêm, sẽ thấy không vì võ công hắn mà lo lắng qua.

Một đạo hàn quang nằm ngang.

Các sát thủ còn không kịp thấy rõ chiêu thức của đối phương, liền cảm thấy cổ lạnh lẽo, huyết hoa phun ra, thân thể không tự chủ được mà ngã xuống.

Phiên Tế Cảnh thu hồi kiếm, quay đầu đang muốn mở miệng, một trận cuồng phong quen thuộc đánh tới trước mặt, tay theo tiềm thức mà nâng lên chặn lại.

Hoa Hoài Tú trừng mắt mà nhìn hắn, cặp mắt long lanh như ánh nắng mai giờ đây như hồ sâu âm đạm u ám không gặp mặt trời, lạnh như băng thấu tận xương.

Dù ánh sáng hôn ám, nhưng hai người thật sự kề cận rất gần, con ngươi trong hàn quang làm cho Phiên Tế Cảnh không chỗ trốn.

“Biểu ca.”Hắn trong thanh âm mang theo khẩn cầu.

Một chiều này hẳn chính xác từng thử qua.

Nhưng hiển nhiên, này chỉ là từng.

Hoa Hoài Tú lui chưởng quyền, dùng sức mà dẩy dựa rồi quyết đoán, trừng mắt nhìn hấn hai mắt cơ hồ muốn phun ra mảnh băng.

Phiền Tế Cảnh yên lặng mà buông tay.

Ba.

Tiếng cái tát thanh thúy.

Sau khi đánh qua một bạt tai, Hoa Hoài Tú khí tựa hồ thuận một chút rồi, cười lạnh nói: “Nghe nói Cửu Hoa phái với sự dẫn dắt của Phiền chưởng môn ngày càng đi lên như mặt trời lên cao. Phiền chưởng môn gần đây hẳn là bề bộn không rảnh phân thân mới đúng, như thế nào lúc rảnh rồi đến rừng cây giao du?”

Phiền Tế Cảnh nói: “Ta nhớ ngươi.” Nếu là Phiền Tế Cảnh trước kia tuyệt đối không nói lên lời nói như vậy, nhưng Phiền Tế Cảnh bây giờ chẳng những nói ra miệng, lại còn nói xong hết sức tự nhiên.

Hoa Hoài Tú cười lạnh nói: “Không ai bị ngươi vui đùa xoay quanh, bầu trời trống rỗng sao?”

Phiền Tế Cảnh thấp giọng nói: “Biểu ca, theo ta trở về đi thôi.”

“Trở về?” Hoa Hoài Tú hình như nghe được một việc vô cùng đáng cười, khóe miệng giương lên hết cỡ, “Ngươi cảm thấy trong thiên hạ này ở đâu có cái nơi để ta có thể dùng hai chữ trở về.”

Hoa gia bởi vì y trốn hôn, cho nên không thể quay về.

Cửu Hoa sơn...Đó là nơi y bị hấn chính tay đuổi xuống.

Phiền Tế Cảnh nói: “Bất cứ nơi nào. Chỉ cần ngươi muốn đi, ta liền cùng ngươi đi.”

Hoa Hoài Tú trái tim đột nhiên đau đớn quặn thắt, đau đến nỗi y không nhận được nâng tay lại đánh một quyền.

Phiền Tế Cảnh lần này không có bắt tay y, mà là có chút di động cước bộ, làm cho nắm tay y rơi vào trên vai mình.

“Ngươi cho ta là cái gì? Gọi đến thì đến, khua đi thì đi?” Hoa Hoài Tú đánh một cái tát, huy xuống một quyền rồi còn không đã nghiền, dứt khoát giơ lên một cước, hướng đến bàn chân Phiền Tế Cảnh mà giẫm xuống.

Phiền Tế Cảnh mặc không lên tiếng mà nhận.

“Ngươi cho rằng ngươi không đánh lại, ta sẽ dừng lại sao?” Hoa Hoài Tú đột nhiên rời ra sau hai ba bước, “Mới vừa rồi một chưởng một quyền một cước là ngươi mắc nợ ta! Ta bây giờ tất cả đều trả lại cho ngươi, sau đó hai chúng ta không thiếu nợ nhau nữa!”

“Thật sự?” Phiền Tế Cảnh nhẹ giọng hỏi.

Hoa Hoài Tú như chém đinh chặt sắt nói: “Thật sự.”

“Tốt lắm.” Phiền Tế Cảnh tựa hồ thở phào nhẹ nhõm.

Ngực Hoa Hoài Tú có luồng khí bành trướng cơ hồ muốn làm lồng ngực y nổ tung!

Hấn cư nhiên thở phào nhẹ nhõm!

Chính mình đối với hấn mà nói căn bản chỉ là một gánh nặng ư? Sợ chính mình chết ở bên ngoài thì đối với Hoa gia công đạo không tốt? Hoặc lại là hấn căn bản là mèo mù vớ phải kẻ chết, mới vừa khéo đi qua nơi này. Gặp phải mình là ngoài dự kiến của hấn.

Hoa Hoài Tú quá mức nhập tâm phỏng đoán, bởi vậy không chú ý Phiền Tế Cảnh đột nhiên tới gần. Khi y phát hiện, ngón tay Phiền Tế Cảnh đã điểm trên huyệt đạo của y.

“Ngươi làm cái gì?” Hoa Hoài Tú vừa sợ vừa giận.

Lúc này mất đi quyền khống chế thân thể là loại chuyện tuyệt đối không phải một chuyện khoái trá.

Phiền Tế Cảnh khom lưng, dễ dàng đem y ôm lấy, ôn nhu nói: “Ngươi cần nghỉ ngơi.”

“Buông ta ra, ta tất nhiên sẽ tự tìm nơi nghỉ ngơi.” Hoa Hoài Tú dùng hai mắt trừng hấn.

Nhưng là từ dưới hướng lên trừng người hiển nhiên lực độ so với nhìn ngang vừa rồi kém hơn một chút. Ít nhất Phiền Tế Cảnh chỉ cần nhìn phía trước, là có thể đem ánh mắt y quăng ra sau.

“Ta nói, thả ta xuống!” Hoa Hoài Tú từng chữ nói liền một hơi.

Phiền Tế Cảnh lạnh nhạt nói: “Biểu ca, người thích chủ động bảo trì yên lặng, hay là bị động bảo trì yên lặng.”

Bị động đương nhiên là chỉ á huyết.

Hoa Hoài Tú hung tợn nói: “Người dám?!”

Phiền Tế Cảnh đột nhiên dừng lại cước bộ.

Ánh mắt Hoa Hoài Tú ngoài mạnh trong yếu. Nếu như đổi lại trước kia, y tin tưởng Phiền Tế Cảnh nhất định không dám, nhưng là Phiền Tế Cảnh hôm nay... Y bị ai nhận ra, đối phương thật sự có dũng khí.

Phiền Tế Cảnh ôm tay y nâng hướng lên.

Hoa Hoài Tú nhìn cái cầm gần trong gang tấc, cau mày nói: “Người làm cái gì?”

Phiền Tế Cảnh khoe miệng nhếch lên thành một mặt cười nhẹ, chưa kịp mắt, đầu đã cúi thấp xuống.

Hoa Hoài Tú kinh ngạc mà nhìn ánh sáng trước mắt bị đầu hấn che khuất đi một chút, cho đến khi trên môi truyền đến xúc cảm ấm áp, đại não trống rỗng. Phản cảm, khổ sở, hưng phấn, cao hứng... Tất cả cảm xúc cũng quy về không có.

Toàn thân trên dưới chỉ có môi còn có cảm giác, cảm giác Phiền Tế Cảnh từng chút từng chút tới gần, xâm lược, cắn nuốt...

(oa, cuối cùng cũng hun rùi, anh Cảnh cũng bá đạo quá đi)

Không biết qua bao lâu.

Phiền Tế Cảnh ngẩng đầu, tiếp tục đi về phía trước.

Hoa Hoài Tú hô hấp thông suốt một chút rồi, suy nghĩ cũng chậm rãi quay về chụp xuống.

“Người...” Y nói một chữ, nhưng lại ngậm trong miệng, so với tiếng muỗi kêu càng nhẹ hơn.

“Đói sao?” Phiền Tế Cảnh hỏi.

“Hả?” Hoa Hoài Tú ngơ ngác hỏi.

“Ta đói bụng.” Phiền Tế Cảnh trong thanh âm mơ hồ hàm chứa một tầng ý cười.

“A.” Vừa là một chữ.

“Ta cước bộ nhanh hơn.” Vừa nói xong, Phiền Tế Cảnh không đợi Hoa Hoài Tú phản ứng lại, liền thi triển khinh công vùn vụt lên phi nước đại.

Gió từ phía trước vùn vụt mà phật lại.

Hoa Hoài Tú cảm thấy bên mặt trái có chút đau, đầu theo bản năng mà hướng vào trong ngực Phiền Tế Cảnh rúc vào.

Tiếng trống ngực đập loạn truyền vào lỗ tai.

Y ngẩn ra ngẩn đầu.

Ngay cả chỉ có thể từ dưới ngược lên trên nhìn mặt hấn, Hoa Hoài Tú cũng có thể tưởng tượng Phiền Tế Cảnh giờ phút này nét mặt nhất định không chút biểu tình.

Nhưng tâm tình của hấn hiển nhiên cũng không như biểu hiện ra là bình tĩnh như vậy.

Hoa Hoài Tú đem lỗ tai lên lút sát lại gần vị trí trái tim Phiên Tế Cảnh, khoe môi nhấc lên, hơn một tháng lộ ra, nụ cười thật tình đầu tiên.

Trần nhỏ nhà trọ sinh ý tiêu điều, Phiên Tế Cảnh muốn lấy hai gian phòng hảo hạng.

Hoa Hoài Tú nhắm mắt lại, ra vẻ ngủ say, tùy ý hấn đem chính mình ôm vào khách phòng, lạnh tay lẹ chân mà đặt ở trên giường, đắp lên chăn mền.

Phiên Tế Cảnh làm xong một loạt chuyện tựa hồ cũng không vội mà rời đi, mà là ngồi ở bên cạnh bàn, phảng phất đang chờ đợi cái gì.

Hoa Hoài Tú trong tâm căng thẳng. Hấn không phải đang đợi y tỉnh lại chứ?

Từ sau lúc trong rừng kia đột nhiên xảy ra việc hôn, tâm tình của y lại có một phen biến hóa nghiêng trời lệch đất. Y trước sở dĩ không tha thứ cho Phiên Tế Cảnh, kỳ thật cũng không phải không tha thứ cho hấn đã lừa gạt. Y có thể giải thích là do hấn ý nghĩ cố chấp muốn báo thù, cũng có thể giải thích hấn bất đắc dĩ không thể không lợi dụng.

Y trái tim chính thức lạnh chính là khi hấn trở mặt vô tình.

Không hề áy náy mà tùy ý lợi dụng, lúc mục đích đã thành liền một cước đá văng đi. Từ đầu tới cuối, chính mình thật giống như quân cờ trong tay hấn tùy thời có thể vứt bỏ.

—khi dưới tình huống hấn biết rõ tâm ý của chính mình đối với hấn.

Nhưng là...

Nụ hôn vừa với rồi tựa hồ còn nói rõ rằng hấn cũng không phải là vô tâm?

Hoa Hoài Tú có chút uể oải. Bởi vì y cảm thấy trái tim y vì hấn mà trăm thương nghìn hồng đang ở tro tàn sống lại.

Y đã không biết nên như thế nào đối mặt hấn.

Y sợ hãi tâm ý chính mình thật vất vả mới xây nên tường thành sẽ ở dưới thế công của hấn mà rất nhanh sụp đổ tan tành.

Nếu như nói bị lừa một lần là ngu, vậy bị lừa hai lần hấn gọi là đáng đời.

...

Nhưng y tại sao lại xúc động muốn hướng đến đụng vào cái loại đáng đời này?

Hoa Hoài Tú càng nghĩ càng buồn bực!

Cửa bị gõ nhẹ hai cái, Phiên Tế Cảnh đứng dậy mở cửa.

Vừa tiến vào là một người.

Hoa Hoài Tú hai mắt len lén mở một khe hở.

Tiểu nhị nhà trọ đang cố gắng đem một thùng nước nóng đầy nhiệt khí vào gian phòng.

Sau đó, Phiên Tế Cảnh đem tiểu nhị đuổi ra khỏi cửa, chính mình cũng đi theo ra ngoài, tiện tay đóng cánh cửa.

Trong phòng nhất thời chỉ còn lại Hoa Hoài Tú đang giả bộ ngủ cùng thùng gỗ chứa nước nóng.

Hoa Hoài Tú chậm rãi ngồi dậy.

Từ lúc ở rừng cây, y cũng đã phát hiện huyết đạo chính mình đã được giải.

Trong thùng không ngừng toát ra nhiệt khí rõ ràng là ý cười của Phiên Tế Cảnh. Phảng phất đang nói, đừng giả bộ, đứng lên tắm rửa đi.

Hoa Hoài Tú tâm không hề ngọt.

Nhất cử nhất động chính mình tựa hồ đều bị hấn nắm giữ. Nhưng là nước nóng kia phát ra sự hấp dẫn thật sự làm cho người không thể cưỡng lại.

“Không thể ủy khuất chính mình.” Y lăm bằm đứng dậy cởi áo, cuối cùng khuất phục dưới mị lực của nước nóng.

21. Quyển 3 - Chương 3: Chân Tình Vị Minh (tam)

Từ khi bị đuổi giết tới nay lần đầu tiên an ổn mà tắm nước nóng, dòng nước ấm áp xệt qua da thịt tư vị thật sự quá mức sướng khoái, Hoa Hoài Tú cơ hồ có xúc động cứ như vậy chết chìm ở trong nước.

Cánh cửa đột nhiên kết một tiếng, từ ngoài hướng vào trong đẩy ra.

Thân thể Hoa Hoài Tú nhất thời cứng đờ, hai mắt cẩn thận mà nhìn hướng cánh cửa.

Là người của phái thích khách?

Hay là...

Y nghe được tiếng tim đập của chính mình trong nước xuyên thấu đi lên.

Một bàn tay nâng mâm thức ăn đầy tiến vào, ngay sau đó là một cái mâm khác, cuối cùng mới là Phiên Tế Cảnh.

“Người, người vào bằng cách nào?” Đầu lười Hoa Hoài Tú thiếu chút nữa quẩn lại.

Phiên Tế Cảnh vô tội mà đuổi đuổi cước, nói: “Đẩy cửa.”

“Ta không phải hỏi người, ta là hỏi người...” Hoa Hoài Tú cúi đầu mắt nhìn thân thể quang lỏa của chính mình, máu từ lòng bàn chân xông lên đỉnh đầu, da thịt trắng nõn chậm rãi lộ ra một tầng mỏng màu hồng nhạt.

Phiên Tế Cảnh buông mâm, đem từng đĩa thức ăn lấy ra, “Biểu ca thích ăn thịt kho tàu hay bạch trảm kê?”

“Thịt kho tàu. Có sao?” Hoa Hoài Tú lén lút vươn tay, lấy quần áo trên cái móc treo ở bên cạnh cái giá. Cho dù mặc vào ướt sũng cũng tốt hơn quang lỏa thân thể ngồi trong thùng gỗ.

Phiên Tế Cảnh đột nhiên quay đầu lại, “Có.”

Hoa Hoài Tú tức khắc rút tay về.

“Bạch trảm kê cùng thịt kho tàu đều có.” Phiên Tế Cảnh lại quay đầu đi.

“...Vậy còn hỏi cái gì?” Hoa Hoài Tú tức giận nói.

“Để xem đặt ở đâu trên bàn ở trước mặt người.” Phiên Tế Cảnh đặt thức ăn xuống xong, xoay người, đem mâm đặt lên trên cái giá, sau đó ngồi ở bên cạnh bàn, vừa vịn cùng y đối mặt.

Hoa Hoài Tú đắm xuống thùng gỗ, “Đây là phòng của ta.”

Phiên Tế Cảnh gạt đầu, trên mặt lộ ra một bộ dáng ngây thơ lâu ngày chưa thấy, “Ta biết.”

“Vậy sao người lại ở trong phòng ta?”

“Ăn cơm.” Phiên Tế Cảnh vừa chia đĩa vừa đáp.

“Ta không muốn ăn, người đem đi đi.” Hoa Hoài Tú quay đầu, không dấu vết mà nuốt xuống nước miếng.

Phiên Tế Cảnh giật giật môi, tựa hồ có cái gì khó có thể mở miệng nói.

“Còn không đi?”

Phiên Tế Cảnh thở dài nói: “Ta đã đem trả một gian phòng khác.”

“Tại sao?” Hoa Hoài Tú trừng mắt nhìn hấn.

“Bởi vì ta không đủ tiền ăn cơm.”Phiền Tế Cảnh áy náy mà nhìn y, “Tất cả tiền của ta đều dùng trên đường tìm biểu ca rồi.”

Trên đường tìm y?

Hắn quả thật là tìm đến y?

Nước ấm trong thùng gỗ dường như xuyên qua thân thể Hoa Hoài Tú, chảy vào trái tim y. “Tại sao tới tìm ta?”

“Ta đã nói rồi.”Phiền Tế Cảnh buông xuống con ngươi trong mắt, “Ta nhớ ngươi.”

Hoa Hoài Tú mím môi, từng chữ nói nhanh: “Xoay người sang chỗ khác.”

Phiền Tế Cảnh ngơ ngác mà nhìn y, “Tại sao?”

“Ngươi không biết tại sao?”Hoa Hoài Tú chọn mi, vẽ mặt ngươi thử giả bộ ngu thử xem.

Phiền Tế Cảnh trừng mắt nhìn, ngoan ngoãn mà quay lưng đi.

Hoa Hoài Tú nhìn một chút bốn phía, sau khi xác định không có gương đồng phản quang được người vật, mới chậm như rùa mà đứng lên, lau khô thân thể.

“Biểu ca.”

“Hử?”

Một bộ quần áo từ trên trời rơi xuống.

Hoa Hoài Tú thân thủ tiếp được, quay đầu liền thấy Phiền Tế Cảnh thật vô tội mà nhìn y, “Ngươi!”

“Đổi lại quần áo sạch sẽ mặc đi.”Phiền Tế Cảnh quang minh chính đại mà quét mắt nhìn hết, tiếp tục xoay người.

(

Nếu như ánh mắt có thể đâm xuyên, lưng hắn sớm đã có từ ngàn đến trăm lỗ hổng.

Hoa Hoài Tú cầm quần áo mà lưu loát mặc hết, ngồi ở bên cạnh bàn không nói một tiếng mà nhắc đĩa bắt đầu ăn.

Phiền Tế Cảnh yên lặng mà xoay người ngồi lại, sau khi nhìn y một hồi lâu, cau mày nói: “Biểu ca gây đi rồi.”

Hoa Hoài Tú dừng đĩa một chút, “Ngươi tới nơi nào lấy quần áo?”Y nhớ kỹ khi nhìn thấy Phiền Tế Cảnh, trên người cũng không có bao quần áo.

“Mới vừa rồi tại cửa tiệm quần áo mua.”Hắn không nói chính mình lúc nửa đêm đẩy cửa đi vào, thiếu chút nữa đem lão bản tiệm quần áo tưởng gặp phải cướp mà bị hù dọa ngất xỉu, “Xuống núi quá nhanh, chưa kịp mua cho biểu ca.”

Hoa Hoài Tú nói: “Ngươi biết ta bị đuổi giết?”

Phiền Tế Cảnh thở dài nói: “Đáng tiếc biết đến quá muộn.”

“Cho nên, ngươi là tới cứu ta?” Vì một khi bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng. Hoa Hoài Tú suy nghĩ không thể tự không chế mà lệch sang một quỹ đạo khác.

Phiền Tế Cảnh chặt phăng nhanh chóng cắt đứt ngăn cản suy nghĩ miên man rối loạn của y, “Ta tìm đến biểu ca, chỉ là bởi vì ta nhớ biểu ca.”

“Phải không?” Đôi mắt như nước hồ thu rõ ràng viết thật to là không tin.

Phiền Tế Cảnh biết bằng đóng ba thước không phải một ngày lạnh lẽo, chính mình nếu muốn làm tuyết tan cũng không phải chỉ là chuyện sớm chiều, không thể làm gì khác hơn là thần nhiên mà ngăn đề tài nói: “Biểu ca tại sao không trở về Hoa gia?”

“Người cảm thấy ta quay về được sao?” Hoa Hoài Tú trừng mắt nhìn hấn. Trừ khi đáp ứng cái cọc hôn sự kia, nếu không trở về cũng chỉ có kết cục bị trục xuất khỏi môn.

Phiền Tế Cảnh cúi đầu không nói.

Hoa Hoài Tú nheo lại hai mắt, “Người bây giờ là đang khuyên ta trở về thành thân?”

“Đương nhiên không phải?”Phiền Tế Cảnh ngẩng đầu, kiên định nói, “Cho dù biểu ca trở về thành thân, ta cũng nhất định trở về đoạt thân.”

Hoa Hoài Tú mím môi, cố gắng không cho sung sướng từ khóe miệng tràn ra.

“Ta chỉ là không nghĩ làm cho biểu ca gặp phải nguy hiểm.” Biết rõ mới vừa rồi chung quanh rừng cây nhất định có cao thủ Huy Hoàng môn ở bên tùy thời cứu người, nhưng là khi hấn nhìn thấy Hoa Hoài Tú gặp nguy hiểm trong nháy mắt, trong lòng khủng hoảng như trước không cách nào dùng ngôn từ hình dung. Hấn không dám tưởng tượng, trong quá trình thích khác đuổi giết Hoa Hoài Tú, nếu Huy Hoàng môn không nắm chắc đúng mục mà thất thủ...Chính mình sẽ như thế nào.

“Cho dù người không thích ta, ta cũng không miễn cưỡng chính mình làm chuyện không thích.”Hoa Hoài Tú cúi đầu, gấp một khối thịt kho tàu vào miệng.

Đáng tiếc y không nhìn thấy được, người nọ ở đối diện lại dùng sóng mắt ôn nhu nhìn chính mình.

“Theo ta trở về đi.”Phiền Tế Cảnh đề cập chuyện cũ.

Hoa Hoài Tú lần này không phản đối như trước không nghĩ ngợi mà cự tuyệt, mà là hỏi ngược lại: “Lấy thân phận gì?”

“Bất cứ thân phận gì,” Phiền Tế Cảnh tại trước lúc Hoa Hoài Tú nổi bão, rất nhanh nói tiếp, “Chỉ cần biểu ca chịu theo ta trở về, dù biểu ca muốn lấy thân phận chưởng môn phái Cửu Hoa, ta cũng nguyện ý.”

Hoa Hoài Tú nâng con ngươi trong mắt, hồ nghi mà nhìn hấn, “Có thật không?” Nếu nói trừ ra lúc đầu bị vô tình mà đuổi xuống núi, y trong lòng còn có cái gì đâm chọc, đó chính là chức vị chưởng môn. Trong mắt trong tìm Phiền Tế Cảnh, chức vị chưởng môn tựa hồ cao hơn hết thảy. Hấn có thể vì chưởng môn vị mà không từ thủ đoạn một lần. tất nhiên cũng sẽ có thể không từ thủ đoạn lần thứ hai, lần thứ ba...

Phiền Tế Cảnh buông đũa, hai mắt gắt gao mà nhìn y, trịnh trọng nói: “Từ nay về sau, chỉ cần là người mở miệng, ta sẽ làm hết khả năng ta có.”

Hoa Hoài Tú tâm còn do dự. Sau khi biết thủ đoạn của hấn, tín nhiệm của y đối với hấn tựa như nước Hoàng Hà chảy đi, đã đi liền không còn quay lại nữa. “Lúc đầu vì sao đuổi ta xuống núi?”

“Ta không muốn cho người chứng kiến càng nhiều bộ mặt khác của ta.”Phiền Tế Cảnh cũng thống khổ. Nếu nói Hoa Hoài Tú lúc trước thích hấn là thích hấn đôn hậu, như vậy hấn nguyện ý đem hình tượng giả dối này giữ lại cả đời. Nếu không có Hoa Hoài Tú nhất định không rời khỏi Cửu Hoa phái, hấn tuyệt đối không chủ động tháo bỏ mặt nạ.

Hoa Hoài Tú chọn mi nói: “Người nghĩ muốn giấu diếm ta cả đời?”

“Nếu như có thể.”Phiền Tế Cảnh thẳng thắn nhận không e dè.

Hoa Hoài Tú im lặng.

Y không phải không nghĩ tới đối phương đối phương vì sao không giấu diếm y cả đời. Ít nhất, Phiền Tế Cảnh trong lòng y hay là người thành thật đôn hậu trung thành kia. Như vậy cho dù bị cự tuyệt, chính mình chịu lừa gạt bị lợi dụng cũng sẽ không phẫn nộ kịch liệt như vậy.

“Nếu như biểu ca mong muốn, ta có thể làm Phiền Tế Cảnh trong mắt của biểu ca.”Phiền Tế Cảnh chăm chú nói xong. Đối với hấn mà nói, Phiền Tế Cảnh đôn hậu kia vốn là một phần trong thân thể hấn, cũng không hoàn toàn là giả bộ. Cho nên, dù ngày ngày như thế, cũng không phải việc khó.

Hoa Hoài Tú thần nhiên nói: “Ta muốn một thân xác một người giả dối là có dụng ý gì.”

Phiền Tế Cảnh nhìn y, ánh sáng trong mắt buồn bã.

“Có thật từ nay về sau, ta nói gì người liền làm theo đó không?”

“Thật.”Phiền Tế Cảnh tinh thần rung lên nói: “Từ nay về sau, ta chỉ nghe lời một mình biểu ca.”

“Như vậy...”Hoa Hoài Tú khước miệng khẽ nhếch, lộ ra một mặt cười nhạt.

Phiền Tế Cảnh trông mong mà nhìn y.

Hoa Hoài Tú chậm rãi nói: “Lại đi thuê một gian phòng.”

“...”Phiền Tế Cảnh buồn bực nói, “Nhưng là trên người ta ngân lượng không đủ.”

Hoa Hoài Tú buông tay nói: “Nghĩ biện pháp.”

Phiền Tế Cảnh nhìn y, thấy không thể suy chuyển linh động, nhẹ nhàng mà thở dài, đứng dậy đi ra ngoài.

“Chờ một chút.”Hoa Hoài Tú ở phía sau hần gọi.

Phiền Tế Cảnh lập tức quay về ngồi, tốc độ cực nhanh, so với lúc trước khi giết sát thủ chỉ có hơn chứ không kém.

Hoa Hoài Tú nói: “Ăn xong rồi đi.”

Phiền Tế Cảnh nhân tình sáng lên.

“Chờ ta ăn xong lại đi.”Hoa Hoài Tú cắn đũa, “Chúng quy cần có người thu dọn.”

22. Quyển 3 - Chương 4: Chân Tình Vị Minh (tứ)

Cho dù được lót một tầng đệm, ngói trên mái nhà vẫn như cũ hoảng đánh lộp cộp.

Phiền Tế Cảnh gồi hai tay lên đầu, không tiếng động mà nhìn bầu trời đêm.

Dưới mái nhà, Hoa Hoài Tú đang ở trên giường đệm, trong miệng hàm hàm hồ hồ mà khẽ ngâm không được giọng một điệu hát dân gian, xem ra tâm tình rất là không tệ.

Không biết có phải là chịu lay tâm tình của y không, khước miệng Phiền Tế Cảnh cũng có chút nhếch lên trên.

Vài ngôi sao mờ, không có trăng sáng, nhưng lại càng làm lộ ra bầu trời đêm rộng lớn, bao la khôn cùng.

Phiền Tế Cảnh nhắm lại con mắt. Từ sau khi cha mẹ đều chết, hần đã thật lâu thật lâu không có bình tĩnh như vậy.

Nhưng hiển nhiên, có người cũng không thích hần bình tĩnh.

Gió mát nhẹ thổi tới tiếng giã gạo.

Hần mở mắt, không tiếng động đứng lên, lạnh lùng mà nhìn thân ảnh bảy người kia từ phía sau nhà trọ lên lút mờ ám lẫn mò tiến vào.

Phái thích khách có lẽ không có võ công cao đường như sát thủ huyết đồ đường, cũng không có đệ tử Lam Diễm Minh biết nhiếp hồn thuật, nhưng bọn hần thắng ở cái kiên trì, vô luận chết bao nhiêu, chỉ cần chưa đạt mục đích, liền quyết không bỏ qua.

Tựa hồ cảm giác được cái nhìn của Phiền Tế Cảnh, các sát thủ rất nhanh tản ra, từ bảy góc độ khác nhau phóng tới Phiền Tế Cảnh.

Phiền Tế Cảnh cởi xuống vỏ kiếm trên lưng.

Hần động tác ưu nhã mà thông dong, nhưng trong mắt sát thủ, là chuyện trong nháy mắt.

Ba sát thủ đột nhiên đột phá phía trước, đem bốn sát thủ khác che sau người.

Kiểm quang lóe ra.

Giống như pháo hoa, tô điểm bầu trời đêm.

Ba sát thủ chỉ cảm thấy cần cổ lạnh lẽo, thân thể liền không tự chủ được mà ngã hướng về phía sau.

Theo sát tại phía sau bọn họ sát thủ bị thi thể bọn họ ngã xuống cản trở, rất nhanh nghiêng người, duỗi cước dẫm lên viên ngói cách chính mình gần nhất, mượn lực tiếp tục hướng Phiền Tế Cảnh phóng tới.

Nhưng mũi đao đến đó, mục tiêu lại biến mất.

“Quấy rầy người khác là rất không lễ phép.”

Tiếng than lạnh nhạt tan vào trong gió mát, quanh quẩn tại bên tai.

Các sát thủ hoảng hốt quay đầu lại, nhưng lại phát hiện xoay chuyển rất dùng sức, lại làm cho đầu chính mình bay lên, tại chớp mắt trước khi mất đi ý thức, bọn họ nhìn thấy người kia đang đứng ở phía sau bốn khối thân thể vẫn như cũ đứng sừng sững mỉm cười.

Cửa sổ kết một tiếng mở ra.

Hoa Hoài Tú nhô đầu ra.

Phiền Tế Cảnh đứng ở trong sân, đang dùng một cái chổi rất lớn quét lá rụng.

“Người rất nhàn?” Hoa Hoài Tú cau mày.

Vô luận người nào nửa đêm canh ba nghe thấy tiếng một cái chổi lớn ở ngoài cửa sổ quét tới quét lui, tâm tình cũng sẽ rất không tốt.

Phiền Tế Cảnh ngẩng đầu, hướng hai tay chính mình hà một hơi nói: “Bên ngoài rất lạnh, phải di chuyển động đây.”

Hoa Hoài Tú chọn mi, một ngón tay chỉ cái lu nước lẻ loi trong sân kia nói: “Đem lu nước đổ đầy đi.”

Phiền Tế Cảnh ủy khuất nói: “Lu nước này ít nhất phải tới mười lăm chuyển vòng vèo mới có thể đổ đầy.”

Hoa Hoài Tú khước miệng gương lên, tự tiểu phi tiểu nói: “Chẳng lẽ không phải hợp chính ý người?”

Phiền Tế Cảnh còn muốn tái cò kè mặc cả, nhưng cửa sổ lại vô tình mà đóng lại.

Hắn nâng đầu, vẫn như cũ lấy tư thế ngơ ngác ban đầu mà nhìn lên cửa sổ kia được ánh nến chiếu rọi ra hình ảnh chậm rãi mơ hồ, sau đó quăng vào giữa một mảnh hắc ám.

Huyết bị lá rụng che dấu chậm rãi chảy ra.

Phiền Tế Cảnh cúi đầu, nhẹ nhàng mà thở dài.

Có lẽ lần sau giết người, hắn phải lo nghĩ thay đổi phương thức sạch sẽ.

Gió thổi qua, lá rụng cuộn bay. Vài phiến rơi vào lu nước vừa rồi, dường như nhắc nhở nhiệm vụ tối nay.

Phiền Tế Cảnh bắt đắc dĩ mà đi qua đi lại, quay đầu nhìn bốn phía một chút, sau khi xác định không có người nào nhìn trộm, mới khom lưng nâng lu nước lên, chân điểm nhẹ một cái, một người liền thoát cái liền biến mất ở tường viện ngoại.

Giờ Ngọ hôm sau.

Hoa Hoài Tú thần thanh khí爽 mà từ trên lầu đi xuống.

Thần kinh căng thẳng nhiều ngày một khi giãn xuống, liền cứ vậy thả lỏng ra không thể vãn hồi. Nếu không phải bụng kêu réo trống không, Hoa Hoài Tú cơ hồ có thể ngủ thẳng đến sáng sớm ngày mai.

Lúc này đúng là thời gian nhàn rỗi nhất của cả nhà trọ.

Tiểu nhị cùng chủng quỹ đều dựa vào trên quầy câu được câu không tán dóc.

Đại đường lầu một trống rỗng, chỉ có Phiền Tế Cảnh một mình ghé vào bàn bên ngã tư đường ngủ gật.

Dường như nghe được tiếng bước chân, hắn chậm rãi ngẩng đầu lên, hai mắt nhập nhèm hướng về Hoa Hoài Tú, trong nháy mắt nhìn rõ liền đứng lên.

Hoa Hoài Tú trực tiếp đi tới trước mặt hần, từ túi tiền móc ra một thỏi bạc nhỏ, “Này, gọi thức ăn.”

Phiền Tế Cảnh đứng thẳng dậy, ai oán nói: “Ta một đêm chưa ngủ.”

Hoa Hoài Tú thuận miệng nói: “Phiền Tế Cảnh trước kia cũng sẽ không nói như vậy.”

Phiền Tế Cảnh vẽ mặt tức khắc biến đổi, đôn hậu mà cười nói: “Biểu ca, người muốn ăn cái gì.”

Hoa Hoài Tú tâm run lên.

Kể trở mặt so với trở mình còn nhanh hơn y không phải chưa từng gặp, trên trường buôn bán có nhiều người như thế. Nhưng người có bao nhiêu mảnh khoe, lúc nào sẽ trở mặt, lúc nào kẻ mặt, hai bên đều rõ ràng. Chưa từng có người như Phiền Tế Cảnh, nghĩ muốn đổi liền đổi, không hề có nguyên do, lại không hề có dấu hiệu kèm theo.

Phiền Tế Cảnh thấy vẻ mặt y lạnh xuống, vội vàng thu hồi tươi cười nói: “Biểu ca?”

” Người chịu rất nhiều đau khổ rồi.” Hoa Hoài Tú chậm rãi nói.

Lần này đến phiên Phiền Tế Cảnh nội tâm run lên, “Biểu ca sao lại nói ra lời ấy?”

“Không có gì. Cảm khái thôi.” Hoa Hoài Tú kỳ thật là đang thuyết phục chính mình. Phiền Tế Cảnh hôm nay đều là bởi vì đủ loại nguyên nhân năm đó mà tạo thành, cho nên hần cũng không sai. Nếu như nói sai, sai chính là Bộ Lâu Liêm. Cho nên, chính mình không nên trách hần. Bởi vì lúc hần thống khổ nhất sợ hãi nhất, chính mình cũng không có làm cái gì, chỉ yên tâm thoải mái mà hưởng dụng cảm y ngọc thực, kê cao gối mà ngủ thôi.

Phiền Tế Cảnh thông minh như thế, nhìn vẻ mặt y là biết suy nghĩ trong lòng y. Nhưng rất nhiều chuyện cũng không phải một chữ một câu mà khuyên, nhất là với người ở chung. Một khi tạo thành khe rạn nứt, muốn tu bổ phải đến hàng ngàn năm.

Hần hôm nay duy nhất có thể làm, chỉ có chờ đợi. Đợi Hoa Hoài Tú một lần nữa thích ứng hần, tin tưởng hần. Đây có lẽ phải cần mấy tháng, mấy năm, thậm chí cả đời, nhưng chỉ cần người còn ở bên người hần, hần liền có tự tin cùng hy vọng.

“Ta đi gọi thức ăn.” Hần cầm lấy bạc trên bàn, vội vã hướng quầy đi đến.

Hoa Hoài Tú thở phào nhẹ nhõm. Đêm qua nghe được bày tỏ của Phiền Tế Cảnh, không phải là không cảm động. Nhưng cảm động ngắn ngủi trôi qua, còn cái đoạn đường dài về sau lại làm cho người ta thấy sợ. Phiền Tế Cảnh giải thích thiên hoa bay loạn đều là từ một mặt, giống như lúc đầu y nhìn thấy cũng chỉ là vẻ ngoài hần tận lực làm ra. Hần đến tột cùng nghĩ như thế nào, chính mình trong lòng một điểm nắm chắc cũng không có.

Thiêu thân lao vào lửa chỉ có thể thiêu đốt tính mạng một lần. Không biết có hay không thiêu thân sau khi từ trong lửa chạy trốn tai họa bay ra rồi có chứng sợ lửa?

Phiền Tế Cảnh điểm xong thức ăn, đem theo một bình trà mỉm cười trở về nói: “Có tôm người thích ăn.”

Hoa Hoài Tú nhìn hần ân cần mà rót nước trà, cúi đầu mũi ngửi, “Qua đêm rồi.”

Phiền Tế Cảnh phản xạ có tính chất mà đứng lên, “Ta đi đổi lại?”

“Không cần đâu.” Hoa Hoài Tú đột nhiên nhớ tới, đây không phải lần đầu tiên y uống nước trà qua đêm. Từ khi bị đuổi giết nửa tháng tới nay, y đi đều là đường nhỏ hẻo lánh, cho nên cái dạng nước trà gì cũng thử qua. Không biết vì sao hôm nay lại để ý.

Y ngẩng đầu nhìn mắt Phiền Tế Cảnh, vẻ mặt đôn hậu dường như trời sập xuống hần cũng có thể đỡ bằng một quả đấm. Hoặc là, bên cạnh hần làm cho y vô thức mà cảm thấy yên tâm?

“Chưởng quỹ đâu?” Mấy người quan sai từ bên ngoài tiến vào, vẻ mặt nghiêm túc làm cho chưởng quỹ cùng tiểu nhị mơ màng buồn ngủ đều cả kinh.

“Chuyện gì?” Chưởng quỹ thân hình mập mạp liều mạng từ phía sau quầy tìm đến, khom thắt lưng, cẩn cẩn dục dục mà nhìn bọn họ.

“Tối hôm qua xảy ra vì vụ án mạng, các người biết không?” Quan sai cầm đầu sẵng giọng mà trừng bọn mắt một cái, ánh mắt lập tức liếc về phía Hoa Hoài Tú cùng Phiền Tế Cảnh đang ngồi an tĩnh một bên uống trà.

“Này, này không có nghe nói a.” Chương quỹ quay đầu lại nhìn tiểu nhị, tiểu nhị cũng là vẻ mặt mờ mịt.

Bọn họ trấn là trấn nhỏ, quanh năm suốt tháng số lần đưa tang cũng không nhiều, huống chi là án mạng.

Quan sai nói: “Nhưng có người nói thấy trong lá rụng ở hậu viện các người có vết máu.”

“Hả?” Chương quỹ vừa nghe tâm thần luống cuống, giọng điệu quan sai tựa hồ ẩn ý chỉ hiềm nghi bọn họ giết người, “Chúng ta mở là nhà trọ, bình thường giết một con gà con vịt là ở chính sân sau, vết máu cũng là không kịp rửa sạch nên có. Quan lão gia minh giám, loại chuyện giết người này, chúng ta tuyệt đối là không dám làm.”

Quan sai tới nơi này kỳ thật cũng là làm việc công theo lệ. Trấn nhỏ ít xảy ra án liền có nghĩa kinh nghiệm tra án của bọn họ là cực kỳ thiếu thốn, muốn như thần bộ kéo tơ lột tằm, thăm dò ý tứ qua lời nói và sắc mặt, tìm hiểu nguồn gốc nhưng là không thể. “Nhà trọ các người còn có người nào ở?”

Chương quỹ nói: “Còn có một tiểu nhị, một người chưởng chước.” (Ai biết chưởng chước là gì bảo ta với, ta đoán là đầu bếp.)

Quan sai vẫn nhìn chằm chằm Hoa Hoài Tú cùng Phiền Tế Cảnh.

Chương quỹ rất nhanh ý mà nói: “Khách nhân chỉ có hai nhóm. Một nhóm sáng sớm đã trả phòng rồi, một khác chính là hai vị này.”

Phiền Tế Cảnh cùng Hoa Hoài Tú vẫn đang cúi đầu giả bộ không nghe thấy rốt cuộc quay đầu lại.

Bởi vì Hoa Hoài Tú quay lưng về phía cửa, cho nên thẳng đến khi y quay đầu, quan sai mới nhìn rõ dung mạo y, vài ánh mắt nhất tề trừng lớn.

Phiền Tế Cảnh khiêm tốn nhún nhường đứng lên, lại cười nói: “Không biết mấy vị quan gia có gì chỉ giáo?”

Bộ khoái cầm đầu chậm rãi hồi thần, trên mặt không khỏi có chút không được tự nhiên, khẩu khí cũng như lúc mới vừa vào cửa đường hoàng, vội ho một tiếng nói: “Các người là ai? Tới đây làm cái gì?”

“Vợ chồng đi Lạc Dương thăm bạn bè, không khéo đi ngang qua nơi đây.” Phiền Tế Cảnh rành mạch phân minh mà quăng ra đáp án làm cho mọi người ghen hòng nhìn trần trối.

23. Quyển 3 - Chương 5: Chân Tình Vị Minh (ngũ)

Hoa Hoài Tú ở dưới chân hung hăng đạp hấn một cước.

Phiền Tế Cảnh sắc mặt không thay đổi.

“Vợ chồng?” Nhóm bộ khoái kinh ngạc mà nhìn Hoa Hoài Tú. Không sai mặc dù y rất tuần tú, nhưng nếu như ăn mặc thành phụ nữ đã có chồng...

Hình như cũng rất không tệ.

Hoa Hoài Tú bất động thanh sắc mà quay đầu vòng trở về.

Bộ khoái tưởng rằng y thẹn thùng, dù sao theo nữ tắc phụ nữ xuất đầu lộ diện đích xác không ổn, cũng không suy nghĩ nhiều. “Đã là vợ chồng, vì sao phải phải mặc trang phục như thế?” Hấn hồ nghi mà đảo qua bóng lưng hai người. Này sẽ không phải vợ chồng là giả, bỏ trốn là thật đi?”

Phiền Tế Cảnh khẽ thở dài nói: “Xuất môn ra bên ngoài, nhiều điều không tiện.”

Bộ khoái nhớ tới dung mạo Hoa Hoài Tú, cũng âm thầm cảm khái nam trang còn như thế, nếu thay bằng nữ trang không biết sẽ kinh diễm như thế nào. Nghĩ đến điều này, trên mặt bọn họ cũng không nhịn được toát ra vẻ cực kỳ hâm mộ.

Bộ khoái nói: “Đã như thế, ở trong nhà lo coi sóc việc gia đình chẳng phải rất tốt sao, vì sao phải đi ra xuất đầu lộ diện?”

Phiền Tế Cảnh cười khở nói: “Ta không có ở trong nhà, như thế nào có thể yên tâm?”

Bộ khoái nghĩ lại nghĩ, thật vậy Nếu bọn họ có thể tử như thế trái tim cũng sẽ tuyệt không thể đem nàng để ở nhà một mình. Vừa nghĩ như vậy, hăm mộ trong lòng ít đi vài phần, đối với Phiền Tế Cảnh ngược lại lại sinh ra vài phần đồng tình. Loại diễm phúc này ngẫu nhiên hưởng thụ còn được, nhưng đây đưa cả đời cũng là chuyện phiền toái.

Thất phu vô tội, hoài bích có tội. (Người vô học vô tội, người tài giỏi lập nên công trạng lại bị có tội) Từ xưa đều là như thế.

“Các người đêm qua có từng nghe được động tĩnh gì?” Bộ khoái rất cục đem lực chú ý dời đến án mạng.

Phiền Tế Cảnh ra vẻ suy tư, một hồi lâu mới nói: “Chưa từng nghe động tĩnh gì.”

Bộ khoái nói: “Các người buổi tối có từng rời khỏi phòng?”

Phiền Tế Cảnh cười đến có chút ngại ngùng, “Sau khi đợi vợ tắm rửa xong, liền nửa bước không rời.”

Tiểu nhị nghe vậy, kinh ngạc mà nhìn hẩn một cái. Nhóm bộ khoái đều đưa lưng về phía gã, vẫn chưa nhìn thấy.

Bộ khoái thấy hỏi không ra việc gì, không thể làm gì khác hơn là nói: “Hôm nay trấn trên không yên ổn. Chết đều là mấy người từ bên ngoài đến, các người cơm nước xong nên là sớm đi nhanh đi.”

Phiền Tế Cảnh vội vàng hành lễ nói cảm ơn.

Bộ khoái la hét chuông quỹ, cho y dẫn bọn họ đi vào trong viện xem xét một chút.

Bọn họ vừa đi chân trước, Hoa Hoài Tú chân sau đã mở miệng hỏi: “Ai là vợ ai?”

Phiền Tế Cảnh cười tủm tỉm mà ngồi xuống nói: “Quyền nghi chi kế (kế sách tạm thời), biểu ca không nên lưu tâm.”

Hoa Hoài Tú sắc mặt cứng ngắc, không biết là vì câu quyền nghi chi kế này, hay là vì không nên lưu tâm.

Phiền Tế Cảnh chậm chạp mà nói tiếp: “Ta nhất định sẽ cưới hỏi đảng hoàng rước biểu ca qua cửa, cấp biểu ca một danh phận chính thức. Bất quá trước đó, phải ủy khuất biểu ca rồi.”

“Cưới hỏi đảng hoàng?” Hoa Hoài Tú mắt mở to, tinh quang khiếp người.

Phiền Tế Cảnh nghiêng đầu, nhìn tiểu nhị vội vã đi tới nói: “A, ta muốn gọi thức ăn.”

Còn hơn hẩn vẻ mặt rạng rỡ sáng lạn thế kia, trên mặt tiểu nhị lại giống như cả ngày mây đen bao phủ. Gã khom lưng, kẻ đến bên người Phiền Tế Cảnh, nhỏ giọng nói: “Khách quan, chuông quỹ chúng ta nói không buôn bán. Các người sớm đi đi thôi.”

Phiền Tế Cảnh lăm bầm nói: “Nhưng chúng ta còn chưa ăn cơm.”

Tiểu nhị nói: “Chúng ta có bánh bao cùng thức ăn đóng gói, cũng có sẵn. Khách quan không bằng mua một ít trên đường ăn.”

“Người đây là đuổi khách hả.” Phiền Tế Cảnh thở dài.

Tiểu nhị không lên tiếng.

Gã ngày hôm qua đi tiểu đêm, rõ ràng chứng kiến Phiền Tế Cảnh một tay nâng cái lu nước lớn đến vài người ôm, thông thả đường hoàng từ ngoài cửa đi vào. Gã vừa mới cùng chuông quỹ nói tới chuyện này, chuông quỹ không tin, cho rằng gã mơ ngủ hồ đồ, phân không rõ mộng cùng thực. Hôm nay bộ khoái tìm tới cửa, nói háo ra nhân mạng, còn nói trong viện có huyết, lúc này mới làm cho chuông quỹ nổi lên sợ hãi. Mặc kệ tiểu nhị nhìn thấy một màn kia là thật hay giả, ở đây đương lúc miệng lưỡi còn ít, vẫn là đem hai vị ôn thần này mời đi khỏi cửa mới tốt.

“Cho nên,” Phiền Tế Cảnh dừng một chút, cười nói, “Tính bán rẻ chút đi.”

Tiểu nhị: “...”

Thấy tiểu nhị buồn bực mà chạy đi cùng chưởng quỹ thương lượng, Hoa Hoài Tú cau mày nói: “Này có thể rẻ được mấy đồng?”

Phiền Tế Cảnh nói: “Xuất môn ra ngoài, nói chung cần tiết kiệm ăn uống chi tiêu một chút.”

Nói đến tiết kiệm, Hoa Hoài Tú có một đống lớn bực tức muốn phát tiết, “Không hổ là chưởng môn phái Cửu Hoa. Ngay cả ăn uống cũng lưu lại phong thái chưởng môn Cửu Hoa phái.”

Phiền Tế Cảnh ủy khuất mà cười nói: “Người ở Cửu Hoa sơn đoạn thời gian kia, ta cũng không phải chưởng môn phái Cửu Hoa.”

Nhắc tới đoạn thời gian kia, Hoa Hoài Tú không khỏi liên tưởng đến quá khứ đủ loại, khoe miệng vừa nhắc lên lại chậm rãi buông xuống.

Tiểu nhị đem theo một bọc nhỏ thức ăn cùng bánh bao không cam lòng mà đi tới.

Gía cả quả nhiên rẻ đi không ít.

Phiền Tế Cảnh cười tùm tùm mà xuất tiền, sau đó tiếp nhận bao đồ.

Hoa Hoài Tú đột nhiên xuất ra một thỏi bạc lớn, cấp tiểu nhị nói: “Thưởng cho người.”

Tiểu nhị cuống quýt tiếp lấy, hai mắt không dám tin mà nhìn y, lại nhìn một chút Phiền Tế Cảnh.

Phiền Tế Cảnh cười khỏ nói: “Nếu là y thưởng, người hãy nhận lấy.”

Tiểu nhị đối Hoa Hoài Tú cúi mình vái chào, nhanh như chớp bỏ chạy không thấy bóng dáng.

Phiền Tế Cảnh nhìn Hoa Hoài Tú đắc ý dào dạt, bất đắc dĩ mà thở dài.

Hai người ra khỏi nhà trọ, lại mau hai con ngựa thay cho đi bộ. Nguyên bản Hoa Hoài Tú muốn mua một con, nhưng mắt thấy Phiền Tế Cảnh mặt dày mà quần quýt đòi ngồi chung, y mới không thể không mua một con khác.

Thẳng đến lúc lên đường, y còn vì chuyện này mà phun huyết. Vì sao hắn chiếm thượng phong, là y mất bạc. Hắn chiếm hạ phong, còn muốn y mất bạc? Rõ ràng y là Giang Nam Hoa gia truyền nhân chính tông, hôm nay nhưng lại bực phát tiêu tiền như nước. Nếu phụ thân biết, nhất định tức giận đến đem cách buôn bán nhiều năm như vậy của Hoa gia tất cả cho y chép lại ba lần.

Hoa Hoài Tú đột nhiên thở dài.

Đáng tiếc. Từ ngày y trốn hôn, phụ thân y liền không xen vào chuyện của y nữa.

Hoa gia cái gì có thể thiếu, chính là không thiếu tiền cùng nhân tài.

Y nghiêng đầu nhìn Phiền Tế Cảnh đang ngồi trên một con ngựa khác. Mặc kệ nói như thế nào, bọn họ cũng xem như một chỗ rồi đi? Ngay cả có khúc mắc ở giữa, ngay cả tương lai không xác định. Ít nhất Phiền Tế Cảnh đối với y cũng không phải là hoàn toàn vô tâm. Kết quả như vậy, đã so với khi y rời nhà bỏ đi đoán trước tốt hơn nhiều lắm.

Phiền Tế Cảnh cười cười nhìn qua, “Biểu ca?”

Hoa Hoài Tú không được tự nhiên mà dời ánh mắt, “Người muốn đi đâu?”

“Lạc Dương.”

Hoa Hoài Tú ngẩn ra. Y còn tưởng rằng lúc trước hắn nói với bộ khoái là để lấy lệ, không nghĩ tới là thật.”Đi Lạc Dương làm chi?”

Phiền Tế Cảnh nói: “Thăm bạn hữu.”

Hoa Hoài Tú hồ nghi nói: “Người có bằng hữu ở Lạc Dương?” Theo y biết, trừ đồng môn Cửu Hoa phái ở ngoài, bằng hữu của Phiền Tế Cảnh có thể đếm trên đầu ngón tay. Trình Trùng Thành ở Thanh Thành,

Đoan Mộc Hồi Xuân ở Ma giáo, miễn cường tính Kỷ Vô Dịch, đã ở Huy Hoàng môn. Lạc Dương, Lạc Dương có ai?

Phiền Tế Cảnh mỉm cười nói: “Thích khách phái môn chủ.”

Hoa Hoài Tú giật mình nhìn hắn, “Người muốn giết môn chủ phái thích khách?”

Phiền Tế Cảnh không đáp hỏi ngược lại: “Chẳng lẽ biểu ca muốn mỗi ngày trải qua trong cảnh bị đuổi giết?”

Hoa Hoài Tú vẫn tự đắm chìm trong khiếp sợ, nhất thời không đáp.

Phiền Tế Cảnh nói tiếp: “Ngay cả khi người nguyện ý, ta cũng không chịu.”

Hoa Hoài Tú trong tâm cảm động, cúi đầu nhẹ giọng nói: “Nhưng người một người, thế lực đơn bạc.”

“Ai nói ta chỉ có một người?”Phiền Tế Cảnh buồn cười mà hỏi ngược lại.

Hoa Hoài Tú đầu vừa động, đứng rồi. Hắn bây giờ vốn là chương môn Cửu Hoa phái, hiệu lệnh nhất phái, như thế nào lại một người một ngựa tìm tới cửa. Nhưng Phiền Tế Cảnh hạ một câu nói, lập tức hủy diệt tin tưởng y vừa mới lập nên.

“Không phải còn có biểu ca sao?”Phiền Tế Cảnh vươn tay chỉ so sánh, “Cho nên vốn là hai người.”

Hoa Hoài Tú kinh ngạc mà nhìn hắn, thật giống như thất lưng hắn biến đổi, lại nhớ tới cái đầu gỗ ban đầu ngu núc ních kia, “Người có biết thích khách phái có bao nhiêu người không?”

“Không biết.”

“Người biết môn chủ Thích khách phái là ai chăng?”

“Không biết.”

“Vậy người đến tốt cùng là biết cái gì?”Hoa Hoài Tú trừng mắt nhìn hắn.

Phiền Tế Cảnh thu liễm tươi cười, chậm rãi nói: “Ta chỉ biết là, bọn họ xúc phạm vào điểm quan trọng không thể bị xúc phạm của ta.”

Lúc thấp đèn, thành Lạc Dương náo động như ban ngày.

Xuyên qua nam bắc đường dài, đèn lồng như sao, chiếu rọi một mảnh cảm y Như Vân, nhóm giai nhân như hoa. Ở nơi này giai nhân tới lui không ngừng, đáng chú ý nhất lại là một vị mang khăn trùm đầu màu nhạt, thanh niên mặc cẩm bào cùng màu. Y dung mạo vô cùng tuấn tú, lại không mang khi phần son, giờ tay nhắc chân đều có mang dáng vẻ phong nhã tạo nên cảnh đẹp ý vui.

Phiền Tế Cảnh nhìn quanh mình càng ngày càng nhiều người, nhú nhú mày. Những người đó thường phiêu tới ánh mắt nóng bỏng trắng trợn mà nói rõ bọn họ ý không ở trong lời.

“Biểu ca.”Hắn không dấu vết phía trên mặt, tay nhẹ khoát lên vòng eo Hoa Hoài Tú.

Hoa Hoài Tú vô thức mà từ chối. Y mặc dù hướng vào Phiền Tế Cảnh, nhưng còn không đến mức trước mặt công chúng công khai liếc mắt đưa tình. “Người làm cái gì?”

“Nơi này rất chật chội.”Phiền Tế Cảnh thản nhiên nói.

Hoa Hoài Tú quét mắt bốn phía, không phát giác có cái gì không ổn. Cảnh tượng khi y ở Giang Nam còn hơn, này thật sự không đáng nhắc tới.

Phiền Tế Cảnh nghiêm mặt nói: “Chỉ sợ là người phái thích khách tràn trộn tiến vào.”

Bọn họ trên đường đến Lạc Dương, không ít lần tao ngộ ám sát của phái Thích khách. Càng tới gần Lạc Dương, thích khách phái hành thích lại càng thêm điên cuồng, thẳng đến lúc bọn họ vào thành Lạc Dương, thích khách phái mới đột nhiên tiêu biến biệt tích, hiển nhiên là đang nổi lên một hồi hành động lớn hơn nữa.

Nghe hắn nói vậy, Hoa Hoài Tú nhất thời nổi lên căng thẳng, “Ở chỗ này động thủ sẽ làm bị thương người vô tội.”

“Đúng vậy.”Phiền Tế Cảnh vừa nói, tay ôm thắt lưng y càng thêm dùng sức, “Chúng ta trước đưa bọn hán dẫn dắt rời đi.”

Hoa Hoài Tú đoán được ý đồ của hán, tay trái nhẹ nhàng đẩy cánh tay hán ra nói: “Người không nên quẫn ta, ta sẽ tự mình đuổi theo.”

Phiền Tế Cảnh trừng mắt nhìn, sau đó bất ngờ không kịp phòng ngự đem y ôm vào trong lòng, tại trước mắt bao nhiêu người, ôm y phi thân nhảy trên mái nhà bên đường phố.

24. Quyển 3 - Chương 6: Chân Tình Vị Minh (lục)

Hoa Hoài Tú cảm thấy trên mặt một trận khô nóng, không ngừng nổi bởi vì Phiền Tế Cảnh đang ôm chính mình, càng bởi vì trước nhiều ánh mắt như vậy hán công nhiên ôm lấy chính mình nhảy trên nóc nhà.

“Ta nói rồi, ta sẽ tự đuổi theo.” Y cắn răng nhỏ giọng nói.

Đáng tiếc vào tai Phiền Tế Cảnh lại thành càng giống làm nũng, “Thích khách của thích khách phái chỗ nào cũng trà trộn vào, ta không muốn người bị thương.”

Hoa Hoài Tú bực mình nói: “Nhất định là ta bị thương?”

Phiền Tế Cảnh đột nhiên duỗi tay, hướng một ngón tay tới chỗ phòng xá tối om nối tiếp nhau, “Phái thích khách là ở chỗ này.”

Hoa Hoài Tú thấy thế nào cũng có cảm giác không giống, nghi hoặc nói: “Người như thế nào biết được?”

Phiền Tế Cảnh dừng lại cước bộ, từ trong lòng móc ra một tờ giấy, “Đây.”

Hoa Hoài Tú tiếp lấy nhìn. Tờ giấy vẽ phòng xá hảo hạng trông rất sống động, lại cùng cảnh trước mắt là một không hai, chỉ là trong đó có một tòa nhà được vẽ phác lại bằng nét màu hồng, tại đây phòng ốc trùng trùng điệp điệp, như hạc giữa bầy gà.

Y mắt nhìn lạc khoản, “Ma giáo phần đà Lạc Dương Chu Hoài Sinh?” Công bằng mà nói, cho dù để diệt trừ Lam Diễm minh, ma giáo cùng các phái bạch đạo liên minh, nhưng trong lòng những kẻ bạch đạo ma giáo luôn luôn vẫn là hắc đạo tà phái. Bởi vậy y thấy Phiền Tế Cảnh cùng ma giáo qua lại, không khỏi trong tim sinh khúc mắc.

Phiền Tế Cảnh nhìn ra tâm tư của y, giải thích: “Ta là nhờ Kỷ môn chủ mời Viên tiên sinh hỗ trợ.”

Hoa Hoài Tú đối với Kỷ Vô Dịch cũng vậy, Viên Ngạo Sách cũng vậy, đều không có cảm giác gì hay, nhưng ngại ở bọn họ xem Phiền Tế Cảnh như bằng hữu, mới không nóng không lạnh nói: “Chuyện của một mình ta, cần gì phải kinh động bọn họ?”

Phiền Tế Cảnh nói: “Chuyện của người chẳng lẽ không phải chuyện của ta? Chuyện của ta tự nhiên ấn theo phương thức giải quyết của ta.”

Nói đến đó, nói thêm gì đi nữa ngược lại lại là không biết điều, Hoa Hoài Tú không thể làm gì khác hơn là vì vậy nhận mệnh.

Phiền Tế Cảnh nhảy xuống mái hiên, dắt theo tay Hoa Hoài Tú mà đến, thả chậm cước bộ hướng tòa nhà kia đi đến.

Đêm khuya người tĩnh.

Phố xá sầm uất giống phồn hoa hôm qua.

Bốn phái phòng xá cùng sao trời hòa thành một mảnh, tựa như mây đem bày ra tấm màn sân khấu, đưa bọn họ bao vây đơn độc.

Hoa Hoài Tú chậm rãi mở miệng nói: “Cửu Hoa phái có ổn không?” Nhớ tới thời điểm nghìn cân treo sợi tóc Phiền Tế Cảnh xuất hiện trước mặt mình, chắc là vội vàng chạy tới. Hán vừa mới kế nhiệm chức vị trưởng môn, đúng là lúc thu nạp lòng người, rời đi như vậy sợ rằng sẽ có toái ngữ nhàn ngôn (tựa như buôn chuyện bịa đặt ấy). Hoa Hoài Tú hiểu rõ điều này, trong lòng vừa ngọt ngào vừa bất an.

Phiền Tế Cảnh cười nói: “Cũng được.”

Hoa Hoài Tú tưởng rằng hấn trấn an y, liền đáp lại trấn an nói: “Sư thúc cùng sư huynh đệ của người vốn là đèn cạn dầu. Bất quá người vắng mặt, có lẽ có thể cản chân lẫn nhau.”

Phiền Tế Cảnh cười tủm tỉm mà nhìn y nói: “Biểu ca nhân lực thật tốt.”

Hoa Hoài Tú thấy nét mặt hấn một mảnh thần nhiên, không giống giả bộ, mới kinh ngạc nói: “Chẳng lẽ bọn họ thật sự chưa từng chống đối lại người?”

Phiền Tế Cảnh nói: “Không. Bọn họ đều có điều để tự theo đuổi.”

Tổng Bách Lâm yêu quý tính mạng, Quan Tĩnh yêu Thi Kế Trung.

Hoa Hoài Tú trong tâm còn hoài nghi, không nao núng mà nhìn hấn.

Phiền Tế Cảnh không thể làm gì khác hơn là bất đắc dĩ nói: “Ta dùng một chút thủ đoạn nho nhỏ.”

Thủ đoạn của hấn Hoa Hoài Tú chẳng những được thưởng thức qua, còn hơn nữa là cuối cùng một thân khó quên, bởi vậy cũng không khỏi trào phúng nói: “Người không nói, ta suýt nữa cũng đã quên. Người không khi dễ người khác đã là tốt lắm rồi, làm thế nào mà bị người khác khi dễ được.”

Phiền Tế Cảnh nói: “Ta bị người khác khi dễ thất bại không vội, chỉ cần biểu ca không bị người khác khi dễ là tốt rồi.”

Hoa Hoài Tú hừ lạnh nói: “Ta không sợ người khác khi dễ, chỉ có chút sợ bị người ta lừa gạt.”

Phiền Tế Cảnh ngoài mặt thật dày mà cười nói: “Có thể thấy trong mắt của biểu ca, ta so với người khác cũng đặc biệt a.”

“Suýt.” Hoa Hoài Tú đột nhiên đưa ngón tay đặt lên môi, hướng tòa nhà phía trước kia cố gắng nói: “Người xem, là tòa nhà chỗ này?”

Phiền Tế Cảnh cũng không thèm nhìn tới, thuận tiện nói: “Đúng là nơi này.”

Hoa Hoài Tú vô thức mà phóng nhẹ cước bộ, “Sao không nghe tiếng động?”

Phiền Tế Cảnh nói: “Bỏ đi những kẻ chúng ta vừa gặp phải trên đường lúc nãy, môn hạ thích khác sợ rằng trong viện không còn lại mấy.”

Hoa Hoài Tú thế mới biết vì sao hấn có dừng khí một mình một ngựa tìm giết tới cửa tổng bộ của phái Thích khác.”

Phiền Tế Cảnh nói: “Bất quá cũng không thể khinh thường. Theo như ta biết được, môn chủ thích khác phải cũng không phải là người dễ dàng đối phó.” Hấn vừa nói, vừa đem Hoa Hoài Tú che giấu ở sau người, chậm rãi đi tới trước cửa chính của tòa nhà kia.

Cánh cửa khép hờ.

Mơ hồ có tiếng động từ bên trong truyền ra.

Phiền Tế Cảnh yên lặng mà tính đếm tiếng động.

Hoa Hoài Tú thấy hấn đứng bất động ở trước cửa hồi lâu, không nhin được mở miệng hỏi: “Vì sao không đi vào?”

Phiền Tế Cảnh nghe tiếng động rồi cục dừng lại, mới nói: “Ta đang nghe xem có bao nhiêu người.”

Hoa Hoài Tú sớm biết võ công hấn sâu không lường được, cũng không biết lại sâu đến nhường này, vội nói: “ Bao nhiêu người?”

“Sáu người ngoài phòng chính, sáu người ở bên trong, còn có một người võ công cực cao.” Phiền Tế Cảnh lúc nói, sắc mặt ngưng trọng.

Hoa Hoài Tú cau mày nói: “Võ công cực cao?”

Phiền Tế Cảnh thở dài nói: “Sợ rằng không ở dưới ta.”

Hoa Hoài Tú hồ nghi mà nhìn hần, “Nếu không ở dưới người, như thế nào lại dễ dàng bị người thám thính?”

Phiền Tế Cảnh trong lòng giật mình, nét mặt bất động thanh sắc nói: “Ta có thể cảm giác được sát khí của hần. Người nếu không tin, lát nữa thì biết.” Hần một tay đẩy cửa, một tay kéo Hoa Hoài Tú, hướng bên trong cánh cửa đi vào.

Hoa Hoài Tú khấn trương nói: “Nếu bọn họ nhiều người như vậy, không bằng chúng ta trước hết đi về bàn bạc kỹ hơn?”

Không phải nâng chí khí kẻ khác, diệt uy phong chính mình. Mà là y rất rõ ràng phân lượng chính mình, không nói còn có siêu cao thủ nhất lưu, liền ngay cả hai tên cao thủ nhị lưu chính mình cũng không thể đỡ được. Đối tượng còn có mười ba người, bỏ cao thủ tương đương Phiền Tế Cảnh, chính mình muốn lấy một địch mười hai... Trừ phi mười hai người này đều là giá áo túi cơm, nếu không y thua là cái chắc. Y sợ chết, nhưng lại càng sợ liên lụy Phiền Tế Cảnh.

Trạch Nội sâm sâm.

Ánh trăng không biết ẩn đi nơi nào, vền vền lưu lại chỉ có những vì sao nhàn nhạt. Lúc này cảnh này ở nơi đây, cùng Lạc Dương nháo thị phần hoa vừa mới rồi không chỉ kém có ngàn dặm.

Hoa Hoài Tú cẩn thận mà nhìn bốn phía.

Đột nhiên, Phiền Tế Cảnh đột ngột buông tay y ra, thân như phi yến, nhẹ phóng vút giữa không trung.

Không đợi Hoa Hoài Tú hồi thần, trên không trung sáu đạo dây thô bay đến đã cắt thành mười hai phần.

Phiền Tế Cảnh trở lại mặt đất, tay cực nhanh mà che lại hai mắt của Hoa Hoài Tú.

Hoa Hoài Tú bất mãn mà kéo tay hần xuống, “Ta không phải phụ nữ.” Y ánh mắt vừa đảo qua trên mặt đất, “...” Phiền Tế Cảnh tay không tiếng động bị kéo trở về.

Trong sân nhà một tiếp một.

Ước chừng thời gian một nửa chén trà nhỏ, Hoa Hoài Tú cảm giác được nơi vừa mới hít phải mùi máu tanh thoảng phai nhạt tản đi, lúc này mới đem tâm tư thả ra bốn phía, hỏi: “Bọn họ mai phục ở chỗ nào?” Phiền Tế Cảnh nếu có thể nghe ra vài người, như vậy cũng nên biết bọn họ ẩn thân ở đâu đi.

Y vừa dứt lời, chỉ thấy sáu thân ảnh bay nhanh từ bên trong xuyên thẳng đi ra.

Hoa Hoài Tú đang muốn ra tay, Phiền Tế Cảnh kiếm quang như quỷ mị đã cắt ngang tới bọn họ trong lúc đó.

Bạch quang chột lóe.

Sáu khối đầu người rơi xuống đất, hai mắt như mắt trâu, lúc sắp chết đồng tử vẫn như cũ lưu lại hoảng sợ cùng rối loạn.

“Bọn họ...” Hoa Hoài Tú mới nói hai chữ, liền cảm thấy một trận sát khí rất mạnh từ sau lưng vọt tới.

Phiền Tế Cảnh ôm y, như con quay di chuyển.

Hoa Hoài Tú chỉ nghe bên tai một trận tiếng kêu rên, thân thể như chiếc thuyền nhỏ phiêu đảng trên dòng thác, lung lay tả hữu.

Bên tai nghe không được tiếng binh khí chạm nhau, chỉ có tiếng gió không dứt bên tai.

Thời gian tại giờ khắc này như bị kéo dài ra dài hơn năm sáu lần.

Hoa Hoài Tú phía sau lưng cùng lòng bàn tay đều chảy mồ hôi.

Keng.

Tiếng kiếm chặn thanh thúy, ngay sau đó Phiền Tế Cảnh quát khê, “Môn chủ thích khách phái?”

“Hừ.” Trả lời cực kỳ ngắn ngủn.

“Vì sao đuổi giết Hoa Hoài Tú?” Phiền Tế Cảnh trầm giọng hỏi.

Hoa Hoài Tú lập tức ý thức được môn chủ thích khách phái đã bị chế trụ, muốn xoay người, lại bị Phiên Tế Cảnh vững vàng khóa trụ, không thể nhúc nhích.

“Nhận tiền của người, giúp người tiêu trừ tai họa.”

“Người nào?”

“Muốn giết cứ giết.” Thích khách môn chủ âm thanh lạnh lùng nói, “Thích khách phái đã do người cùng ma giáo liên thủ mà tan thành mây khói, ta ở lại bây giờ chỉ là chờ chết, người còn đợi gì nữa?”

“Ta có thể không giết người.”

“Ta bây giờ cùng tử có khác gì nhau?”

Phiên Tế Cảnh đột nhiên khẩu khí thoải mái nói: “Đương nhiên là có. Người còn sống, có thể ăn ngủ, có thể bước đi ca hát, có thể du sơn ngoạn thủy. Người chỉ cần không chết, chung quy có thể làm rất nhiều việc.”

Môn chủ thích khách không nói. Một người ôm quyết tâm hẳn phải chết bất quá là bởi vì hẳn bỗng nhiên mất tất cả, cảm thấy không sinh lý luận tiếc. Một khi hẳn tìm được điều sinh mạng không muốn xa rời, tử chỉ sẽ dao động.

“Càng hưởng chi, người không nói, ta không nói, thiên hạ có ai biết người là môn chủ thích khách phái?”

Thích khách môn chủ nói: “Còn có một người biết.”

“Người mua?” Đây là điều Phiên Tế Cảnh muốn biết.

Thích khách môn chủ do dự.

Phiên Tế Cảnh mỉm cười nói: “Là Lẽ bộ thị lang?”

Hoa Hoài Tú cả kinh. Y mặc dù mơ hồ đoán được người có thể có khả năng, nhưng đáy lòng luôn luôn có một thanh âm phủ nhận. Dù sao đối phương cũng là đại quan triều đình, thật sự không cần mua ác giết người.

Phiên Tế Cảnh nói: “Sau khi Huyết Đồ đường biến mất, hẳn tất nhiên phải phiên nào hồi lâu.”

Thích khách môn chủ thở dài nói: “Ta vốn tưởng rằng có thể thay thế.”

“Người hẳn có lẽ là phải đem nó là vết xe đổ, mà không phải tấm gương.”

Môn chủ thích khách phái kinh sợ. Hẳn trước toàn tâm toàn ý muốn sáng tạo tổ chức sát thủ đệ nhất thiên hạ cùng Huyết Đồ đường giống y hệt nhau, làm mất đi suy nghĩ tổ chức sát thủ là một nghề không thể lâu dài.

Phiên Tế Cảnh nói: “Nếu hẳn biết, người khiến hẳn vĩnh viễn không thể nói ra đến miệng a.”

Thích khách môn chủ trầm mặc hồi lâu, nói: “Đây là điều kiện?”

“Lợi mình lợi người.” Phiên Tế Cảnh nói.

“Một tháng sau nghe tin. Người biết như thế nào thì tìm được ta.” Thích khách môn chủ ngừng một chút nói, “Người mất máu cũng không ít, còn không thả ta đi?”

Hoa Hoài Tú cảm thấy Phiên Tế Cảnh ôm chính mình giật giật, trên vai lập tức áp lực như thái sơn kéo tới. “Người bị thương?” Y bắt được bả vai Phiên Tế Cảnh, cúi đầu nhìn. Chỉ thấy chỗ bụng dưới của Phiên Tế Cảnh, máu đỏ một mảnh. y vội vàng cảnh giác mà nhìn về phía bên ngoài.

Phiên Tế Cảnh cười khổ nói: “Ta còn như vậy, hẳn có thể nào hoàn hảo mà đi ra?”

Quả nhiên, Hoa Hoài Tú nhìn thấy một vết máu thật dài vẫn lan tràn đến khi biến mất khỏi tầm mắt. Y mới vừa rồi nghe hai người đối đáp như dòng chảy, còn tưởng rằng lông tóc vô thương, bây giờ xem ra, đúng là đều cạy mạnh chống đỡ.

“Người còn nói!” Hoa Hoài Tú vội vàng dìu hần đến nội đường, tìm cái ghế ngồi xuống, sau đó, bắt đầu từ trên người tìm thuốc trị thương. Thuốc trị thương này là khi y trốn chạy mua, mấy lần nghĩ muốn quăng đi đến cuối cùng cũng không bỏ được, không nghĩ tới lại thật sự lại có lúc dùng đến.

Phiền Tế Cảnh thấy y cau mày, khoe miệng lộ ra một mặt cười nhẹ không đổi.

25. Quyển 3 - Chương 7: Chân Tình Vị Minh (thất)

Giải khai ngoại bào, Hoa Hoài Tú liền cảm thấy hai mắt đau nhói.

Màu đỏ nóng rất không ngừng lan tràn trên nội y trắng nõn. Cho dù nhìn thế này, y cũng cảm thấy ngực nổi lên một trận thổ gấp, càng uống công nói về sự thống khổ Phiền Tế Cảnh phải nhận lúc này.

Y vươn tay, động tác thật chậm mà nhắc lên nội y.

Phiền Tế Cảnh hít vào một hơi khí lạnh, buông xuống con mắt đã thấy tay Hoa Hoài Tú run nhè nhẹ, dường như càng khẩn trương càng không khống chế được chính mình.

“Không đau mà.” Phiền Tế Cảnh an ủi nói.

Hoa Hoài Tú lấy lại bình tĩnh, hai tay rốt cục ổn định lại, cắn răng nói: “Câm miệng.” Nội y rốt cục kéo ra, lộ ra vết thương dữ tợn, máu từng giọt từng giọt từ bên trong chảy ra, nhìn không thấy dấu hiệu ngừng lại. Y cắn môi dưới, bình tĩnh mà rắc dược, sau đó xé một miếng nội y mặc bên trong làm vải băng bó.

Bởi vì bị thương tại bụng dưới, chiều dài của vải chỉ đủ quấn quanh thắt lưng một vòng, Hoa Hoài Tú không thể không lại xé vài miếng nữa xuống.

Phiền Tế Cảnh cười nói: “Người có thể hay không bị lạnh?”

Hoa Hoài Tú ngẩng đầu tức giận mà trừng mắt nhìn hần một cái, nhưng lại phát hiện môi hần trắng bệch, xanh cả mặt, một bộ dáng tùy thời có thể bất tỉnh, vội la lên: “Người không sao chứ?”

Phiền Tế Cảnh dặt dặt khoe miệng. Kỳ thật muốn trách thì trách hần trước không tính đến Hoa Hoài Tú băng bó một vết thương lại muốn mất nhiều thời gian như vậy, sớm biết như thế, mới vừa rồi sẽ không thúc giục nội lực làm cho tốc độ máu chảy nhanh hơn rồi. Nhưng nếu đến phần này rồi, hần tự nhiên không thể lãng phí cơ hội, biểu lộ nói: “Chỉ cần biểu ca không có việc gì, ta làm gì cũng đều đáng giá.”

Hoa Hoài Tú sắc mặt ửng đỏ. Lời này nếu đổi là người khác tới nói, y nhất định không nói hai lời mà trở mặt, nhưng người kia là Phiền Tế Cảnh, bởi vậy y mặc dù cảm giác muốn nôn, nhưng trong đầu lại là rất cao hứng.

“Biểu ca,” Phiền Tế Cảnh nặng nề mà khẩu khí thở hổn hển, “Người tha thứ cho ta rồi sao?”

Hoa Hoài Tú thân thể cứng đờ.

Biết được chân tướng đánh sau vào còn lưu lại ở trong thân thể, trải qua một tháng bị đuổi giết kia lẳng đọng lại, biến thành một cái vương mắc thật to, sao có thể dăm ba câu giải thích một lần là có thể giải quyết?”

Tạo thành thương tổn thì rất dễ dàng, nhưng muốn quên đau đớn sẽ rất khó. Tự như vết thương ở bụng dưới Phiền Tế Cảnh, nhìn qua chính là chỉ một đao, nhưng muốn hoàn toàn khỏi hần thì lại phải đòi hỏi không biết bao nhiêu ngày tháng.

Phiền Tế Cảnh thấp giọng thở dài nói: “Biểu ca là nên hận ta a.”

Hận?

Hoa Hoài Tú sững sốt, bật thốt lên nói: “Ta như thế nào lại hận người?” Nếu là hận hần, vì sao thấy hần bị thương, chính mình so với bất cứ điều gì đều sốt ruột cùng đau lòng hơn? Nếu là hận hần, y như thế nào hiểu rõ nỗi sợ hãi lần nữa chịu lừa gạt, vẫn như cũ kiên định theo sát bước đi của hần?

Y cũng không hận hần.

Hoa Hoài Tú cho ra kết luận, y chỉ là sợ hãi.

Trước kia Phiền Tế Cảnh kia chất phác lại hiền như khúc gỗ, nhưng y tự nhận là có thể đem tâm tư hẳn nắm vững trong lòng bàn tay. Loại cảm giác này gọi là an tâm.

Bây giờ Phiền Tế Cảnh này thông minh, khôn khéo rồi, nhảy khỏi trên tay y đi mất, ngược lại đem y chộp vào lòng bàn tay. Loại cảm giác này gọi là nháo tâm.

Cho dù là một, cảm giác lại kém mười vạn tám ngàn dặm.

“Tin ta lại một lần, khó như vậy sao?” Phiền Tế Cảnh dùng ánh mắt gần như hèn mọn khẩn cầu mà nhìn y.

Hoa Hoài Tú trong đầu buồn bã nói không lên lời, hồi lâu mới nói: “Ai cho người gạt ta?”

“Ta là bất đắc dĩ.” Phiền Tế Cảnh tựa hồ thấy cái cây tên là kiên quyết kia trụ trong ngực Hoa Hoài Tú đang dao động.

Hoa Hoài Tú nói: “Vì sao không nói cho phụ thân?” Phụ thân trong miệng y chính là chỉ Hoa Vân Hải.

Phiền Tế Cảnh mắt buông xuống, tự giễu mà cười nói: “Có lẽ là ta tuổi trẻ khí thịnh a?”

“Người lại gạt người.” Hoa Hoài Tú ngữ khí đột nhiên biến lạnh.

Phiền Tế Cảnh giật mình lo lắng mà nâng mắt.

Hoa Hoài Tú âm thanh lạnh lùng nói: “Cho dù ngu ngốc bị lừa gạt nhiều cũng sẽ thành thông minh.”

Phiền Tế Cảnh trên mặt huyết sắc càng ít, cười khổ nói: “Ngay cả một câu nói mà cũng không tin sao?”

Hoa Hoài Tú không nói. Có đôi khi, càng là lời đơn giản, càng là khó có thể nói ra miệng. Cũng giống như nói rất nhiều tràng giang đại hải luận ngữ (tên sách, chép những lời nói và hành động của Khổng Tử và một số học trò) cũng chưa chắc bởi vì cây ngay không sợ chết đứng, ngược lại, bởi vì không đủ cây ngay không sợ chết đứng, cho nên mới không thể không dùng càng nhiều từ ngữ để che dấu sự chột dạ.

Có đôi khi, chân lý chỉ là một câu nói, thậm chí một chữ mà thôi.

Phiền Tế Cảnh nói: “Ta nói rồi, từ nay về sau, ta chỉ nghe lời một mình người.”

Hoa Hoài Tú yên lặng nhìn hắn.

Phiền Tế Cảnh không tránh không khước từ.

“Bất cứ chuyện gì?” Hoa Hoài Tú không biết nhớ tới cái gì, trong mắt hiện lên một tia giao hoạt.

“Ừ.” Phiền Tế Cảnh đáp không chút do dự.

“Cho dù là...” Hoa Hoài Tú dừng một chút, hai gò má đỏ ửng lên, ánh mắt có chút lấp lánh nhưng lại chăm chú chăm chú nhìn thẳng hắn nói, “Nhượng người, ủy thân cho ta?” Y đem bốn chữ phía sau đọc cực nhẹ, cơ hồ là ngậm ở trong miệng.

“Cái gì?” Phiền Tế Cảnh tựa hồ không có nghe rõ ràng, thân thể đi phía trước lão đảo, lập tức hừ nhẹ ra tiếng, “A!”

“Đừng lộn xộn!” Hoa Hoài Tú khẩn trương mà kiểm tra kỹ vết thương, “Hay là tìm một đại phu xem một chút đi. Ta thấy thương thế của người ít nhất phải ở lại Lạc Dương một thời gian.”

Phiền Tế Cảnh nâng tay lau mồ hôi lạnh trên trán, “Không được, ta muốn đi một chỗ.”

“Nơi nào?” Hoa Hoài Tú không dám câu thả mà trừng mắt nhìn hắn.

“Giang Nam.”

Hoa Hoài Tú nheo mắt nói.

Phiền Tế Cảnh quả nhiên nói: “Hoa gia.”

Cách thích khách phái không xa, một đám hắc y nhân bị trói thành một đồng.

Chung Vũ cảm ghét mà quăng túi da hươu trong tay, “Sau này không cho phép dùng máu trư.”

“...” Môn hạ Huy Hoàng môn hai mặt nhìn nhau. Chẳng lẽ lần sau cần máu người? Không đúng, chẳng lẽ còn có lần sau?

Trong đó có một gã đệ tử Huy Hoàng môn nói: “Xin Chung đường chủ bảo cho biết, người còn lại xử trí như thế nào?”

“Cho môn chủ thích khách làm xong sinh ý cuối cùng, sau đó tổng giao quan phủ.” Cùng hung cực ác đã bị Phiên Tế Cảnh giải quyết hết, còn lại này là muốn nhân tiện hảo hảo cải tạo...Ngoại lệ môn chủ.

Đệ tử buồn bực nói: “Sinh ý cuối cùng?”

“Lẽ bộ thị lang.” Chung Vũ nhìn về phía một mỗ hắc y nhân nhân, “Hắn biết.”

“Vâng.”

Chung Vũ xoay người rời đi.

“Đường chủ đi nơi nào? Phân đàn đi bên này mà.”

“Về nhà.” Lời còn chưa dứt, đã không thấy thân ảnh.

Hoa Hoài Tú từng mấy lần khuyên Phiên Tế Cảnh quay về Hoa gia. Thứ nhất là vì y biết Phiên Tế Cảnh ở Cửu Hoa phái cũng không tốt hơn, nếu trở lại Hoa gia dù sao cũng còn có thân phận biểu thiếu gia, với nỗi lo mất thể diện Hoa gia tuyệt đối sẽ không bạc đãi hắn. Thứ hai, chính mình cũng có thể cùng hắn sớm chiều bên nhau, không cần mỗi lần xuất môn đều phải tìm lý do.

Nhưng trước khác nay khác. Hoa gia rất coi trọng gia phong, việc y trốn hôn đồng nghĩa cùng Hoa gia trở mặt. Hôm nay trở thành y không thể quay trở về, cho nên nghe Phiên Tế Cảnh phải về Hoa gia, tâm lý nhất thời nổi lên bất an không yên.

Trong chốc lát lo lắng Phiên Tế Cảnh cùng Hoa gia thông đồng, thoáng lo lắng Hoa gia không biết sẽ đối xử với chính mình như thế nào.

Lo lắng liên tục ba ngày, Phiên Tế Cảnh rốt cục nhìn không được, lôi kéo y cười nói: “Ta chỉ phải đi Hoa gia gặp mặt cha người. Dù sao, ông ấy cũng từng bái tế qua cha nương ta.”

Hoa Hoài Tú hốc mắt nóng lên. Bằng lời ấy có thể tưởng tượng ra Phiên Tế Cảnh lúc nhỏ đã khóc lạnh thiếu thốn như thế nào, ngay cả bái tế cha mẹ hắn cũng thành lý do báo ân.

“Ta nhờ Thích khách môn chủ giết lẽ bộ thị lang, vô luận sự tình có thành hay không, cũng không có khả năng cho người quay trở lại Hoa gia.” Phiên Tế Cảnh nắm tay y có chút dùng sức, hứa hẹn nói, “Có lẽ bây giờ Cửu Hoa phái không cường đại bằng Hoa gia, nhưng sẽ có một ngày, nó sẽ trở thành thế lực mà bất luận kẻ nào cũng không dám khinh thường.”

Hoa Hoài Tú trừng mắt nhìn.

Môn phái cùng thế lực là hai loại khái niệm. Môn phái làm cho người ta không dám khinh thường phải là như Thiếu Lâm Vũ Đang là thái sơn bắc đẩu, ở trong chốn võ lâm có địa vị nhất định, chương môn đức cao vọng trọng, môn hạ vô số. Mà thế lực thì phức tạp hơn nhiều, điển hình nhất là Huy Hoàng môn cùng ma giáo. Nghe ý tứ của Phiên Tế Cảnh, đúng là có khuynh hướng hướng về về sau. Bất quá, về trước thích hợp với Phiên Tế Cảnh chất phác a.

Hoa Hoài Tú kinh dị phát hiện chính mình cư nhiên có thể đứng trên lập trường của Phiên Tế Cảnh này mà tự hỏi một số vấn đề, cũng thần nhiên mà tiếp nhận.

“Nhưng là chỉ dựa vào sức một mình ta vốn là làm không được.” Phiên Tế Cảnh cầm lấy tay y, kéo tới trước ngực chính mình, “Ta cần người.”

Hoa Hoài Tú nghĩ muốn rút tay về, nhưng Phiên Tế Cảnh nắm ngón tay nắm chặt lại, không dám buông tay. Y không thể làm gì khác hơn là bất đắc dĩ nói: “Từ đâu thấy được ta là thích ăn không? Người yên tâm, chỉ cần Cửu Hoa phái đồng ý giao thiệp làm ăn, ta tự nhiên sẽ dùng thủ đoạn của ta làm cho nó phát dương quang đại.”

Phiền Tế Cảnh bật cười nói: “Biểu ca nghĩ lâu nghĩ dài rồi.”

“Chẳng lẽ ngươi không phải ý này?” Hoa Hoài Tú hồ nghi mà nhìn hấn.

Phiền Tế Cảnh ôn nhu nói: “Ta chỉ muốn biểu ca ở lại bên người ta là đủ rồi.”

“Hừ. Làm gã sai vặt sao?” Hoa Hoài Tú hất đầu nhìn về phía bên ngoài cửa sổ, trên mặt khoe miệng không không chế được mà giương cao.

Phong cảnh bên ngoài xe ngựa như một bức tranh, trong lòng y cũng vậy.

Đây là lần đầu tiên Hoa Hoài Tú phác họa rõ ràng một bức tranh xinh đẹp say lòng người cho tương lai.

Trong tương lai chỉ có hai người, cũng vẫn cười vui vẻ.

Dù tới trước cửa Hoa gia, nhưng Phiền Tế Cảnh không có ý định vào cửa, mà là mới người giao cho Hoa gia một phong thư, hẹn gặp lại tại khách điểm trong thành.

Hoa Vân Hải rất nhanh liền tới.

Hấn vừa vào cửa đã thấy Hoa Hoài Tú, liền kìm lòng không đậu mà hô: “Con ta.”

Một giọng nói thân thiết quen thuộc vang lên nhất thời kêu gọi trái tim nôn nóng bất an của Hoa Hoài Tú trở lại. Y đứng lên, hai chân đang chuẩn bị cong xuống, quỳ gối trước mặt Hoa Vân Hải, đã bị Phiền Tế Cảnh một tay ôm thắt lưng, mạnh mẽ lôi kéo ngồi xuống chỗ ngồi.

Hoa Vân Hải theo dõi tay hấn đặt ở bên hông con nhà mình, con mắt mị hí lại. (giống cái động tác hai mắt híp lại thành một đường chỉ thẳng í, thâm sâu khó lường.)

“Cửu phụ mời ngồi.” Phiền Tế Cảnh thân hình đứng lên, khiêm tốn cung kính mà làm động tác mời.

Hoa Vân Hải trở tay đóng cửa lại, mới chậm rãi ngồi xuống, “Phiền chương môn khách khí.” Thái độ hấn xa lạ hữu lễ, nếu cẩn thận xem xét, còn có thấy thấy ra đến ba bốn phần bất mãn.

Hoa Hoài Tú cúi đầu. Len lén trốn nhà là một chuyện, quang minh chính đại mà về nhà cùng lão cha nghiêm túc nói chuyện lại là một hồi chuyện khác.

Phiền Tế Cảnh nói: “Tế Cảnh có ngày hôm nay là phải tạ ơn cửu phụ năm đó ra roi thúc giục.”

Hoa Vân Hải vẻ mặt ban đầu nhất thời lộ ra vài phần mất tự nhiên.

Hoa Hoài Tú nghe ra trong lời hấn nói có chuyện, không nhận được hỏi: “Có ý gì?”

Phiền Tế Cảnh nói: “Năm đó chính cửu phụ đã nói cho ta biết, báo thù là phải tự dựa vào sức lực của mình tự giải quyết. Ta tất nhiên đối với ông ấy cảm kích vô cùng.” Khoe miệng hấn ý cười chưa tới đáy mắt.

Hoa Hoài Tú giật mình nhìn Hoa Vân Hải. Nghe ý tứ Phiền Tế Cảnh, năm đó hấn đã từng hướng Hoa Vân Hải cầu sự trợ giúp, chỉ là đã bị cự tuyệt?

Hoa Vân Hải dù sao cũng ở trong thương trường lẫn lộn đánh chiến nhiều, chỉ với thời gian một câu nói ngắn ngủi đã thu thập tốt tâm tình, thản nhiên nói: “Năm đó ngươi còn nhỏ, lại không có bằng chứng. Ta ngay cả có là gia chủ Hoa gia, cũng không thể chỉ vì một câu nói của ngươi liền cùng Cửu Hoa phái kết oán.”

“Nhưng...” Hoa Hoài Tú khí trùng bách hội, đang muốn phản bác, đã bị Phiền Tế Cảnh kéo cánh tay nói: “Cửu phụ nói đúng. Cho nên ta mới nói, ta giờ có ngày hôm nay, cũng là do cửu phụ ban tặng.”

Hoa Vân Hải thanh âm lạnh lùng nói: “Ngươi hôm nay tìm đến ta, là để nói chuyện này?”

“Không. Ta tới đây, là để bái kiến nhạc phụ.” Phiền Tế Cảnh vừa nói liền đứng lên, tự mình châm một ly trà, hai chân quỳ trước mặt hấn, cung kính mà nâng chén lên cao.

Hoa Vân Hải không thể tin vào mắt hấn, lại nhìn một chút Hoa Hoài Tú, ngực hô hấp dồn dập, một hồi lâu mới đối Hoa Hoài Tú lạnh lùng nói: “Đây là nguyên do ngươi bỏ đi?”

Hoa Hoài Tú cũng bị hành động thành linh làm ra của Thiền Tế Cảnh khiến cho không hiểu ra sao, nhưng y cực nhanh phản ứng lại, lập tức cùng Thiền Tế Cảnh cùng nhau quỳ xuống, thấp giọng nói: “Xin cha thành toàn.”

“Hoang đường!” Hoa Vân Hải lấy tay áo quét về phía chén trà.

Thiền Tế Cảnh hai mắt không động, chỉ dùng ngón út của tay cầm chén trà nhẹ nhàng bắn ra, đã đem ống tay áo Hoa Vân Hải bắn trở lại.

Hoa Vân Hải bị hấn dùng nội lực đập vào cả người run lên, một hồi lâu mới nói: “Người đã nghĩ thấu triệt rồi?”

Hoa Hoài Tú kiên trì đến cùng nói: “Đúng vậy.” Chuyện phát triển đến bước này, y đã là đuổi vịt lên sào (ý chỉ bắt người ta làm việc không có khả năng thực hiện được), không thể theo ý y muốn nói không được.

Hoa Vân Hải tức giận đến khóe miệng run lên, chụp bàn đứng lên nói: “Được, tốt lắm.” Hấn trừng mắt nhìn Thiền Tế Cảnh, “Trà của người ta sẽ không uống. Nhưng là chuyện con ta sau này cũng không quan tâm đến nữa!”

Kết quả này Hoa Hoài Tú sớm đã dự liệu. Từ lúc chạy đến Hoa gia, y không nghĩ tới chính mình còn có thể được người Hoa gia tha thứ. Nhưng bản thân tự trải nghiệm dù sao cũng so với tưởng tượng bất đồng, y khí lực toàn thân cũng bởi câu nói vừa mới rồi quất cho không còn một mảnh.

Thiền Tế Cảnh bất sở vi động nói: “Nhạc phụ đi thông thả. Chờ ta cùng biểu ca yên ổn rồi, sẽ thả lại bãi phóng.”

Hoa Vân Hải khóe miệng vừa kéo, đang muốn nói không cần, nhưng khóe mắt đảo đến Hoa Hoài Tú thất hồn lạc phách quỳ trên mặt đất, lời nói đến miệng hít một hơi thật sâu nói: “Các người tự thu xếp!”

Nghe hấn phát cửa đi ra, Hoa Hoài Tú toàn thân mềm nhũn, vừa lúc ngã vào vòng tay Thiền Tế Cảnh đứng lúc vờn tới.”

“Người là cố ý.”

Đối với lên án của y, Thiền Tế Cảnh mỉm cười nói: “Cha người một ngày nào đó sẽ tha thứ cho chúng ta.” Không thể không nói, quan hệ của Hoa Hoài Tú cùng Hoa gia là một nỗi đau thầm kín của y. Hoa Hoài Tú cùng hấn bất đồng, y chân chân chính chính là Hoa gia chính tông, chỉ cần y đồng ý trở về, Hoa gia nhất định sẽ mở rộng cửa hoan nghênh. Cho nên hấn phải đem y cột cùng chính mình trên một con thuyền. Trừ phi có một ngày thuyền chìm, nếu không hấn tuyệt đối sẽ không để y rời đi.

Hoa Hoài Tú nghiêng đầu nhìn hấn.

Thiền Tế Cảnh yên lặng nhìn y, không chút che dấu dự vọng chiếm giữ trong lòng đối với y.

Có lẽ hấn biểu hiện quá mức trần trụi, làm cho Hoa Hoài Tú không thể không quay đầu sang một bên nói: “Người luôn tùy ý làm vậy.”

“Xem ra ta còn cần phải sửa chữa rất nhiều.” Thiền Tế Cảnh chậm rãi tiến đến tựa đầu vào chỗ đường cong ở cổ y, “Nhưng ít ra lần này ta không có lừa người.”

Hấn đích xác không có lại lừa gạt y.

Vô luận năm đó là có chuyện gì, hiện tại mới là cái đích.

“Nhưng ta không phải nghĩ muốn như vậy.” Hoa Hoài Tú nâng tay đẩy đầu hấn ra.

Thiền Tế Cảnh trừng mắt nhìn, “Vậy người muốn cái gì?”

“Ta muốn...” Hoa Hoài Tú hai mắt nhìn xuống bụng dưới của hấn, “Thương thể của người ổn rồi chứ?”

Thiền Tế Cảnh hồi đáp lại: “Ổn rồi.”

“Tốt.” Hoa Hoài Tú chỉnh đốn sắc mặt nói: “Người từng nói qua, sau này chỉ nghe lời một mình ta.”

“Ừ.” Thiền Tế Cảnh không chút do dự gật đầu.

“Như vậy ta muốn người...” Hoa Hoài Tú miệng mở rộng, nhưng lại phát hiện chính mình không phát ra tiếng. Phiên Tế Cảnh đưa tay chậm rãi đưa ngón tay từ trên á huyệt thu hồi về, tâm địa giả tạo nhìn y nói: “Biểu ca, người nói cái gì?”

Hoa Hoài Tú giận dữ nhìn hấn, trong mắt tức giận cơ hồ có thể bốc cháy trên đầu của y.

“Biểu ca, người có phải hay không không thoải mái?” Phiên Tế Cảnh vừa nói vừa ôm lấy y đặt ở trên giường.

Hoa Hoài Tú oán hận cắn môi.

Phiên Tế Cảnh cúi đầu, đem đầu lưỡi chính mình cố gắng đẩy tiến vào trong răng môi y.

Hoa Hoài Tú không chút do dự cắn xuống, mùi máu tươi từ môi với răng của y lan tràn ra.

Phiên Tế Cảnh vẫn không nhúc nhích, tùy ý y cắn, thật giống như cái kia không phải đầu lưỡi của hấn.

Hoa Hoài Tú cuối cùng cũng buông ra.

“Đủ rồi sao?” Phiên Tế Cảnh dùng đầu lưỡi bị thương nhẹ nhàng mà liếm máu tươi trên môi và răng.

Hoa Hoài Tú không nói. Trên thực tế, y cũng không có cách nào để nói.

“Vậy, ta tiếp tục a.” Phiên Tế Cảnh hưng phấn mà từ trong tay áo lấy ra một lọ gì đó, “Ta đã chuẩn bị rất lâu.” Bởi vì viết thư hỏi Kỷ Vô Dịch chuyện này, còn bị đối phương vặn hỏi hồi lâu.

Hoa Hoài Tú thấy ngón tay hấn lưu loét mà cởi quần áo y, hai mắt nhất thời trợn tròn xoe.

Trên tình sự, Phiên Tế Cảnh vốn là kẻ mới vào nghề. May là Kỷ Vô Dịch không chút nào keo kiệt, thậm chí có thể nói là nhiệt tâm mà dạy hấn rất nhiều, thế nên hấn có kỹ xảo lý luận hết sức cường đại. Hoa Hoài Tú tại lúc hấn làm được một nửa liền được giải khai huyết đạo, nhưng bởi vì bị trêu đùa rất thoải mái, cho nên căn bản nhớ không nổi phải phản công. Đợi Phiên Tế Cảnh công thành đoạt đất xong, hai người trong chiến trường lửa nóng ngừng lại một chút, y mới nhớ tới phải tính sổ chuyện này. “Là ai nói từ nay về sau chỉ nghe lời ta?”

“Ta.” Bởi vì đầu lưỡi rất đau, cho nên Phiên Tế Cảnh nói chuyện cực giản lược.

“Vậy vì sao...” Hoa Hoài Tú nói đến một nửa liền ngậm miệng. Y nhớ tới vấn đề là ở nơi nào, mới vừa rồi Phiên Tế Cảnh căn bản không cho y cơ hội nói chuyện. “Lần sau không được điểm huyết ta.”

“Được.” Phiên Tế Cảnh một điểm cũng không cò kè mặc cả. Ngón tay hấn nhẹ nhàng vuốt ve tấm lưng bóng loáng của Hoa Hoài Tú, thẳng đến cái mông, dục vọng lần nữa ngẩng cao đầu.

Hoa Hoài Tú trên lưng căng thẳng, đang muốn nói chuyện, chỉ thấy Phiên Tế Cảnh đột nhiên đè xuống, miệng bị hấn lấp kín chặt chẽ. Chờ y phản ứng lại, công thành đoạt đất trận thứ hai lại bắt đầu rồi...

Kỳ thật thủ đoạn cũng không phải trọng điểm.

Chỉ cần bọn họ vẫn là Phiên Tế Cảnh cùng Hoa Hoài Tú, có một số việc sẽ không thay đổi.

Vĩnh viễn.

26. Quyển 3 - Chương 8: Chân Tình Vị Minh (bát)

Chuyện kể rằng Hoa Hoài Tú theo Phiên Tế Cảnh quay về Cửu Hoa Phái đã được ba tháng.

Ba tháng này cũng đủ cho trên dưới Cửu Hoa phái thấy rõ địa vị của Hoa Hoài Tú tại Cửu Hoa phái.

Bởi vì Phiên Tế Cảnh đã làm hai chuyện.

Thứ nhất, đem hành lý Hoa Hoài Tú bỏ vào phòng chính mình.

Thứ hai, đem tiền của Cửu Hoa phái giao cho y quản lý.

Đối với chuyện thứ nhất, mọi người một con mắt một con mắt mở cũng liền thuận theo đi, dù sao cùng ai sống cũng không sai?

Trong chốn vô lâm loại chuyện này không ít, mọi người lúc ban đầu ngạc nhiên một trận cũng liền tiếp nhận a. Nhưng chuyện thứ hai liên lụy đến lợi ích bản thân. Đám người Tổng Bách Lâm công khai cùng ngầm kháng nghị qua mấy lần, ngay từ đầu Phiền Tế Cảnh chỉ lấy kiếm ra, phóng ra sười nắng dưới ánh mặt trời, phát ra vài đóa kiếm hoa, sau lại có người đến nhiều hơn, hấn dứt khoát múa kiếm, chém một cây a. Từ đó, trên dưới Cửu Hoa phái mới tính cùng chưởng môn đạt thành nhất trí.

Hoa Hoài Tú cứ như vậy ở lại lâu dài. Mà túi tiền Cửu Hoa phái đúng như y hứa hẹn trước đó, ngày qua ngày càng phồng lên. Đương nhiên, đây cũng là một nguyên nhân trọng yếu để Cửu Hoa phái cam chịu.

Nếu như đối với người mà nói, là mong muốn ấm no. Như vậy đối với phái mà nói, chính là tiến đến đạt được ấm no.

Từ khi Lam Diễm minh cùng Huyết đồ đường lần lượt bị tiêu diệt, sau lúc ma giáo cùng Huy Hoàng môn liên thủ, giang hồ đã được yên bình lâu lắm rồi. Lâu đến Vũ Đường chưởng môn Lăng Vân đạo trưởng lại muốn mừng thọ rồi.

Hoa Hoài Tú nhận được thiệp mời phản ứng đầu tiên chính là, “Cho Quan Tĩnh cùng Thi Kế Trung cùng đi.”

Quan Tĩnh thần nhiên mà liếc mắt nhìn y. Lấy hiểu biết của hấn với y, Hoa Hoài Tú phái hai người bọn họ cùng đi nguyên nhân sợ rằng cùng việc giúp hấn đạt thành tâm nguyện không tránh khỏi có quan hệ. Dù quan hệ của hấn đối với Thi Kế Trung trừ đương sự cùng người ngoài, những người khác đều nhiều hoặc ít nhìn ra một chút manh mối.

Tổng Bách Lâm nói: “Nghe nói ma giáo minh ám song tôn cũng tham gia tiệc rượu thọ lần này, nếu chúng ta chỉ phái hai người Quan Tĩnh, chỉ ngại không đủ trịnh trọng.” Hấn trong lời nói không phải không có ý xem thường Quan Tĩnh. Ngay cả đương gia Cửu Hoa phái bây giờ vốn là Phiền Tế Cảnh, nhưng khúc mắc giữa hấn cùng Quan Tĩnh chưa bởi vậy mà tiêu trừ.

“Tổng sư thúc nói vậy. Còn mời chưởng môn tự thân xuất mã, để lấy vẻ trịnh trọng.” Quan Tĩnh thần nhiên mà liếc Tổng Bách Lâm một cái, ánh mắt kia phảng phất đang nói, mọi người đều tám lạng nửa cân, cần gì chớ chê mèo lắm lông.

Tổng Bách Lâm râu mép run lên, nhưng ần nhẫn chưa phát.

Phiền Tế Cảnh nhìn về phía Hoa Hoài Tú.

Hoa Hoài Tú bĩu môi nói: “Hoa gia cũng sẽ phái người đi a.” Nói đến đây, y ở Cửu Hoa phái đã danh bất chính ngôn bất thuận. Chính y mắt mặt không là gì, nhưng lấy sĩ diện truyền thống của Hoa gia, tất nhiên sẽ vọng tưởng được ô danh.

Nhưng y lại cực không muốn hai người chia lìa, để Phiền Tế Cảnh đi một mình.

Phiền Tế Cảnh nói: “Sư phụ khi còn sống từng nhận người làm đệ tử cuối cùng, hôm nay người lấy thân phận sư đệ của ta cùng ta cùng tham dự cũng không phải không được.”

Bọn người Tổng Bách Lâm trừng to mắt nhìn hấn trợn mắt nói dối.

Hoa Hoài Tú cũng vậy.

Phiền Tế Cảnh nói: “Chỉ là sư phụ nhận người lúc thời gian vội vàng, không kịp thông tri đến đại môn phái. Người nếu là nguyện ý, chúng ta làm bổ sung cũng được.”

Hoa Hoài Tú quả quyết cự tuyệt nói: “Ta mới không cần bái làm môn hạ của hấn.”

Y nói lời này vốn là cực kỳ thất lễ, bởi vì ở đây không phải sư đệ của Bộ Lâu Liêm, thì cũng chính là đồ đệ của hấn. Nhưng bọn họ không có lộ nửa phần bức mình, ngược lại trong lòng có vẻ thích thú.

Phiền Tế Cảnh suy nghĩ một chút nói: “Vậy Tổng sư thúc thì thế nào?”

Tổng Bách Lâm bị điểm danh tâm tình phức tạp.

Nói về chủ tâm, hần không muốn nhận Hoa Hoài Tú làm đồ đệ, nhưng ngược lại, hần càng không muốn nghe Hoa Hoài Tú quả quyết cự tuyệt. Ở trong lòng vô cùng đong đưa kích động, hần mở to hai mắt nhìn chăm chăm Hoa Hoài Tú.

Hoa Hoài Tú suy tư một lúc lâu, chậm rãi nói: “Hay là Bộ Lâu Liêm đi.” Tốt xấu gì cũng đã chết, có thể nhắm mắt làm ngơ.

Tổng Bách Lâm đắm bàn mà đi.

Vũ Đương Lăng Vân đạo trưởng mỗi năm thọ thần một lần đã thành sự kiện đại thịnh đối với người trong võ lâm tham dự.

Ngay cả kẻ thường xuyên ở thời kỳ này ngã bệnh Kỷ Vô Định cũng liên tục hai năm liền tự mình trình diện, có thể thấy được đây là cuộc tụ họp long trọng hiệu triệu lực lượng cùng sự hùng mạnh.

Khi Hoa Hoài Tú cùng Phiên Tế Cảnh đến Vũ Đương, sắc trời đã tối, mà Vũ Đương trên núi nhưng chung quanh đèn đuốc sáng trưng.

Tiểu đạo đón khách vừa dẫn đường vừa giới thiệu phong cảnh Vũ Đương sơn. Bởi vì hàng năm người tham dự vô cùng giống nhau, cho nên những lời này bọn họ hàng năm đều phải nói một lần.

Hoa Hoài Tú cùng Phiên Tế Cảnh cũng nghe qua một lần, vẫn là một bộ dáng hứng thú.

Tới khách phòng, quả nhiên là hai người một gian.

Tiểu đạo đón khách cảm thấy áy náy nói: “Vũ Đương trên núi phòng xá quá ít, ủy khuất hai vị rồi.”

Ủy khuất chỗ nào?

Phiên Tế Cảnh căn bản là vô cùng mong muốn. Hần vừa cười nói chỗ nào chỗ nào, vừa đem tiểu đạo đón khách đang áy náy tổng xuất khỏi cửa.

Hoa Hoài Tú chờ tiểu đạo đi rồi, lo lắng nói: “Không biết Hoa gia sẽ phái người nào đến đây.”

Phiên Tế Cảnh thấy y lo lắng, liền đề nghị nói: “Mấy ngày nay trừ tiệc rượu chúc thọ ở ngoài, chúng ta dứt khoát đóng cửa không ra, như vậy sẽ không tạo ngộ người ở bên ngoài rồi.” Dù sao hai người đóng cửa không ra cũng có rất nhiều chuyện để làm.

Hần mới quen tư vị mây mưa, đúng là thực tủy biết vị.

Hoa Hoài Tú nào để ý đến hần có tâm tư này, vẫn tự chui mình vào sừng trâu không ra, “Mặc dù chúng ta không ra khỏi cửa, cũng sẽ có người tìm đến cửa.” Lấy thực lực Cửu Hoa phái dần dần quét khỏi, tự nhiên sẽ có người hữu tâm tới cửa nịnh hót.

Y vừa dứt lời không bao lâu, Phiên Tế Cảnh liền nghe được ngoài cửa có tiếng bước chân vang lên, không khỏi cười khổ nói: “Biểu ca thật sự là biết tiên tri.”

Mở cửa ra, tới là Trình Trùng Thành cùng Lục Thanh Y.

Dù trong lòng ngạc nhiên, Phiên Tế Cảnh nhưng lại che dấu rất khéo, “Nguyên lai là Trình huynh cùng Lục chương môn.”

Trình Trùng Thành vội vàng chào hỏi.

Lúc đầu cùng Phiên Tế Cảnh kết giao nguyên nhân toàn bộ là do hần có thiên phú võ công siêu quần, tương lai nhất định thành người tài, không nghĩ tới chỉ một năm ngắn ngủn, hần cư nhiên đã trở thành chương môn Cửu Hoa phái, thể sự thật sự vô thường, ngoài dự đoán mọi người.

Lục Thanh Y bên ngoài đứng đã mệt, tự mình vào phòng ngồi xuống.

Trình Trùng Thành không thấy chuyện quái dị mà kinh sợ, tùy ý nói chê cười rồi, cũng cùng nhau đi vào.

Phiên Tế Cảnh âm thầm nói thầm, Thái Sơn chương môn thất lễ, vì sao do hần nói chê cười?

Trong phòng chén trà ấm nước trà nóng đầy đủ mọi thứ. Hoa Hoài Tú từ trong bao đồ đạc lấy ra lá trà, châm bốn chén trà.

Trình Trùng Thành cùng Phiên Tế Cảnh vốn là bạn cũ, hai người xa cách gặp lại, tự nhiên nói chuyện nói vô cùng bất tận.

Nhưng Hoa Hoài Tú cùng Lục Thanh Y không có giao tình gì, một người bụng đầy tâm sự, một người chẳng muốn hàn huyên, tùy ý đáp hai câu rồi liền an tĩnh lại, lẳng lặng nghe Phiên Tế Cảnh cùng Trình Trùng Thành nói chuyện hết sức cao hứng.

“Đáng tiếc Đoan Mộc huynh gia nhập ma giáo, nếu không ba người chúng ta đều hội tụ cùng nhau, lại càng khoái trá.”

Trình Trùng Thành nhớ tới chuyện tình năm đó, sinh ra xúc động.

Lục Thanh Y hai mắt nửa眯, “Ba người?”

Trình Trùng Thành tự biết nói lỡ, nhưng ở trước mặt Phiên Tế Cảnh cùng Hoa Hoài Tú lại không thể nói gì, không thể làm gì khác hơn là làm điệu ha ha nói: “Lục huynh có mệt mỏi hay không? Không bằng chúng ta trở về phòng trước?”

Lục Thanh Y phối hợp mà ngáp một cái, “Cũng tốt.”

Trình Trùng Thành vừa nói liền đứng dậy chuẩn bị ra ngoài, nhưng cái mông lại vẫn vững vàng mà dính trên mặt ghế.

“Ha ha,” Trình Trùng Thành phiêu rồi như nghĩ tới cái gì đó liếc mắt nhìn Hoa Hoài Tú một cái, thấp giọng nói: “Lục huynh?”

Lục Thanh Y đuổi đuổi chân, sau đó ngửa mặt nhìn hắn nói: “Già rồi, đi không nổi.”

Trình Trùng Thành: “...”

Phiên Tế Cảnh cùng Hoa Hoài Tú tựa hồ cũng nhìn ra điểm gì đó, chờ khi Trình Trùng Thành lại nhìn lại, cố ý nhìn đi nơi khác.

Trình Trùng Thành cười khổ nói: “Vậy ý Lục huynh là gì?”

Lục Thanh Y vươn cánh tay.

“...” Trình Trùng Thành hai mắt hướng bên cạnh quét nhanh.

“Mỗi nhà đều có gia sự.” Lục Thanh Y dừng một chút, lại tung một câu càng có thâm ý, “Nhà ai lại không thể?”

Phiên Tế Cảnh cùng y mỉm cười, trong lòng hai bên theo đó mà khai thông.

Trình Trùng Thành đã không thể tránh được mà thân người ngồi xồm xuống.

Lục Thanh Y quen thuộc thoải mái thuận thực nhào tới trên lưng hắn.

Trình Trùng Thành sau khi cảm giác được toàn bộ sức nặng quen thuộc, mới xoay người đối với Phiên Tế Cảnh cùng Hoa Hoài Tú nói cáo từ.

Phiên Tế Cảnh đặc biệt tiễn hắn một đoạn đường rồi xoay người quay về. Hắn vừa vào phòng, liền thấy Hoa Hoài Tú ngồi ở trước bàn, nhìn ánh nến ngẩn người.

“Yên tâm. Người Hoa gia sẽ không tới chơi.” Hắn tưởng rằng y lo lắng điều này.

Hoa Hoài Tú ngẩng đầu, thấp giọng nói: “Lục chương môn cùng Trình Trùng thành là...đi?”

Ngay cả ở giữa “Là” cùng “Đi” khuyết mất một từ, nhưng Phiên Tế Cảnh vẫn là nghe liền hiểu, chậm rãi gạt đầu.

Có những việc người bên ngoài nhìn không ra là bởi vì không có kinh nghiệm qua, một khi đã có kinh nghiệm qua, sẽ thấy nhất thanh nhị sở. Lục Thanh Y nói chẳng lẽ không phải ý tứ này?

Hoa Hoài Tú buồn bực nói: “Chẳng lẽ giang hồ thực sự rất thịnh hành phong trào đoạn tụ?”

Phiên Tế Cảnh cười nói: “Kể khác ta không biết, ít nhất chúng ta vốn là vậy.”

“Còn có Kỷ Vô Định cùng Viên Ngạo Sách, nghe nói Minh tôn cùng Tuyết Y Hầu cùng là vậy.” Hoa Hoài Tú đột nhiên cảm thấy rất hoang đường, “Có lẽ, bây giờ ở đâu có nam nữ muốn thành hôn, ta ngược lại sẽ cảm thấy kỳ quái.”

Phiền Tế Cảnh đi tới ngồi xuống bên người y, “Này chẳng lẽ không phải chuyện tốt?”

“Chuyện tốt?” Hoa Hoài Tú trừng mắt nhìn hắn.

“Như vậy người ở rể ở Cửu Hoa phái liền là danh chính ngôn thuận, cũng không có người chê cười rồi.” Phiền Tế Cảnh cầm lấy tay y nói.

Từ sau lúc hai người tâm tư sáng tỏ, Phiền Tế Cảnh liền cực thích đối với y động thủ động cước.

Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân.

Hoa Hoài Tú vội vàng rút tay ra.

“Phiền chương môn.” Tiểu đạo đón khách ở ngoài cửa nói, “Ta đặc biệt đưa nước nóng tới cho hai vị tắm rửa.”

“Tắm rửa?” Phiền Tế Cảnh bực mình trên mặt nhất thời hóa thành ý cười nồng đậm, mở cửa ra, thân thiết nói, “Làm phiền rồi.”

Tiểu đạo đón khách liền nói không dám, “Lát nữa ta mang cái thùng nữa lại đây.”

“Không cần.” Phiền Tế Cảnh cực nhanh mà cắt đứt.

Hoa Hoài Tú cùng tiểu đạo đón khách đều nhìn hắn.

Phiền Tế Cảnh vội ho một tiếng nói: “Ta không thích tắm rửa. Cho nên cho biểu ca ta tắm là đủ rồi.”

“...” Tiểu đạo đón khách cố gắng khống chế vẻ mặt, nếu không chính mình sẽ lộ ra nửa điểm khinh bỉ cùng ánh mắt căm ghét.

Chờ cánh cửa khép lại, Phiền Tế Cảnh bật người đem quần áo thoát ra không còn một mảnh.

Hoa Hoài Tú không nói gì mà nhìn hắn, “Người không phải nói không tắm?”

“Ta hầu hạ người tắm.” Phiền Tế Cảnh mặt dày mày dạn tiếp cận đi tới.

“Không cần.” Hoa Hoài Tú lạnh lùng mà cự tuyệt, “Trừ phi người đồng ý cho ta ở mặt trên.”

Phiền Tế Cảnh không chút nghĩ ngợi mà đáp: “Được!”

Hắn sảng khoái ngược lại khiến cho Hoa Hoài Tú hồ nghi, sợ hắn lại có mách khéo gì.

Điều Hoa Hoài Tú lo lắng rất nhanh biến thành sự thật.

Trong thùng nước gợn lên xao động.

Dù nước hạ dần độ ấm, nhưng thân thể hai người lại càng ngày càng nóng như lửa.

“Ta nói trên, là chỉ...Không phải là ta đến ngồi trên, người đi ra...A!”

Một tiếng kêu dài vừa đau đớn thống khổ lại vừa sảng khoái kết thúc trên dưới vấn đề tranh cãi, kế tiếp, là vấn đề thời gian.

Hô hô, đây là bản chất đặc trưng của mấy anh công, lừa phỉnh rồi đem thụ ăn sạch.

Thật vui khi được gặp lại bộ đôi Trình Trừng Thành cùng Lục Thanh Y, ta vô cùng yêu tính cách của Thanh Y a, nhưng cũng tiếc vì chưa thấy Dịch Dịch cùng A Sách xuất hiện, còn cả A Minh và Tuyết Y Hầu nữa...Hu hu, ta nhớ các anh a...

27. Quyển 3 - Chương 9: Chân Tình Vị Minh (cửu)

Tiệc rượu thọ Vũ Đương năm nay chỗ ngồi bàn chủ trì có biến hóa rất nhỏ.

Trừ ra Kỷ Vô Dịch, Viên Ngạo Sách cùng nhau ngồi ở bàn chủ trì, vừa lúc bổ sung Đoan Mộc Hồi Xuân vào năm nay và thời gian sau này. Phiên Tế Cảnh nguyên bản đã được mời vào nhóm, nhưng hắn không muốn tách ra khỏi Hoa Hoài Tú, liền uyển chuyển cự tuyệt. Hoa Hoài Tú sau khi biết, ngoài miệng mặc dù không nói cái gì, nhưng trong lòng lại rất đắc ý.

Phải biết rằng chỗ ngồi bàn chủ trì đều là thuộc về đại nhân vật hiện nay trong võ lâm có ảnh hưởng lớn, hết sức quan trọng, Phiên Tế Cảnh muốn phát triển Cửu Hoa phái, nhân cơ hội cùng bọn họ lôi kéo giao tình mới là thượng sách. Hắn lần này vì chính mình uyển chuyển cự tuyệt, chẳng lẽ không phải nói rõ chính mình trong trái tim hắn có địa vị hơn Cửu Hoa phái sao?

Cùng Phiên Tế Cảnh đưa ra lựa chọn giống nhau còn có Lục Thanh Y.

Đối với việc trọng đại của võ lâm loại này, Lục Thanh Y luôn luôn đều là kính nhi viễn chi, cho đến tiệc thọ rượu Vũ Đương năm ngoái hắn vẫn chưa tham gia. Nhưng năm nay nếu tới, không thiếu được vị trí mời ngồi bàn trên. Cứ như vậy, Trình Trừng Thành năm ngoái ngồi bàn trên trái lại thật sự không có vị trí rồi.

Bất quá không đợi Vũ Đương khó xử, Lục Thanh Y liền đoạt trước cự tuyệt lời mời rồi. Trình Trừng Thành vì bồi hắn, cũng uyển chuyển cự tuyệt.

Cứ như vậy, nguyên bản chỗ ngồi của bàn tiệc trên không đủ dùng không ngờ lại thừa ra một vị trí.

Hiếu Phong đạo trưởng muốn mời trại chủ Yên Vân trại lên ngồi, nhưng lại bị Lăng Vân đạo trưởng khoát tay ngăn lại.

“Trước giữ lại, có lẽ sẽ có người đến.” Trên thực tế, chương môn Vũ Đương rõ ràng, thật ra hắn là trưởng lão ma giáo đã thu được tin tức, mình tôn Phùng Cổ Đạo đang cùng Tuyết Y Hầu cùng nhau chạy tới Vũ Đương. Tính toán lộ trình, hắn đã hai ngày này đến nơi.

Kỷ Vô Dịch lăm bầm nói: “Lần này không có người lại chạy ra hạ chiến thư a.”

Chương môn phái Tuyết Sơn Phương Thu Thủy nói: “Kỷ môn chủ vận khí sẽ không lần nào cũng tốt như vậy a.”

Kỷ Vô Dịch bĩu môi nói: “Rõ ràng là Vũ Đương phong thủy bất hảo. Người xem ta mỗi ngày ở Huy Hoàng môn chưa từng có sự việc gì.”

Tung Sơn chương môn Tôn Ngọc Lương nhìn hắn không thuận mắt, gần đây tin đồn Huy Hoàng Môn cùng ma giáo thông đồng cùng một giuộc càng dâng cao, trong lòng lại càng khinh thường, lập tức nói tiếp: “Này thế nào lại giống nhau? Vũ Đương chính là đại phái đứng đầu võ lâm, tự nhiên sẽ có tà ma ngoại đạo đến đây khiêu khích.”

Kỷ Vô Dịch trừng mắt nhìn, “Vậy bọn họ hẳn là đến khiêu khích Lăng Vân đạo trưởng mới đúng? Tại sao khiêu khích ta?”

Hắn chỉ chính là Lam Diễm minh.

Tôn Ngọc Lương ghen lời.

Kỳ thật hắn cũng trăm tư khó giải, vì sao lúc đầu Lam Diễm Minh muốn đi gặp Kỷ Vô Dịch hạ chiến thư. Gã đương nhiên nghĩ không ra đó là vì Chung Vũ muốn dẫn Kỷ Vô Dịch tới Bể Nghê Sơn để diệt trừ, nguyên nhân để khiến chính mình có thể yên ổn ngồi lên vị trí mình chủ Lam Diễm Minh.

Tôn Ngọc Lương nghĩ hồi lâu không có kết quả, chỉ có thể đổ vấy lỗi cho mình chủ Lam Diễm minh ánh mắt vô cùng kém.

Phương Thu Thủy thấy bầu không khí xấu hổ, chủ động đứng lên, hướng Lăng Vân đạo trưởng nâng chén hỏi thăm nói: “Cung chúc đạo trưởng phúc như Đông Hải, thọ tỷ Nam sơn.”

Kỷ Vô Dịch nhỏ giọng đối với Viên Ngạo Sách nói: “A Sách, hẳn đem từ của ta nói rồi.”

Viên Ngạo Sách nói: “Ai bảo người chuẩn bị qua quýt bình thường như thế?”

Kỷ Vô Dịch nói: “VẬY A Sách chuẩn bị cái gì?”

Viên Ngạo Sách liếc mắt nhìn hắn một cái, “Người nghĩ muốn lấy đi để dùng?”

Kỷ Vô Dịch cười đến không hề áy náy.

“Bình an khỏe mạnh.”

Kỷ Vô Dịch trừng mắt nhìn, “Sau đó sao?”

“Không còn.”

“...” Kỷ Vô Dịch trầm mặc rồi lại trầm mặc, rốt cuộc nhin không được hỏi, “Người xác định đây không phải là kỳ vọng của đại nhân đối với tiểu hài tử?”

Viên Ngạo Sách chọn mi, “Thích dùng không được sao.”

“Khụ khụ.” Lăng Vân đạo trưởng vội ho một tiếng. Mặc dù Viên Ngạo Sách là ma giáo ám tôn, đối với hắn nói như vậy cũng không có gì đáng trách, nhưng tốt xấu gì hắn bây giờ còn bố trí theo mẫu chương môn Vũ Đương, cho nên chỉ có thể đứng lên mà nói sang chuyện khác, “Đa tạ các vị đồng đạo hàng năm không ngại ngàn dặm xa xôi mà đến, bản đạo một chén rượu nhạt, trước xin kính tặng.”

Cả sảnh đường đều bùng lên, đều hết sức đồng lòng.

Cách đó, chợt nghe tiếng tiêu du dương, theo gió bay tới bên tai, khiến kẻ khác vui vẻ thoải mái.

Lăng Vân đạo trưởng liếc mắt nhìn Viên Ngạo Sách một cái.

Viên Ngạo Sách vuốt cằm một chút.

Kỷ Vô Dịch nói: ” HẢ. Phùng Cổ Đạo tới.”Hắn nói hiển nhiên chứng thật phỏng đoán của đại đa số, tất cả đều ra bên ngoài nhìn.

Lăng Vân đạo trưởng vội vàng đứng dậy đi ra đại đường.

Hoa Hoài Tú sớm nghe đồn về Minh Tôn vốn tò mò không thôi. Hơn nữa nghe nói hắn là được triều đình phong thưởng mới lên làm minh tôn, nhưng không bị bản giáo bài xích, này trong đó là suy đoán mơ màng vô tận của kẻ khác.

Phiền Tế Cảnh thấy y ngẩn cổ, dứt khoát lôi kéo y ra ngoài.

Hoa Hoài Tú ngăn người, muốn từ bàn tay hắn giãy ra, không ngờ lại bị kéo càng chặt.

“Người...”Y khấn trương mà nhìn bốn phía. May mà ánh mắt mọi người đều bị minh tôn hấp dẫn, bọn họ xen lẫn trong đám người thật ra không có người nào để ý.

Chỉ thấy ngoài đại đường Vũ Đương, trường bào cùng màu với trời xanh cùng tóc đen chỉnh tề buộc lên, quả là tiêu sái thoải mái.

“Minh tôn.” Lăng Vân đạo trưởng ôm quyền.

Phùng Cổ Đạo buông ngọc tiêu, cùng hắn trao đổi rồi trong lòng không tuyên theo ánh mắt: “Phùng Cổ Đạo cung chúc đạo trưởng phúc như Đông Hải, thọ tỷ Nam sơn.”

Lăng Vân đạo trưởng liên thanh nói lời cảm ơn.

“Thì ra dùng rồi còn có thể dùng lại.” Kỷ Vô Dịch tại bên người Viên Ngạo Sách nhỏ giọng nói.

Phùng Cổ Đạo theo tiếng đi tới, cười nói: “Kỷ môn chủ hy vọng vẫn khỏe kể từ khi chúng ta chia tay.”

Kỷ Vô Dịch nói: “Người nếu đồng ý đem Tiểu Ngọc Ngọc đưa cho ta, ta chẳng những không có việc gì, còn có thể phúc như Đông Hải, thọ tỷ Nam sơn.”

Phùng Cổ Đạo chọn mi nói: “Ta cẩn thận suy nghĩ một chút, Kỷ môn chủ bệnh nhẹ cũng không có gì không tốt.”

Hai người đang lúc đầu miệng, lại nghe lỏ vào có tiếng vó ngựa cùng tiếng bánh xe càng ngày càng gần.

Lăng Vân đạo trưởng kinh ngạc mà nhìn về phía Phùng Cổ Đạo nói: “Chẳng lẽ mình tôn còn có bằng hữu?”

Phùng Cổ Đạo giống như thán mà không phải thán cười nói: “Có.”

Xe ngựa dần dần xuất hiện trong tầm nhìn của mọi người. Đánh xe là một tiểu nam hài phần ngọc khả ái. Chỉ thấy y vẻ mặt lạnh lùng, phảng phất đem cả thiên hạ đều không để vào mắt.

Kỷ Vô Dịch nhân tình sáng lên, “Tiểu Ngọc Ngọc.”

Tiết Minh Giác khoe miệng khe co rút, ngoảnh mặt làm ngơ hướng Phùng Cổ Đạo nhìn lại, “Cha. Phụ thân chờ suốt ruột rồi.”

Gió nhẹ phất qua, màn xe phía sau y có chút đong đưa, lộ ra một chút khe hở. Tuy là một góc băng sơn, cũng làm cho cho người tay thấy rõ đặt trên đầu gối là bàn tay như bạch ngọc tinh xảo.

Trên đời đại đa số mọi người muốn tìm cũng không thấy, trời sinh tính sẽ trần trở.

Nhìn trộm được một tay, không thấy trọn vẹn, ngược lại để cho trái tim bọn họ ngứa ngáy khó nhin, hận không thể vén rèm đánh giá diện mục chân thật rõ ràng.

“Lăng Vân đạo trưởng.” Tiết Linh Bích mặc dù không như bọn họ mong muốn mà nhấc màn xe, nhưng cuối cùng cũng phát ra tiếng nói, “Mong năm sau chắc chắn, một mình con ta đến Vũ Đường chúc thọ.” Y vốn không thêm để ý người trong giang hồ, nhưng Lăng Vân là ma giáo trưởng lão, vậy liền không thể không cấp cho vài phần mặt mũi.

Lăng Vân đạo trưởng ôm quyền nói: “Tạ ơn lời tốt lành của Hầu gia.”

Tiết Linh Bích lại nói: “Trước trời tối muốn đến trấn trên nghỉ chân.” Nhưng lời này hiển nhiên không phải nói với Lăng Vân đạo trưởng.

Nhưng ở đây mọi người đều nghĩ, Lăng Vân đạo trưởng sợ là muốn mượn cơ hội giữ vị quý nhân trong triều này lại.

Không nghĩ Lăng Vân đạo trưởng chỉ là mỉm cười nói: “Như thế, nên nhân lúc sắc trời còn sớm một chút để xuống núi.”

Mọi người mặc dù tiếc hận, thế nhưng chủ nhân cũng nói như vậy rồi, tự nhiên không có chỗ cho bọn họ xen mồm vào.

Phùng Cổ Đạo vì thế hướng từng người cáo biệt. Làm khó ở đây hơn trăm người, hẳn có thể từng người gọi danh tự. Đến phiên Hoa Hoài Tú cùng Phiên Tế Cảnh, hẳn còn đặc biệt đưa ra lời mời hẹn. Phiên Tế Cảnh biết ước hẹn này thứ nhất là xem tại nét mặt Kỷ Vô Dịch, thứ hai Phùng Cổ Đạo nói vậy cũng muốn cùng Cửu Hoa phái kéo gần quan hệ, liền đồng ý một cái.

Tiết Linh Bích trong xe chờ không nhin được rồi, một con ngựa nổi lên bất an.

Phùng Cổ Đạo không thể làm gì khác hơn là vội vã cáo biệt, leo lên xe ngựa.

Màn xe nhấc lên, mọi người tranh nhau nghển cổ, quả nhiên thấy tuyệt sắc nam tử ngồi ngay ngắn ở giữa.

Tuy là nhìn thoáng kinh hồng, nhưng lại đủ để thấy nhất thanh nhị sở.

Nếu nói Hoa Hoài Tú là tiên hoa tươi đẹp rạng ngời đoạn tuyệt phạm tục, vậy Tiết Linh Bích chính là bảo thạch mỹ lệ đẹp mắt, đồng dạng làm cho người ta vừa gặp đã thương, khó có thể kiềm chế.

Chờ xe ngựa quay đầu, khoan thai mà bước ra khỏi tầm mắt, mọi người mới ý như chưa hết mà thu hồi tầm mắt.

Lại nói tiếp, một nhóm Phùng Cổ Đạo lại có tiếng vang rất lớn khách đoạt ý chủ, ngay cả Lăng Vân đạo trưởng cũng không thể không xuất môn chào đón. Chư vị tân khách trong lòng tuy có bất mãn, thế nhưng nhân vật chính hôm nay còn không oán giận, mình tự nhiên càng khó mà nói cái gì.

Mọi người về phòng một lần nữa ngồi xuống.

Nói thật, tiệc thọ rượu Vũ Đường, hàng năm tiến hành, nhiều lần long trọng, tuy nói thành tục lệ trọng đại của Võ lâm, nhưng cũng ít phần mới mẻ.

Sau khi mọi người tham dự theo thứ tự hướng Lăng Vân đạo trưởng nói lời chúc, liền đều tự làm quen bằng hữu thiên nam hải bắc mà bắt đầu nói chuyện.

Kỷ Vô Định tại bàn trên ngồi không thấy thú vị, liền lôi kéo Viên Ngạo Sách tìm tới ngồi nhờ bàn Phiên Tế Cảnh.

Phiên Tế Cảnh bàn này náo nhiệt vô cùng, Lục Thanh Y, Trình Trùng Thành cũng đang ngồi, thêm bọn họ, liền ít có chỗ cho người ngoài xen miệng vào, “Như vậy chúng ta có thể dùng cùng nhau làm một tiệc rượu cưới, kiếm lời ba phần hạ lễ, thật sự là lời to.”

Viên Ngạo Sách liếc mắt nhìn hắn nói: “Người chẳng lẽ không phải vì vào giúp vui?”

“Náo nhiệt cũng muốn tiếp cận a. Nhưng A Sách người biết A Tả có bao nhiêu keo kiệt, lần trước tiệc cưới của hắn rõ ràng sẽ làm rất náo nhiệt, hắn còn phát câu với ta, khẩu từ lương thảng của ta. Là bởi vì hạ lễ kiếm được không đủ nhiều hả.”

...Là bởi vì hạ lễ kiếm được không đủ nhiều?

Viên Ngạo Sách không nói gì mà uống rượu.

Kỷ Vô Định thấy Viên Ngạo Sách không để ý tới hắn, ngược lại hướng Phiên Tế Cảnh tìm sự ủng hộ, “Giả ngu tử, người nói đi?”

Phiên Tế Cảnh đối với tiếng “Giả ngu tử” này của hắn từ chối cho ý kiến, cười dài nói: “Ta nghe biểu ca.”

Hoa Hoài Tú không đợi Kỷ Vô Định đặt câu hỏi, liền nói như chém đinh chặt sắt: “Nghĩ muốn cũng đừng nghĩ.” Trách không được Phiên Tế Cảnh ngày nay biến thành như vậy, hơn phân nửa là cùng Kỷ Vô Định học xấu đã lâu, nguyên nhân là gần sơn thì đỏ, gần mực thì đen. Y âm thầm hạ quyết tâm, sau này nhất định phải khiến Phiên Tế Cảnh cùng Kỷ Vô Định bảo trì khoảng cách.

Kỷ Vô Định lại nhìn về phía Trình Trùng Thành cùng Lục Thanh Y.

Trình Trùng Thành cúi đầu ho nhẹ.

Lục Thanh Y liếc nhìn Trình Trùng Thành một cái, lười biếng nói: “Chờ người thuyết phục được Hoa Hoài Tú nói sau.”

Hoa Hoài Tú: “...” Đây là hồ ly!

May là Lam Diễm Minh đã diệt, giang hồ gần đây rất yên bình, không có đại sự gì muốn thương thảo. Cho nên tiệc thọ rượu đến ngày thứ hai, cái đại môn phái đều lục tục quay về bản môn.

Hoa Hoài Tú bị Kỷ Vô Định quán đến phát phiền, sau nắm lấy Phiên Tế Cảnh cùng Lăng Vân đạo trưởng nói lời từ biệt, trở thành nhóm tân khách đầu tiên rời đi.

Hai người đi tới chân núi, liền thấy một chiếc xe ngựa cực kỳ xa hoa đứng ở dọc đường lên.

Phiên Tế Cảnh thấy cước bộ Hoa Hoài Tú dần hoãn, hốc mắt dần đỏ, liền đoán ra người sở hữu của chiếc xe ngựa này, trở tay bắt được y, lôi kéo y tiến lên.

Cửa xe ngựa mở ra. Hoa Vân Hải thi thi nhiên nhiên mà đi tới, bắt gặp hai người nắm chặt tay nhau, nét mặt không khỏi cứng đờ, lại rất nhanh quăng qua, quát lạnh nói: “Ban ngày ban mặt, các người không biết kiêng kỵ sao!”

Hoa Hoài Tú ngón tay co rút lại, lại bị Phiên Tế Cảnh nắm giữ quá chặt chẽ. Phiên Tế Cảnh mỉm cười nói: “Ở trước mặt cữu phụ, hà cớ gì phải kiêng kỵ?”

Hoa Vân Hải bởi vì chuyện năm đó, đối mặt với Phiên Tế Cảnh luôn tự giác thấp hơn một bậc, dứt khoát không để ý tới hắn, tự mình đối với Hoa Hoài Tú nói: “Mẫu thân người bảo ta hỏi người, trung thu sang năm có cần phải về nhà xem không?”

Hoa Hoài Tú trừng mắt nhìn, tựa hồ có chút không tin.

“Chỉ ở khách điểm phụ cận, hai người gặp mặt thôi.” Hoa Vân Hải dứt lời, xoay người tiến vào trong xe, mang xe hướng núi Vũ Đường trên núi đi tới. Hắn sợ đi đến chậm, chính là vì không muốn gặp mặt Phiên Tế Cảnh cùng Hoa Hoài Tú.

Hoa Hoài Tú cung kính mà nhìn hướng xe ngựa, hốc mắt hơi ẩm ướt.

Phiên Tế Cảnh im lặng đứng bên cạnh y. Hắn từ nhỏ đến lớn là người đối mặt với khốn cảnh, cho nên cũng không biết an ủi người khác như thế nào, chỉ có thể cho đối phương đủ không gian cùng thời gian để làm điều mình muốn.

Xe ngựa dần dần biến mất trong núi rừng.

Hoa Hoài Tú ngửa đầu trừng mắt nhìn, cố gắng đem nước mắt đảo ngược dòng rồi quay lại, mới nói: “Đi thôi.”

“Sang năm ta cùng ngươi trở về.”

“Ừ.”

28. Quyển 3 - Chương 10: Phiên Ngoại Nhị: Tin Đồn Cứu Hoa

Thi Kế Trung rất buồn bực.

Nói về vẻ ngoài, hắn chỉ có thể tính là ngũ quan đoan chính, không nói Hoa Hoài Tú, cho dù cùng với chương môn, đại sư huynh, cũng đủ mặc cảm. Nhưng làm sao chỉ một lần xuống núi, lại làm cho một tiểu cô nương kêu cha gọi mẹ mà theo về cùng, hơn nữa cô ta không phải là chưa lấy chồng sao?

Hắn vẻ ngoài buồn bực, lại rất sâu não.

Bởi vì chuyện này cuối cùng là bị chương môn xử lý công bằng rồi, nhưng thái độ đại sư huynh đối với lại phi lưu trực hạ tam thiên xích (từ trên cao rơi thẳng hạ xuống ba nghìn thước), từ ban đầu hỏi han ân cần, biến thành bây giờ không nghe không hỏi, trở nên hờ hững.

Hắn cảm giác được hắn hẳn là cần tìm một cơ hội giải thích rõ ràng, kỳ thật, hắn đối với tiểu cô nương kia thật sự một điểm ý tứ cũng không có.

Đang lúc nghĩ như vậy, chỉ thấy Quan Tĩnh đâm đầu đi tới, khi gặp hắn, cước bộ vừa chuyển, liền chuẩn bị ngoặt sang hướng khác.

“Đại sư huynh!” Thi Kế Trung lại càng hoảng sợ, thanh âm chính mình hô lên như thế nào lại khàn khàn như vậy?

Bóng lưng Quan Tĩnh ngừng lại một lát, chậm rãi xoay người lại.

Thi Kế Trung ba bước cũng thành hai bước đi đến, kéo tay hắn nói: “Sư huynh!”

Quan Tĩnh đem tay chính mình không dấu vết mà từ bàn tay hắn giãy ra, thản nhiên nói: “Sư đệ.”

Thái độ hắn lạnh nhạt như vậy, nhưng lại làm Thi Kế Trung nguyên bản muốn giải thích nhưng lời nói cũng ngạnh lại trong cổ họng, hồi lâu mới phun ra một câu, “Ta cùng nàng, không phải như sư huynh nghĩ.”

“Ừ, ta biết.” Quan Tĩnh lén lút rất nhanh nắm tay.

“Sư huynh người...” Thi Kế Trung muốn nói nếu biết vì sao lại còn đối đãi như vậy? Nhưng da mặt hắn quá mỏng, lời nói đi dạo tại đầu lưỡi, mãi không nói lên lời.

Quan Tĩnh thấy hắn gần trong gang tấc, trong lòng phiền loạn. Nhất là lúc đầu tiểu cô nương kia tìm tới cửa, hắn cư thiên có loại xúc động đem đối phương bầm thây vạn đoạn! Nguyên nhân chính là do phát hiện nội tâm chính mình u ám, y mới không thể không khiến bản thân mình cùng Thi Kế Trung bảo trì khoảng cách, để tránh càng lún càng sâu. “Mấy này nay khí trời chuyển lạnh, không biết nhị sư đệ cùng tiểu sư muội trụ ở sau núi có quen hay không? Ta đi nhìn một cái.”

Thi Kế Trung nhìn bóng lưng hoang mang của hắn, miệng mở ra, mãi không thể hô lên một tiếng.

Cục diện bế tắc như vậy duy trì liên tục mấy ngày, thẳng đến khi một người đệ tử Cửu Hoa phái mang theo một khẩu tín trở về.

Tổng Bách Lâm cau mày nói: “Quan Tĩnh cùng Thi Kế Trung đã lập gia đình? Người nào tạo lời đồn?”

Tiểu đệ tử lên lúc nhìn về phía chưởng môn.

Tổng Bách Lâm tức cười, một hồi lâu mới phát tay nói: “Đi, đem kiếm phổ Tiên liên kiếm pháp từ đầu tới cuối chép lại một trăm lần.”

Tiểu đệ tử mờ mịt.

“Người chính là rất nhân, mới đem tâm tư phóng tới chuyện tình không có như vậy!”

Tiểu đệ tử không cam lòng không muốn mà cáo lui.

Tổng Bách Lâm tại phòng đạo qua một vòng, đột nhiên phát tay áo nói: “Ta cùng quá nhân! Quân nhiều nhân sự như vậy làm chi?”

Lại nói, sau khi lời đồn ở Cửu Hoa phái về Quan Tĩnh cùng Thi Kế Trung bay đầy trời từ trên núi đến dưới chân núi, sẽ thấy không còn cô nương đối với bọn họ yêu thương nhưng nhớ, Cửu Hoa Phái nhất thời thanh tĩnh rất nhiều.

Thi Kế Trung càng kinh hãi phát hiện nguyên bản đại sư huynh lại trở về hỏi han ân cần.

Hoa Hoài Tú cùng Phiền Tế Cảnh ngồi ở trên mái nhà, vừa nhìn xa xa Quan Tĩnh chỉ điểm từng chiều từng thức võ công cho Thi Kế Trung, vừa ăn đậu phộng trò chuyện tự nhiên.

Hoa Hoài Tú nói: “Như thế sẽ tốt chứ?”

Phiền Tế Cảnh nói: “Sư phụ dẫn vào cửa, tu hành do người.”

Hoa Hoài Tú nói: “Lấy tính tình ngộ tính của Quan Tĩnh cùng Thi Kế Trung, hai người sợ rằng muốn tốn thời gian đến chết.”

“Chỉ cần là hai người, cũng không có gì không tốt. Huống chi,”Phiền Tế Cảnh ôm thắt lưng y, chậm rãi dựa vào nói: “Vành tai và tóc mai chạm nhau cũng là dây dưa a.”

“Nơi này là mái hiên...”

“Ừ. Trên mái hiên vốn là trên, trên giường cũng là trên...”

“Đừng...”

Một con chim hỉ thước bay qua đỉnh đầu bọn họ.

....

Lại một con bay qua.

....

Lại lại một con bay qua.

...

Tóm lại, bay qua rất nhiều con a.

Suy nghĩ tác giả: Toàn bộ văn hết.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phon-hoa-anh-tinh-khong>